

Tìm kiếm bài viết

[Đăng nhập \(/login\)](#)

[Đăng ký \(/open-account\)](#)

Năm (/profile/nam-tung-tung41)

[Theo dõi](#)

Thiên tài bên trái kẻ điên bên phải - Cao Minh

Đăng 1 năm trước

张壮壮士
LOFTER ID:jemma377

Thể loại: Sách

Thiên tài bên trái kẻ điên bên phải - Cao Minh

9.0

Giới thiệu với mọi người tác phẩm Thiên tài bên trái kẻ điên bên phải của tác giả Cao Minh, về nội dung là bản ghi chép về những người có bệnh về tâm thần hay những kẻ khác người...

Từ vụng tiếng Trung cơ bản về kỹ thuật, điện, cơ khí và tự động hóa
(<https://www.ohay.tv/view/tu-vung-tieng-trung-co-ban-ve-ky-thuat-dien-co-khi-va-tu-dong-hoa/5b7fc07427>)

Cùng một nhiệm vụ, một người thăng chức, một người thì...
(<https://www.ohay.tv/view/cung-mot-nhiem-vu-mot-nguoi-thang-chuc-mot-nguoi-thi/5888c77aa8>)

Lời cảnh báo từ nCoV - Nhân loại ơi đừng có ăn nữa!!!
(<https://www.ohay.tv/view/loi-can-bao-tu-ncov-nhan-loai-oi-dung-co-an-nua/9jczYqR8R2>)

Chúng ta có thể lựa lời mà nói, không làm tổn thương người khác được không?
(<https://www.ohay.tv/view/chung-ta-co-the-lua-loi-ma-noi-khong-lam-ton-thuong-nguoi-khac-duoc-khong/5c791d5ef1>)

12 đạo lý về cuộc đời mà phụ nữ ngoài 30 nhất định phải nhớ kỹ!!!
(<https://www.ohay.tv/view/12-dao-ly-ve-cuoc-doi-ma-phu-nu-ngoai-30-nhat-dinh-phai-nho-ky!!!/5a98032fa1>)

TOP 10 truyện tranh Trung Quốc cổ đại hay nhất không thể bỏ qua - List mới
(<https://www.ohay.tv/view/top-10-truyen-tranh-trung-quoc-co-dai-hay-nhat-khong-the-bo-qua-list-moi/RtIMQQFO28>)

Lời người dịch

Ngay từ lần đầu đọc giới thiệu về 'Thiên tài bên trái, kẻ điên bên phải', mình đã cực kỳ thích nội dung cuốn sách và quyết định dịch ngay, tiếc rằng đã không dịch hết...

Bản dịch này không phải là bản dịch đã được xuất bản... Mình đã dịch cuốn sách này từ rất lâu rất lâu trước đây, vì nhiều nguyên nhân mà để dang dở đến tận bây giờ, khoảng thời gian trước đang định dịch tiếp thì biết sách đã được xuất bản... Nên chắc sẽ không dịch nữa... Mình định giữ lại bản dịch này cho riêng mình, nhưng thấy có chút nuối tiếc, nên muốn được chia sẻ với ai đó để có thêm động lực... Mình sẽ đăng những phần mình đã dịch, cũng là để giới thiệu với mọi người về một cuốn sách rất hay, rất thú vị, mọi người có thể mua sách để đọc tiếp. Đây thực sự là một cuốn sách đáng đọc, tin rằng bạn sẽ thích.

Về cuốn sách này, mình tin rằng bất cứ ai khi đọc "Thiên tài bên trái kẻ điên bên phải" cũng sẽ có rất nhiều cung bậc cảm xúc khác nhau: vui, buồn, cảm động, sợ hãi, kinh ngạc.... Có câu chuyện khiến mình vừa khóc vừa dịch, có những phần khiến mình sợ hãi, đang dịch trong đêm, đành cất lap đi ngủ, có những phần khiến mình phải mất rất nhiều thời gian để hiểu... Đây không chỉ là bản ghi chép về thế

giới quan của những con người khác biệt, hơn hết còn là bản ghi lại những điều khác thường, những điều phi thường, những chuyện quái dị, những điều thú vị kỳ kỳ về con người và thế giới mà ta đang sống...

Cuốn sách này đã từng là một hiện tượng sách tâm lý nổi bật khi vừa mới ra mắt ở Trung Quốc, chắc hẳn sẽ không làm bạn thất vọng.

P.S: Định đăng từ mấy tháng trước, nhưng cứ trì hoãn mãi chưa có thời gian chỉnh lại, hôm nay quyết tâm làm xong, coi như lời chúc sinh nhật dành cho bản thân, hi vọng trong tương lai không xa, có thể hoàn thành một tác phẩm hay, trọn vẹn. Tạm biệt Thiên tài bên trái, kẻ điên bên phải tại đây... :(((

Cho đến bây giờ mình vẫn chưa dám tìm đọc Thiên tài bên trái, kẻ điên bên phải bản tiếng Việt, vì sợ nó sẽ ảnh hưởng đến mình trong quá trình biên tập, đăng tải... tác phẩm thực sự rất hay đó, mọi người đừng bỏ qua nha. ^^

(Về thứ tự chương mình có thay đổi một chút theo sở thích cá nhân, không giống với thứ tự ban đầu.)

-Nấm yêu đờiiiii-

Lời nói đầu

Vì một số nguyên nhân, tôi đã tiếp xúc với rất nhiều bệnh nhân tâm thần. Theo cách nói biện chứng một chút thì là “ít nhất những người ấy là bệnh nhân tâm thần trong mắt của số đông mọi người”. Tôi không muốn nghĩ quá sâu về mặt dùng từ, đây cũng không phải là báo cáo công việc cần phải giao, thôi cứ gọi như vậy đi.

Thật ra việc trao đổi với bệnh nhân tâm thần cũng rất dễ dàng, không khó như trong tưởng tượng. Có kha khá người có tư duy cực kỳ rành mạch - trong thế giới quan của bản thân họ. Đương nhiên loại trừ chứng điên, với những trường hợp này, cần phải mạo hiểm một chút - như bị đánh chằng hạn, chỉ cần chuẩn bị tốt về tâm lý và sinh lý thì không có vấn đề gì cả. Chuẩn bị sinh lý mà tôi nói là chạy trốn đó. Tôi lại chẳng phải là người thân của đối phương, không thể vừa khóc vừa để người ta đánh được, chạy trốn là một sự chuẩn bị cần thiết.

Lạc đề rồi.

Bệnh nhân tâm thần cũng có tính cách, có người thích thao thao bất tuyệt, có người hơi tẻ là gây sự, có người luôn im lặng, có người ưa vòng vo, chẳng khác nào những người trên phố ngoài kia. Điều khác biệt duy nhất là: có thể làm những điều mà những người không phải bệnh nhân tâm thần không thể hiểu được. Căn nguyên của việc làm những điều đó nằm ở: sự khác biệt về thế giới quan. Đúng thế, đó chính là điều tôi muốn nói! Thế giới quan! Thế giới quan của họ khiến người ta khó mà tưởng tượng được, cũng rất khó hiểu. Vậy nên, rất nhiều người cho rằng bệnh nhân tâm thần rất khó nói chuyện.

Trên thực tế tôi cảm thấy, nói chuyện với người bình thường rất khó, thật vậy, tôi thực sự nghĩ như thế đấy.

Dưới đây là nội dung chính mà tôi muốn nói. Đúng rồi, ngoài ra, tôi là một người rất lười...

-Cao Minh-

Chương 1: Chim bay thú chạy

Cô bé là một trường hợp cực kỳ đặc biệt. Cho đến bây giờ tôi vẫn cho rằng không thể coi đó là một ca bệnh, bởi trường hợp của cô bé đặc biệt tới mức tôi chưa nghe chưa thấy bao giờ. Có lẽ là một hiện tượng lai giống, cũng có thể là một hiện tượng tiến hóa, tôi không thể xác định chắc chắn đó rốt cuộc là gì, thậm chí tôi còn hiểu sâu hơn về căn nguyên (có thể, tôi không chắc) của trường hợp này, cũng phải sau hai năm tiếp xúc với cô bé mới có được.

Từ lúc tôi đẩy cửa, đi vào, ngồi xuống, cho tới khi lấy bút ghi âm, sổ, bút ra, sắp xếp xong rồi ngẩng đầu lên nhìn cô bé, cô bé vẫn luôn quan sát tôi với vẻ đầy hứng thú.

Đó là một cô bé 19 tuổi trông có vẻ rất vui tươi và xinh xắn. Cảm giác toát ra sự ngay thẳng và đơn thuần. Mái tóc suôn thẳng dài qua vai, khuôn miệng kinh ngạc đang hé mở, nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy tò mò. Tương mạo kết hợp với biểu cảm ấy thực đáng yêu đến bói rói.

Khi tôi ấn bút ghi âm xong rồi phát hiện ra cô bé vẫn nhìn tôi chằm chằm, cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Tôi: “Ừm... chào cháu.”

Cô bé hơi ngẩn người, rồi trở lại bình thường: “Chào chú.”

Sau đó lại tiếp tục nhìn tôi chằm chằm, quan sát tôi tỉ mỉ với vẻ đầy hứng thú.

Tôi đỏ mặt: “Cháu... trên mặt tôi có dính gì ư?”

Cô bé cười như không cười vẫn nhìn tôi: “A? Gì cơ?”

Tôi: “Trên mặt tôi có chỗ nào chưa ổn hay dính gì à?”

Dường như cô bé nhìn chằm chú tôi trước rồi mới xác nhận: “Không có, trên mặt chú không có gì cả.”

Tôi: “Vậy biểu cảm của cháu... và còn cứ luôn nhìn tôi như thế là tại sao?”

Cô bé cười thành tiếng: “Thật thú vị, đây là lần đầu tiên cháu thấy nhện nói chuyện đấy!Ha ha ha!”

Tôi ù ù cạc cạc: “Tôi là nhện?”

Cô bé hoàn toàn bình tĩnh trở lại, vẫn không hề che dấu sự kinh ngạc của bản thân: “Vâng ạ.”

Tôi: “Ý cháu là, trông tôi giống nhện ư?”

Cô bé: “Không, chú chính là nhện.” Tôi ngẩn ra cúi đầu lật xem phần giới thiệu và miêu tả về cô bé, không thấy viết cô bé có triệu chứng ngớ ngẩn, chỉ nói là tưởng tượng chủ quan.

Cô bé: “Thực xin lỗi, cháu không có ác ý, chỉ bởi đây là lần đầu tiên cháu nhìn thấy nhện. Nói thật là lúc chú mới vào dọa cháu giật nảy mình, hơi sợ, nhưng đợi đến khi đóng cửa cháu cảm thấy không đáng sợ, rất hoạt hình, nhiều chân như thế mà chân nào cũng được sắp xếp rất ngay ngắn đầu vào đấy, lúc đặt sở ấy trông đáng yêu cực! Ha ha ha ha!”

Trông cô bé cười không có vẻ gì là phát bệnh cả, thực sự là không nhện được mà bật cười.

Tôi: “Cháu thấy tôi là nhện ư?”

Cô bé: “Vâng, nhưng không phải nghĩa xấu, mà cháu thực lòng nói vậy. Thật ra cháu biết mọi người cảm thấy cháu có bệnh, nhưng cháu thấy cháu không bị bệnh gì cả.”

Cô bé ngừng lại nén xuống một trận cười rồi mới nói tiếp: “Mấy năm trước cháu cũng mới biết chỉ có cháu như vậy, cháu luôn cho là ai cũng thế cả.”

Tôi: “Như cháu là như thế nào?”

Cô bé: “Cháu có thể nhìn người thành động vật.”

Tôi: “Ai cũng vậy ư?”

Cô bé: “Vâng.”

Tôi: “Đều là nhện à?”

Cô bé: “Không, không giống nhau. Đủ loài động vật.”

Tôi: “Cháu có thể nói chú biết là những loài động vật nào không?”

Tôi: “Loài động vật nào cũng có. Động vật lớn cũng có, động vật nhỏ cũng có. Côn trùng thực sự không nhiều, đây là lần đầu tiên cháu thấy nhện, thấy rất hay, thế nên vừa rồi cháu mới không biết xấu hổ mà cười ngây ngốc lâu thế, chú đừng để bụng nhé.”

Đối diện với một cô bé vừa xinh xắn vừa đáng yêu như vậy sao tôi có thể để bụng được chứ, nếu có để bụng cũng là để bụng người khác – như lãnh đạo của viện chúng tôi chẳng hạn.

Tôi: “Tôi không để bụng đâu, nhưng tôi muốn nghe cháu nói rõ hơn rốt cuộc là thế nào.”

Lúc này, cuối cùng thì cô bé đã bình tĩnh hơn nhiều rồi, “Cháu biết mọi người không thể hiểu nổi, cho rằng cháu bị bệnh, nhưng cháu không sợ, cùng lắm thì nói mình thấy người không phải là động vật thì không sao hết. Cháu cảm thấy chú không có

ác ý, vậy thì nói với chú đi: Hồi cháu còn bé, từ khi cháu nhớ được sự việc thì đã như vậy rồi. Người mà cháu nhìn thấy, có hai tầng. Nếu như cháu nhìn ảo, người mà cháu thấy chính là động vật, nếu cháu nhìn như thường thì mới là người.

Chú biết thế nào là nhìn ảo không? Chính là kiểu nhìn giống như ngậy ra, hình ảnh trước mắt có cảm giác như ảo vậy...”

Tôi: “Ý cháu muốn nói là trạng thái giãn đồng tử à?”

Cô bé: “Giãn đồng tử ư? Chắc vậy, cháu không rõ cách nói này của mọi người lắm, dù thế nào cứ gọi là nhìn ảo là được rồi. Chắc tại từ bé cháu đã thế rồi, nên không thấy đáng sợ gì cả. Nhưng cháu đã gặp phải không ít phiền phức. Trường tiểu học bọn cháu có một giáo viên, là một con đười ươi lớn mũi héch! Ha ha ha ha, lúc thầy ấy lên lớp gái phía sau đầu trông buồn cười lắm, thầy còn lúc nào cũng thích gái chứ, ha ha ha! Cháu cười, nên thầy giáo không vui. Hồi ấy còn bé, cũng không nói rõ được, bạn học hỏi sao lại cười, cháu liền bảo đười ươi gái đầu trông buồn cười lắm, kết quả khi không có thầy bạn học đều gọi thầy giáo là tinh tinh, về sau thầy giáo biết được, gọi bố cháu đến trường, phê bình cháu một trận.

Trên đường về nhà cháu kể với bố, còn làm cho bố xem, bố cháu cũng cười ngặt nghẽo. Nhưng về sau bố bảo không được đặt biệt danh cho thầy, phải tôn trọng giáo viên...”

Cô bé hào hứng vừa nói vừa khoa chân múa tay kể về mấy chuyện gặp ở trường tiểu học, vừa nói vừa cười, cuối cùng tôi không thể không cắt ngang cô bé đang tự tìm niềm vui:

“Cháu đợi đã, chú muốn biết, khi cháu nhìn mọi người có bao giờ không thấy những loài động vật khác? Chỉ là người thôi?”

Cô bé: “Không có, đều là động vật! Ha ha ha~”

Tôi: “Cháu có thể nói cho chú biết bố mẹ cháu là những loài động vật nào không?”

Cô bé: “Mẹ cháu là mèo, lúc mẹ cháu giận bố cháu, lông trên lưng đều dựng cả lên, tai hướng về phía sau, hung dữ lắm; bố cháu là một loài cá rất lớn, cháu không biết tên, cháu biết trông thế nào, loài sống ở biển ấy, lớn lắm, cánh to, miệng to, không có răng... không phải thực sự không có răng, bố cháu có răng, ý cháu là khi là động vật bố không có răng. Lớn lắm, không đúng, cũng không quá lớn... Dù sao thì hình như là một loài ăn cá nhỏ và sinh vật phù du, cháu đã từng thấy trong “Thế giới động vật” và thủy cung.”

Biểu cảm của cô bé tuyệt đối không phải là sự phẫn khích khi phát bệnh, mà cũng không phải là kích động, mà là kiểu biểu đạt tự nhiên, rất thành khẩn. Thành khẩn đến mức khiến tôi nghi ngờ có phải tính lực của mình có vấn đề hay không.

Tôi: “Cháu là loài động vật nào?”

Cô bé: “Cháu là chuột chũi.”

Tôi: “Chuột chũi? Là chú chuột chũi trong phim hoạt hình Chú chuột chũi nhỏ* ?

*:The little mole: (Tiếng Séc: Krtek or Krteček) là một bộ phim hoạt hình nổi tiếng kể về những câu chuyện xoay quanh cuộc sống của chú chuột chũi Mole.

Cô bé: Không không không, là chuột chũi thật. Mắt bé xíu, còn luôn híp lại, cả người lông vàng, ngắn ngắn, mũi ẩm ướt, màu hồng, chân trước chân sau đều hồng hồng, móng biến thành cái xẻng đến nơi rồi, đây là điều cháu không thích nhất.”

Tôi: “Cháu soi gương thấy được à?”

Cô bé: “Vâng, nhìn trực tiếp cũng được, cháu nhìn chân mình không thể nhìn ảo được, vì cháu không thích, nếu như không có móng mà chỉ là cái chân nhỏ hồng hồng thì tốt...” Cô bé cúi đầu nhìn tay mình với vẻ mặt nuối tiếc.

Tôi nắm chặt bút không biết nên viết gì, chỉ có thể hỏi tiếp: “Có bao giờ cháu thấy người không phải là động vật không? Ví dụ như một thời điểm nào đó?”

Cô bé nghiêm túc suy nghĩ: “Ừm... không có, thực sự không có...đúng rồi! Cháu xem ảnh, xem phim, xem TV đều không có, đều là người, cháu cũng không biết tại sao.”

Tôi cảm thấy khó hiểu, hiện tại trông cô bé rất bình thường, không hề có bất kỳ biểu hiện phát bệnh nào, vừa không nôn nóng lại không hoang tưởng, tính cách vui vẻ mà tuyệt đối không phải là kích động. Nhưng những điều cô bé nói lại khó bề tưởng tượng được. Tôi quyết định bắt đầu từ bản thân mình.

Tôi: “Cháu thấy tôi là một con nhện như thế nào?”

Cô bé: “Cháu chỉ mới thấy chú thôi, đợi cháu xem đã.”

Nói xong cô bé tựa người vào ghế bắt đầu nhìn “ảo” tôi.

Cô bé: “Trên người chú... có hoa văn, nhưng đều là những đường thẳng tắp, giống như vẽ lên vậy... ngón chân của chú, không đúng chân của chú dài lắm, có điều thực sự không có lông thường có ở loài nhện lớn... chú giống như nhựa vậy.” Tôi không biết nên nói gì nữa.

Cô bé: “Ừm, vừa rồi khi chú cúi đầu xem tờ giấy ở trong tay, cháu nhìn ảo thấy chú đang dệt mạng... mắt chú rất sáng, giống như bóng đèn lớn, còn có thể phản quang, miệng không có răng to... giống như hai hàm lớn của châu chấu...”

Tôi cảm thấy bản thân mình hơi ghê tởm nên ngắt lời cô bé: “Được rồi, đừng xem nữa, tôi thấy bản thân thật đáng sợ.” Tôi cúi đầu xem phần mô tả vắn tắt về cô bé.

Cô bé: “Chú lại dệt mạng rồi.”

Tôi ngẩng đầu: “Lưới như thế nào?”

Cô bé dùng trạng thái “nhìn ảo”, trở lại bình thường suy nghĩ kỹ càng: “Ừm... trước biết không biết kéo từ đâu ra một sợi dây, sau đó cuốn lên chân trước, rồi lại kéo ra một sợi dây nữa, rồi lại cuốn lên chân trước, xếp rất ngay ngắn...”

Tôi: “Rất nhanh ư?”

Cô bé: “Không, lúc nhanh lúc chậm.” Tôi bỗng ý thức được, đó là khi tôi đang cúi đầu sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Tôi: “Cháu lại nhìn ảo đi, nếu thấy tôi dẹt mạng thì hãy nói ra nhé.”

Tôi đoán hành vi dẹt mạng của tôi mà cô bé thấy, là lúc tôi đang suy nghĩ, tôi lần lượt sắp xếp từng khả năng hy vọng từ đó có thể tìm ra được lời giải thích...

Cô bé: “Lại đang dẹt rồi!”

Tôi không hề xem hoặc viết gì, chỉ là đang suy nghĩ.

Tôi: “Tôi biết sơ qua tình hình của cháu rồi, cháu đã bao giờ thấy loài vật rất kỳ quặc chưa?”

Cô bé: “Chưa, đều là loài vật cháu biết, nhưng có những loài cháu không gọi tên được, những loài động vật kỳ quặc... thực sự chưa thấy bao giờ.”...

Tôi cảm thấy cô bé có một loại cảm giác đặc biệt, là loại cảm giác mạnh hơn rất nhiều so với người thường, cô bé thấy loài người, có thể trực tiếp chiếu thành một loài vật nào đó.

Nhưng tôi cần phải xác định chắc chắn, bởi điều này quá không thực tế.

Sau đó mất khoảng thời gian mấy tuần, trước hết tôi tra về tập tính của một số loài động vật, rồi tìm hiểu về bố mẹ của cô bé, hơi chênh lệch với những gì tôi nghĩ, nhưng xét về tổng thể mà nói không khác biệt quá nhiều.

Mẹ “mèo” của cô bé là một người cẩn thận cẩn trọng, đối xử với mọi người rất tinh tế chu đáo, nhưng bề ngoài khiến người ta có cảm giác thờ ơ; Bố “cá” của cô bé là cá đuối bay (cá đuối ma), thường ngày luôn chậm rãi thong thả, nhưng tuổi tâm hồn lại khá trẻ, tò mò với mọi thứ. Còn về cô bé “chuột chũi”, quả thực rất hình tượng. Trông thì vui vẻ hướng ngoại, thực sự lại là một cô bé nhát gan hay lo sợ, ngấm ngầm lén lút nghịch ngợm làm loạn còn được, việc lớn tuyệt đối không có cô bé. Về cơ bản cũng là tính cách của cô bé.

Xuất phát vì sự tò mò, để cô bé gặp vài người đồng nghiệp của tôi, mỗi loài động vật mà cô bé nói liên hệ với tính cách của từng đồng nghiệp tương đối chuẩn, điều này khiến tôi rất sửng sốt. Nghĩ đến thế giới của cô bé khắp phố đều là hồ báo, là chó gấu thỏ bạch tuộc, tôi ít nhiều cảm thấy ngưỡng mộ.

Cuối cùng tôi không thể định nghĩa cô bé có bất kỳ bệnh nào về phương diện tâm thần, cũng không thể có bệnh gì cả -hoàn toàn nhờ vào tính cách vui tươi của cô bé mà đạt được.

Có điều, tôi đã nói với cháu đừng gặp ai cũng nói điều này với họ, có thể sẽ gây ra những phiền phức không cần thiết, nhưng tôi không nói cho cháu biết rằng tôi rất thèm muốn khả năng trời phú tuyệt diệu của cô bé.

Khoảng hai năm sau, một người bạn học y có nói với tôi về một cơ quan của sinh vật: Cơ quan Jacobson (Cơ quan phát hiện Pheromone, vomeronasal organ), cơ quan này có trên cơ thể của rất nhiều loài động vật. Đó là một cơ quan cảm giác đặc biệt, động vật có thể thu thập những vật chất hóa học còn sót lại trôi nổi trong không khí thông qua cơ quan Jacobson, từ đó có thể phán đoán được giới tính, khả năng uy hiếp của đối phương, thậm chí còn có thể dùng để truy đuổi con mồi, dự báo động đất. Đó chính là “giác quan thứ sáu” của động vật mà mọi người thường nói đến.

Tuy rằng cơ quan này vẫn tồn tại ở người, nhưng đã thoái hóa nhiều. Khi ấy tôi đã nghĩ ngay tới lời tự giới thiệu của cô bé: Chuột chũi – khứu giác bao giờ cũng mạnh hơn thị giác. Có lẽ là cơ quan Jacobson của cô bé rất phát triển?

Đương nhiên đây là tôi đoán bừa. Có điều, xin nói một câu vô trách nhiệm là: Có những khi những điều thấy tận mắt, đúng thực là không chắc đã là sự thật.

-Nấm dịch- (<https://www.ohay.tv/view/loi-canh-bao-tu-ncov-nhan-loai-oi-dung-co-an-nua/9jczYqR8R2>)

Chương 2: Vấn đề về nhân vật

Anh: “Tôi chỉ có thể nói tôi đồng tình với anh, nhưng tôi không thương hại anh, bởi dẫu sao cũng là tôi đã sáng tạo ra anh.”

Tôi: “Anh sáng tạo ra tôi thế nào?”

Anh: “Anh chỉ là một nhân vật trong tiểu thuyết của tôi mà thôi, mục đích xuất hiện của anh nhằm khiến tôi - nhân vật chính của cuốn tiểu thuyết này, có thêm vài phản ứng về mặt tâm lý, sau đó kéo theo toàn bộ sự việc, ý tôi là diễn biến của cả câu chuyện.”

Người đàn ông đang ngồi trước mặt tôi là một bệnh nhân mắc chứng rối loạn hoang tưởng, anh cho rằng mình là nhân vật chính trong một cuốn sách, đồng thời cũng là tác giả. Bệnh sử hơn 4 năm rồi, 3 năm trước được đưa vào viện. Dường như thuốc đã mất tác dụng với anh, người nhà - vợ anh gần như đã hết hy vọng rồi.

Do anh đã từng có biểu hiện của chứng điên, vậy nên tôi chỉ đem theo bút ghi âm vào, không mang theo giấy bút - hoặc bất kỳ thứ gì có đầu nhọn. Ngồi cũng đủ xa, anh ngồi ở đầu bàn bên kia, tôi ở đầu bàn bên này, khoảng cách chừng hai mét. Anh ở đầu bàn bên kia, theo thói quen, cào móng tay dưới đáy bàn.

Anh: “Tôi biết điều này đã vượt qua phạm vi hiểu biết của anh, nhưng đây là sự thật. Hơn nữa, đoạn đối thoại này của chúng ta sẽ không xuất hiện trong tiểu thuyết. Ở đó chỉ nhắc thoáng qua, ví như: Ngày nào đó, tháng nào đó, năm nào đó, tôi đã gặp anh trong bệnh viện tâm thần, sau đó tôi nghĩ gì gì đó, đại loại là như thế đấy.”

Tôi: “Anh cảm thấy thực sự là thế ư? Làm thế nào để chứng minh tôi là nhân vật mà anh sáng tạo ra? Hãy nói xem nào?”

Anh: “Khi viết tiểu thuyết, anh có viết bối cảnh gia đình, thân thế của tất cả các nhân vật cho độc giả xem không?”

Tôi: “Tôi chưa viết bao giờ, tôi không biết.”

Anh cười: “Anh chắc chắn sẽ không. Hơn nữa, tôi đã nói rõ rồi, thân phận của tôi hiện giờ là: nhân vật chính của cuốn tiểu thuyết này, tôi ngụp lặn trong toàn bộ câu chuyện, nhân vật của tôi không phải là thân phận tác giả, cũng không thể là thân phận tác giả, cái gì cũng rõ ràng độc giả sẽ thấy nhàm chán. Tôi có thể biết thân thế của anh, nhưng không cần thiết phải miêu tả trong tác phẩm, điều này rất vô nghĩa. Bây giờ tôi trò chuyện với anh, đó là tình tiết đã được sắp xếp như vậy rồi, chỉ là nội dung cụ thể ngoài những nhân vật trong sách ra, thì không ai biết cả. Độc giả cũng không biết, đó chỉ là một phân đoạn nhỏ trong cả diễn biến lớn...”

Tôi: “Anh biết anh ở trong này mấy năm rồi chứ?”

Anh: “Ba năm rồi, chán lắm, ở đây ấy.”

Tôi: “Vậy sao anh không để thời gian trôi nhanh hơn, bỏ qua quãng thời gian này? Hoặc viết ra là siêu nhân đến cứu anh? Người ngoài hành tinh cũng được.”

Anh cười phá lên: “Anh thú vị quá! Dòng chảy của thời gian trong tiểu thuyết, tuân thủ theo quy luật thời gian tự nhiên, trong sách, trước mặt độc giả ba năm chỉ là vài dòng chữ thậm chí còn ngắn hơn, nhưng nhân vật trong tiểu thuyết đã thực sự trải qua quãng thời gian ba năm ấy rất chân thật, yêu đương kết hôn sinh con thặng chức cãi nhau ăn chơi cờ bạc rượu chè gái gú gì gì đấy đều vẫn diễn ra như thường. Sao có thể để thời gian trong tiểu thuyết vụt qua chứ? Tôi là nhân vật chính, tôi buộc phải chịu đựng ít nhàm chán này. Còn về siêu nhân người ngoài hành tinh hay gì gì đấy như anh nói, rất nhàm chán, đó là tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. Tư duy logic của anh có vấn đề.”

Tôi nhận ra đúng như những gì anh ta nói, từ góc độ của anh mà nói, thế giới quan của anh kiên cố không phá vỡ nổi.

Tôi: “Tôi hiểu rồi, ý anh là: Thế giới này tồn tại vì anh, khi anh chết đi thì sao, thế giới này còn tồn tại không?”

Anh: “Đương nhiên là tồn tại rồi, có điều độc giả không thấy được. Nếu chỉ đơn giản là tôi chết đi, có hai khả năng: 1) Tình tiết sắp xếp tôi nên chết; 2) Tôi không phải là nhân vật chính. Mà điểm thứ nhất, bây giờ tôi sẽ không chết, tiểu thuyết vẫn còn đang viết. Còn về điểm thứ hai, tôi không cần xác định gì cả, tuyệt đối là tôi, bởi tôi chính là tác giả.”

Tôi: “Anh làm thế nào để chứng minh?”

Anh: “Tôi muốn chứng minh thì lúc nào cũng được, nhưng có cần thiết không? Từ góc độ của tôi mà nói, chứng minh bản thân rất buồn cười. Nếu cứ phải chứng minh, có thể, bây giờ anh thử giết tôi xem, anh không giết được tôi, có thể anh sẽ bị trượt ngã, cũng có thể khi xông tới sẽ lên cơn đau tim, hoặc là căn bản anh không đánh nổi tôi, suýt nữa còn bị tôi giết... chính là vậy đó.”

Tôi: “Đây là tiểu thuyết gì vậy?”

Anh: “Viết về tình cảm con người kiểu kiểu đó, có những lúc rất tẻ nhạt bình thường, nhưng cũng rất rung động lòng người, những điều bình thường mới có thể khiến con người ta bỏ tình cảm vào, mới có thể khiến người ta cảm động, đúng chứ.”

Tôi: “Vậy thì, anh có yêu vợ không?”

Anh: “Đương nhiên rồi, tôi viết như vậy mà.”

Tôi: “Còn con thì sao?”

Anh hơi mắt kiên nhẫn: “Câu hỏi kiểu này... còn cần hỏi sao?”

Tôi: “Không, ý của tôi là: Tình cảm của anh với họ, là do tình tiết sắp xếp và đòi hỏi như vậy, không phải là tình cảm từ chính bản thân anh đúng không?”

Anh: “Logic của anh thế nào lại rối hết cả rồi? Tôi là nhân vật chính, họ là người nhà của nhân vật chính, tình cảm của tôi dành cho người nhà của mình đương nhiên là chân thành rồi.”

Tôi: “Vậy tại sao ba năm trước anh lại định giết con anh?”

Anh: “Tôi không giết, chỉ ra làm vẻ thôi, để người ta đưa tôi vào đây.”

Tôi: “Ý anh là anh giả vờ làm như vậy ư?”

Đề vào trong này?” Anh: “Tôi biết không ai tin, tùy thôi, nhưng nhất định phải làm thế, không có độc giả nào lại thích một bản ghi chép dài dòng tẻ nhạt, buộc phải có cao trào.”

Tôi quyết định vi phạm quy định, gây kích động cho anh ta một chút: “Nếu như thời gian anh ở trong bệnh viện, vợ anh ngoại tình thì sao?”

Anh: “Tình tiết không có bối cảnh này.”

Tôi: “Anh chắc chứ.” Anh bật cười: “Cái người này...”

Tôi không để mất thời cơ: “Anh thừa nhận tôi là người rồi? Chứ không phải là nhân vật mà anh xây dựng?”

Anh: “Anh, nhân vật mà tôi xây dựng là con người, không những thế anh đã hoàn thành việc mà anh cần làm.”

Tôi: “Tôi làm gì?”

Anh: “Khiến tư duy của tôi dao động.”

Tôi dường như đã rơi vào bẫy của anh ta rồi.

Tôi: “Sau khi hoàn thành, tôi sẽ không tồn tại nữa ư?”

Anh: “Không, anh tiếp tục cuộc sống của anh, cho dù sau khi tiểu thuyết của tôi kết thúc, anh vẫn tiếp tục sống như trước, có điều độc giả sẽ không thấy nữa, bởi những điều về anh, tôi sẽ không kể cho độc giả nữa.”

Tôi: “VẬY CUỐN TIỂU THUYẾT NÀY, KẾT CỤC CUỐI CÙNG CỦA ANH LÀ GÌ?”

Anh: “Ừm, vấn đề này, tôi vẫn chưa nghĩ xong...”

Tôi: “Bao giờ thì viết xong?”

Anh: “Viết xong rồi, anh cũng sẽ không biết, bởi vì đó là việc nằm ngoài thế giới này, vượt quá phạm vi hiểu biết của anh, sao anh có thể biết khi nào viết xong chứ?”

Tôi: “...”

Anh ta nhìn tôi với vẻ đầy hứng thú: “Nói chuyện với anh được lắm, cảm ơn, tôi sắp hết thời gian rồi.” Nói xong anh ta còn chớp chớp mắt.

Lần trò chuyện ấy cứ thế mà kết thúc. Sau đó tôi còn đến hai lần nữa, anh không nói với tôi những điều này nữa, chuyển thành tán dóc về đủ chuyện núi nam biển bắc. Sau đó không bao lâu, nghe nói anh có chuyển biến tốt, hơn nửa năm sau, được xuất viện quan sát. Ngày xuất viện, đúng lúc tôi không có việc gì liền đến, anh nói nói cười cười rôm rả với bác sĩ điều trị chính và người nhà, bơ đệp tôi. Lúc sắp đi, anh thờ ơ đi đến cạnh tôi, thấp giọng nói nhanh: “Còn nhớ cái bàn lần đầu gặp không? Đi xem mặt dưới bàn.” Nói xong liền cười với vẻ gian xảo, rồi không để ý đến tôi nữa.

Phải tốn kha khá công sức tôi mới có thể tìm lại được cái bàn hôm tôi với anh ta gặp nhau lần đầu. Tôi nằm bò xuống để xem mặt đáy bàn, bên trên có rất nhiều vết cào móng tay, hiếm hoi có thể nhận ra mấy chữ siêu siêu vẹo vẹo. Đó là ngày đầu tiên tôi gặp mặt anh ta, cùng một câu: Nửa năm sau rồi đi.

Rất lâu sau đó, trước mắt tôi đều hiện ra nụ cười giảo hoạt của anh lúc cuối.

-Nấm dịch- (<https://www.ohay.tv/view/doi-nguoi-chinh-la-sai-mot-li-di-mot-dam-4-cau-chuyen-nay-se-phan-nao-giup-ban-re-dung-huong/sPAZUE318m>)

Chương 3: Tính chân thực của giấc mơ

Phải mất mấy lần tiếp xúc với nữ bệnh nhân này mới có thể thực sự ngồi xuống trò chuyện với cô ấy. Bởi cả ngày cô luôn sống trong sợ hãi, cô không tin bất cứ ai - người nhà, người yêu, bạn thân, bác sĩ, chuyên gia tâm lý, tất cả đều không tin.

Nỗi sợ của cô đến từ những giấc mơ của mình.

Bởi vì cô rất an toàn, không có bất kỳ một sự uy hiếp nào cả. (Kết quả sau nhiều lần quan sát của chính tôi, tôi không tin vào báo cáo quan sát của người khác, những việc liên quan đến sự an toàn của bản thân, tự mình quan sát vẫn đáng tin hơn), bởi vậy những đồ dùng tôi mang theo lần ấy như bút ghi âm, giấy, bút chì đầy đủ không thiếu thứ nào.

Tôi: “Hôm qua cô có mơ không?”

Cô: “Tôi không ngủ.”

Về mặt của cô không phải là mệt mỏi, mà là nhợt nhạt thiếu sức sống và bộ dạng gầy như suy sụp do sự cảnh giác và mất ngủ trong thời gian dài gây ra – hơi có triệu chứng của chứng cuồng loạn*.

*Chứng cuồng loạn: Theo wikipedia, chứng cuồng loạn (Tiếng Anh: Hysteria) còn gọi là chứng ictêri là một trạng thái của tâm thức, biểu hiện là sự kích động thái quá, không thể điều khiển được các cảm xúc. Những người bị "hysteria" thường mất tự chủ do một nỗi sợ hãi gây ra bởi nhiều sự kiện trong quá khứ có liên quan đến một số mâu thuẫn nghiêm trọng, bệnh thường xuất hiện sau một chấn thương tâm lý ở những người nhân cách yếu.

Tôi: “Sợ mơ à?” Tôi hơi hối hận vì hôm nay đã đến đây, vậy nên quyết định hỏi cô một cách đầy cẩn thận, dè dặt.

Cô: “Ừm.”

Tôi: “Hôm kia thì sao? Có ngủ không?”

Cô: “Có ngủ.”

Tôi: “Ngủ ngon không?”

Cô: “Không ngon.”

Tôi: “Mơ rồi?”

Cô: “Ừm.”

Tôi: “Có thể nói cho tôi biết đã mơ thấy gì không?”

Cô: “Vẫn tiếp tục mơ về những thứ đó.”

Vào lần đầu tiên tôi trông thấy bản mô tả những giấc mơ của cô, tôi thừa nhận rằng mình đã hơi sửng sốt, bởi cô hầu như đều nhớ rõ cảnh trong mơ của mình từ bé tới lớn. Hơn nữa giống như cô nói đó là những giấc mơ tiếp nối nhau - cũng có nghĩa là: cuộc sống trong mơ của cô về cơ bản giống như hiện thực, chúng liên quan tới nhau theo dòng chảy của thời gian, theo quan hệ nhân quả.

Ban đầu vấn đề của cô nằm ở chỗ coi những việc trong mơ là hiện thực, về sau cô dần chấp nhận “hai thế giới” - cuộc sống hiện thực và cuộc sống trong giấc mơ. Mà bây giờ vấn đề đã nghiêm trọng rồi, giấc mơ của cô càng lúc càng ghê rợn. Mà nguy hiểm nhất là: đó cũng là những giấc mơ nối tiếp nhau. Cứ nghĩ mà xem, một series phim kinh dị dài tập không bao giờ kết thúc.

Tôi: “Cô biết đẩy tôi đến đây để giúp cô, cô có thể nói cho tôi biết những việc xảy ra trong một tháng gần đây không?” Ý tôi là những chuyện xảy ra trong giấc mơ của cô ấy.

Cô cắn môi, do dự một lúc lâu mới chầm chậm gật đầu.

Tôi: “Được, vậy ta bắt đầu thôi.”

Cô: “Còn nhớ quý ông bóng hình* không? Tôi phát hiện ra không phải anh ta đến giúp tôi.”

Câu này khiến tôi hết sức kinh hãi. Quý ông bóng hình là người duy nhất ngoài bệnh nhân tồn tại trong giấc mơ của cô ấy. Không thấy rõ quần áo và dáng vẻ, luôn xuất hiện với hình tượng mơ hồ, hơn nữa, quý ông bóng hình thường xuyên cứu cô. Ban đầu tôi cho rằng quý ông bóng hình là nơi gửi gắm tình cảm của bệnh nhân dành cho một người đàn ông mà cô ngưỡng mộ trong hiện thực, về sau trải qua mấy lần chuyên gia tiến hành thôi miên cô, tôi nhận ra không phải vậy, với cô mà nói, quý ông bóng hình quả thực là nhân vật trong mơ.

Tôi: “Quý ông bóng hình ... không phải là người cứu cô ư?”

Cô: “Không phải.”

Tôi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cô: “Anh ta đã bắt đầu kéo tôi nhảy lầu.”

Tôi khẽ thở phào: “Chắc để cứu cô trốn thoát? Không phải lúc trước đã từng làm thế rồi ư?”

Cô: “Không phải, tôi đã nhận ra mục đích của anh ta.”

Tôi: “Mục đích gì cơ?”

Cô: “Anh ta muốn chúng tôi chết cùng nhau.”

Tôi khắc chế lại phản ứng của bản thân, dùng một chiêu trò nhỏ, nhắc lại từ cuối cùng của cô: “Chết cùng nhau?”

Cô: “Đúng.” Tôi không hỏi dồn, mà đợi.

Cô: “Tôi đã từng nói với anh, vào thời gian một năm trước, anh ta kéo tôi nhảy lầu, lần nào cũng là vừa bắt đầu nhảy thì tôi tỉnh dậy. Một năm gần đây càng lúc càng tỉnh lại muộn hơn.

Tôi: “Cô nói là...”

Dường như cô lấy lại dũng khí hít sâu một hơi: “Lần nào cũng là anh ta kéo tôi nhảy từ cùng một tòa nhà, mới đầu tôi không phát giác ra, sau này tôi đã nhận ra.

Bởi vì ở trong một căn phòng của một tầng trong tòa nhà đó có một cái đèn chùm khổng lồ. Bởi lúc đầu khi vừa nhảy xuống tôi đã tỉnh dậy, sau này cứ mỗi lần nhảy xuống, nhảy thấp hơn tầng lần trước vài tầng mới tỉnh dậy.

Tôi: “Ý cô là: cho đến khi cô chú ý đến cái đèn treo đó cô mới để ý mỗi lần tỉnh lại đều thấp hơn mấy tầng, cùng một tòa nhà ư?”

Cô: “Ừm.”

Tôi: “Vẫn thường là tòa nhà hơn 40 tầng đó ư?”

Cô: “Lần nào cũng thế.”

Tôi: “Căn phòng có đèn chùm ở tầng mấy?”

Cô: “35.” Tôi: “Lần nào cũng nhìn thấy cánh cửa sổ đó ư?”

Cô: “Không phải một cánh cửa. Vị trí nhảy của mỗi lần không giống nhau, nhưng phòng ở tầng đó có rất nhiều cửa sổ.

Vậy nên sau đó mỗi lần đều nhảy xuống từ vị trí mới, tôi

đều chú ý tầng 35, tôi có thể nhìn cái đèn chùm khổng lồ đó từ những góc khác nhau.”

Tôi: “Bây giờ đến tầng bao nhiêu thì tỉnh?”

Cô: “Sắp được một nửa rồi.”

Tôi: “...”

Cô: “Tôi có thể thấy được mặt đất cách tôi mỗi lúc một gần hơn, anh ta kéo tay tôi, cười bên tai tôi.”

Tôi hơi có cảm giác đứng ngồi không yên: “Không phải lần nào cũng mơ thấy nhảy lầu ư?”

Cô: “Không phải.” Tôi: “Thế anh ta còn cứu cô không?”

Cô nhìn tôi với vẻ khiếp sợ: “Hắn là quái vật, hắn biết hết tất cả các đường, tất cả các cửa, tất cả các lối ra vào, chỉ cần kéo được tay tôi, sẽ không thể nào buông ra được, chỉ có thể chạy theo hắn ta, không hét được, cũng không nói được, chỉ có thể chạy theo hắn ta, chạy đến nóc của tòa nhà đó, cùng hắn nhảy xuống.”

Nếu chưa từng điều tra hết từng người nam giới xung quanh cô, nếu chưa từng có mấy lần thôi miên, chắc tôi sẽ cho rằng trong cuộc sống cô đã bị đàn ông ngược đãi. Nếu như thế, sự việc đã đơn giản hơn nhiều. Nói thật lòng, tôi thực sự mong việc chỉ đơn giản như thế, thật vậy.

Tôi: “Bây giờ cô vẫn không nhìn rõ quý ông bóng hình ư?”

Cô: “Trong lúc nhảy lầu, có nhìn rõ hơn chút.”

Tôi thầm nghĩ xem liệu mình có quen cao thủ nào chuyên về phác họa chân dung tội phạm như bên công an không.

Tôi: “Trông anh ta như thế nào?”

Một lần nữa cô lại trả lời với vẻ đầy khiếp sợ: “Đó không phải là mặt người... không phải là mặt người... không phải...”

Tôi biết không ổn rồi, cô lại phát bệnh rồi: “Cô uống nước không?” Cô nhìn tôi thẫn thờ một lúc mới hoàn hồn: “Không cần.” Không lâu sau lần trò chuyện ấy, cô lại phải nhập viện. Bệnh viện đặc biệt bố trí việc quan sát giấc ngủ của cô, báo cáo rất khác thường: Hầu hết các giấc ngủ của cô đều không mơ, những lúc thực sự mơ, thường không quá hai phút, những lúc cô nằm mơ, cơ thể bắt đầu co giật, cơ thể vã mồ hôi, nhiệt độ tăng cao, sau đó sẽ tỉnh, kinh sợ mà tỉnh dậy. Lần nào cũng thế.

Vào lần cuối nói chuyện với cô, tôi vẫn hỏi về diện mạo của người đó. Cô nén nỗi khiếp sợ mà nói với tôi: ngũ quan của quý ông bóng hình, luôn không ngừng thay đổi hình dạng, dường như là khuôn mặt của rất nhiều người, không ngừng thay đổi hiện lên trên cùng một khuôn mặt.

(Tự nhiên muốn chia sẻ một chút về cách dùng từ trong quá trình dịch tác phẩm này: Quý ông bóng hình* , bản gốc là 影子先生, Hán Việt là ảnh tử tiên sinh, nghĩa là người đàn ông mang hình cái bóng, khi dịch cụm từ này mình đã phải mất rất nhiều thời gian để có thể tìm được cách diễn đạt bằng tiếng Việt thuần Việt nhất, hợp lý nhất, mà đảm bảo không quá dài, mình đã phải suy nghĩ rất nhiều giữa các lựa chọn như: người đàn ông mang hình cái bóng, Mr shadow, anh Ảnh, anh Bóng hình, cái bóng..., đến cuối cùng lựa chọn cụm từ Quý ông bóng hình...có lẽ chưa phải là lựa chọn tốt nhất, nhưng hợp ý mình nhất ở thời điểm hiện tại...)

-Năm dịch- (<https://www.ohay.tv/view/50-truyen-ngon-tinh-sieu-ngan-sieu-cam-dong-ca-doi-nay-chi-yeu-duy-nhat-mot-nguoi/591ff7c2a4>)

Chương 4: Sâu bốn chiều

Cậu: “Chào chú.”

Tôi: “Chào cháu.”

Cậu có vẻ bình tĩnh và tài ăn nói hiếm gặp so với những người đồng trang lứa, hơn nữa ít nhiều còn có vẻ thờ ơ bất cần. Nhưng thông tin lộ ra từ ánh mắt là một loại khát vọng, khát vọng được giao lưu.

Nếu bảo tôi thống kê một bảng xếp hạng mức độ đau khổ mà bệnh nhân đem tới cho tôi, vậy thì vị này tuyệt đối nằm trong top 5.

Cậu là một thiếu niên 17 tuổi. Sau khi trải qua hơn 7 lần tiếp xúc thất bại, tôi không thể không dành thời gian hai tuần để bôn ba khắp nơi - bận rộn chạy khắp thư viện, gặp gỡ chuyên gia vật lý và chuyên gia sinh học, nghe những bài giảng vật lý khiến tôi ngủ gật, còn phải dành thời gian để đọc những cuốn sách cơ bản về vật lý lượng tử. Tôi buộc phải làm những điều này, nếu không sẽ không thể nào giao lưu được với cậu ấy – Bởi vì sẽ nghe không hiểu.

Sau khi trải qua quá trình bổ sung kiến thức đau khổ và căng da đầu để đọc sách, một lần nữa tôi lại ngồi ở trước mặt cậu bé. Bởi cậu vị thành niên, vậy nên mỗi lần gặp gỡ cậu đều có bố hoặc mẹ cậu ngồi ở phía sau nơi cách cậu không xa, đồng thời cũng phải hứa: không làm bất cứ điều gì ảnh hưởng đến cuộc trò chuyện của chúng tôi - bao gồm cả việc gây ra tiếng ồn.

Ngồi chếch phía sau tôi là một vị giáo sư mà tôi mời tới: Một vị giáo sư vật lý học lượng tử trẻ tuổi. Dưới sự quan sát với ánh mắt bất cần của cậu thiếu niên, tôi bấm công tắc bút ghi âm.

Cậu: “Sao chú không đưa giáo sư Trần đến đây?”

Tôi: “Giáo sư Trần đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe rồi, nên không thể tới được.”

Giáo sư Trần là một chuyên gia vật lý - cứu binh tôi từng mời tới, nhưng hiệu quả không tốt như tôi nghĩ.

Cậu: “Ồ, những cuốn sách cháu nói chú đã đọc chưa?”

Tôi: “Tôi không có nhiều thời gian như cháu, đọc không nhiều, nhưng cũng chuyên tâm đọc được chút ít.”

Cậu: “Ồ.. thế thì, có phải chú đã hiểu được sinh vật bốn chiều mà cháu nói rồi?”

Tôi cố gắng tìm kiếm những danh từ vật lý mà tôi đã từng đọc có trong đầu mình: “Ừm... không hoàn toàn hiểu, chiều thứ bốn là chỉ thời gian đúng không?”

Cậu: “Đúng.”

Có thể thấy cậu bé đã cao hứng hơn chút.

Tôi: “Chúng ta là sinh vật ba chiều sống trong dài, rộng, cao, đồng thời cũng trải qua trục thời gian ...”

Cậu bé không kiên nhẫn ngắt lời tôi: “Ba chiều là dài rộng cao?” Ba chiều là chiều dài, nhiệt độ, số lượng! Không phải dài rộng cao! Trong chiều dài bao gồm dài rộng cao!!!!”[(1)]

Cậu ấy nói không sai, tôi cố gắng để trí nhớ và cảm xúc của mình hồi phục lại bình thường, thế mà tôi lại căng thẳng cơ đấy.

Cậu: “Hay là chú lại trở về đọc sách đi?”

Cậu không may mắn khách sáo tính đuổi tôi đi.

Tôi: “Thật ra cháu biết đấy, trí nhớ của tôi không tốt lắm, hơn nữa tôi mới tiếp xúc với những điều này, nhưng tôi thực sự đã đọc rồi. Tôi thừa nhận tôi đã ngủ gật khi đang nghe một số bài giảng, nhưng tôi đã cố hết sức nghe rất nhiều, còn chép lại nữa. Tôi móc ra cuốn sổ ghi chép về vật lý đặt trước mặt cậu.

Lúc này thẳng thắn là cách hiệu quả nhất, cảm xúc của cậu ấy dịu lại hơn nhiều.

Cậu: “Được, cháu biết chú rất muốn hiểu những điều cháu nói, nên sẽ không làm khó chú nữa, sẽ cố gắng dùng phương thức dễ hiểu nhất để nói với chú.”

Tôi: “Cảm ơn cháu.”

Cậu: Thật ra chúng ta đều là sinh vật bốn chiều, ngoại trừ không gian, chúng ta cũng tồn tại trên đường thời gian, chỉ là buộc phải tuân thủ quy luật của dòng thời gian...Điều này chú nghe có hiểu được không?”

Tôi: “Nghe hiểu được..”

Giáo sư vật lý ngồi phía sau tôi thấp giọng nhắc nhở tôi: “Chính là quan hệ nhân quả.”

Cậu: “Đúng, chính là quan hệ nhân quả. Trước tiên phải bấm công tắc, mới bắt đầu ghi âm, nếu không có ai bấm, việc ghi âm sẽ không được bắt đầu. Thế mới nói, chúng ta không phải là sinh vật bốn chiều tuyệt đối, chúng ta chỉ có thể tiến về phía trước thuận theo dòng thời gian, không thể đi ngược lại. Nhưng nó thì có thể.”

Tôi: “Nó, là chỉ ‘sinh vật bốn chiều tuyệt đối’ mà cháu đã nói sao?”

Cậu: “Ừm, nó là sinh vật thực sự tồn tại trong bốn chiều, với nó mà nói bốn chiều, giống như không gian ba chiều mà ta đang sống. Cũng có nghĩa là, một bộ phận cơ thể của nó không mang tính cấu tạo ba chiều, là phi vật chất.”

Tôi: “Cái này tôi không hiểu.”

Cậu cười: “Chú hãy tưởng tượng xem, nếu chia mốc thời gian thành các chặng, vậy thì ở mỗi giai đoạn thời gian nhân loại chỉ có thể là một bộ phận của nó, chứ không phải là toàn bộ. Chú có hiểu được không?”

Tôi trợn mắt há mồm.

Giáo sư vật lý lượng tử: “Ý cháu là sinh vật tuyệt đối trong giả thiết mà giới sinh vật học đưa ra sao?”

Cậu: “Ừm, có lẽ không hoàn toàn là vậy, sinh vật tuyệt đối có thể tồn tại mà không cần quan tâm đến bất kỳ môi trường nào, sinh tồn vượt qua giới hạn môi trường, nhưng giới hạn của sinh vật bốn chiều còn lớn hơn thế, có thể không tính đến nhân quả.”

Giáo sư vật lý lượng tử: “Có đặc tính cơ học lượng tử?” [(2)]

Cậu: “Là vậy đấy.”

Tôi: “Cơ học lượng tử là gì?”

Máy bài nhập môn của phần này, vừa bắt đầu tôi đã ngủ rồi.

Giáo sư vật lý lượng tử: “Để nói rõ vấn đề này thực sự quá khó, hơi vô trách nhiệm nhưng đơn giản thì có thể nói thế này: Chính là hai nhóm đơn vị hạt căn bản không hề liên quan đến nhau, dù có cách nhau vạn dặm nhưng vẫn có thể tác động lẫn nhau... tôi đoán là anh nghe vẫn chưa hiểu...”

Tôi nhớ mang máng lúc nói chuyện với một chuyên gia vật lý lượng tử nào đó, đối phương đã từng nhắc tới, nhưng lúc này trong đầu lại hỗn loạn vô cùng. Tôi có một dự cảm không lành: Lần nói chuyện này có thể sẽ thất bại.

Cậu ấy tiếp lời: “Nói theo cách đơn giản nhất là: chú ở đây, không cần bất kỳ một thiết bị và sự trợ giúp nào, vẫn có thể điều khiển một cái bút vẽ để vẽ, hoàn toàn vẽ theo ý muốn của chú. Hoặc là giống như việc gửi văn bản trên máy tính, gửi một vật thể ba chiều cho một người đang ở xa.”

Tôi: “Làm sao có thể làm được điều đó?”

Giáo sư vật lý lượng tử: “Không biết, đây chính là đặc tính của cơ học lượng tử, cũng chính là vấn đề mà các cơ quan về vật lý lượng tử hàng đầu thế giới đang nghiên cứu...sao cháu lại biết?”

Câu phía sau là nói với cậu thiếu niên.

Cậu: “Sinh vật bốn chiều nói cho cháu biết, và cháu có thấy trong sách nữa.”

Tôi: “Sinh vật bốn chiều mà cháu nói, ở đâu?”

Cậu: “Trước đó cháu đã nói rồi, một bộ phận cơ thể nó được tạo thành bởi phi vật chất, chỉ có thể cảm nhận được.”

Tôi: “Ý cháu là, nó tìm thấy cháu nói cho cháu biết những điều này, và bảo cháu đọc những cuốn sách nào ư?”

Cậu: “Sách là cháu tự tìm đọc, bởi cháu không thể hiểu được cảm giác mà nó đem lại cho cháu, thế nên cháu đã tìm những cuốn sách đó để đọc.”

Những tên sách mà cháu nhắc tới tôi đã thấy rồi, thậm chí một số cuốn còn là tạp chí học thuật bằng tiếng Anh.

Một học sinh cấp ba, cả ngày ôm cuốn từ điển chuyên ngành đọc từng tí từng tí một, để hiểu được những bài luận văn chuyên ngành trong những cuốn tạp chí chuyên ngành.

Tôi: “Nhưng cháu làm sao để chứng minh được cảm giác của cháu là chính xác? Hoặc là cháu làm sao để chứng minh được có ai đó đã cho cháu cảm giác?”

Cậu lạnh lùng nhìn tôi: “ Không cần quá xa, chỉ cần lùi lại một trăm năm, chú nói với một chuyên gia vật lý hàng đầu thời bấy giờ rằng, chú chỉ cần cầm một đồ vật không to bằng một cuốn sách, không dày bằng một cuốn sách là có thể trò chuyện với người cách xa chú, hơn nữa điều này còn dựa vào vệ tinh quay xung quanh trái đất và một cái thẻ nhỏ bằng móng tay trong điện thoại của chú; chú có thể ngồi trước một cái màn hình nói chuyện với những người xa lạ cách chú hàng ngàn dặm, hơn nữa còn không cần dùng đến bất kỳ loại dây nối nào; chú có thể xem một trận bóng đá ở bên kia địa cầu chỉ cần bấm vào điều khiển TV. Người ta sẽ nghĩ sao? Người ta sẽ cho rằng nhất định là chú bị điên rồi, hơn nữa còn rất ngu ngốc, bởi vì điều đó đã vượt quá bất kỳ một phạm trù khoa học nào, được liệt vào hành vi ngu xuẩn, đúng không?”

Tôi: “Nhưng điều cháu nói là cảm giác.”

Cậu: “Đó chỉ là một từ thôi, trước khi phát hiện ra lượng tử không ai biết lượng tử nên gọi là gì, phần lớn đều gọi là năng lượng gì gì đó. Tư duy của chú, vẫn là thế giới vật chất vốn có, đó là ba chiều! Điều cháu nói với chú là bốn chiều, lại cứ miêu tả bằng cấu tạo của ba chiều, cháu thấy chúng ta không thể nói chuyện được nữa.”

Một lần nữa cậu lại tỏ ý tôi nên rút đi rồi.

Giáo sư vật lý lượng tử: “Cháu có thể nói cho tôi biết sinh vật bốn chiều đó còn nói gì nữa với cháu không?”

“Là sinh vật bốn chiều tuyệt đối.” Cậu không kiên nhẫn sửa lại.

Giáo sư vật lý lượng tử: “Đúng, nó còn cho cháu cảm giác gì?”

Cậu: “Nhận định của nó về cháu.”

Tôi: “Là như thế nào?”

Cậu nghiêm túc nhìn về phía tôi: “Là chúng ta mới đúng, nhận định về chúng ta. Với nó mà nói, chúng ta không phải là đáng về bây giờ, bởi vì tầm mắt của nó đã vượt qua thời gian, vậy nên trong mắt nó, chúng ta đều là những thứ giống như những con sâu đang nhúc nhích.”

Tôi không nhịn được quay đầu lại nhìn giáo sư vật lý.

Cậu: “Chú có thể tưởng tượng, nhìn vượt qua thời gian, chúng ta là một quái vật dài như sâu, kéo dài từ giường đến ngoài đường, kéo dài tới trường học, kéo dài tới công ty, kéo dài tới chợ, kéo dài đến rất nhiều nơi. Bởi vì ở mỗi giai đoạn thời gian khác nhau động tác của chúng ta không giống nhau, bởi vậy nhìn vượt qua thời gian, mỗi người chúng ta đều là những con sâu. Bắt đầu ở một điểm thời gian nào đó, kết thúc ở một điểm thời gian nào đó.”

Tôi và giáo sư vật lý lượng tử đều ngẩn người nghe cậu nói.

Cậu: “Sinh vật bốn chiều tuyệt đối có nhìn thấy cái chết của chúng ta trước, rồi mới thấy chúng ta sinh ra, không có nhân quả trước sau, thật ra cháu hiểu điều này từ lâu rồi: thời gian không chảy trôi, mà chúng ta đã chảy trôi.”

Sau khi cậu nói xong từng chữ từng câu, mặc chúng tôi có hỏi thế nào cũng không trả lời nữa. Lần nói chuyện đó vẫn kết thúc với thất bại. Không lâu sau đó, thiếu niên tiếp nhận một bài kiểm tra vật lý lượng tử được đặc biệt sắp xếp cho cậu, kết quả rất tệ.

Không biết tại sao, khi nghe thấy vậy tôi hơi thất vọng. Nếu như, cậu ấy thực sự là một thiên tài, vậy thì cậu ấy chỉ có thể là thiên tài của một trăm năm sau, thậm chí là một tương lai còn xa xôi hơn thế. Chứ không thuộc về thời đại của chúng ta – điều tôi nói là mốc thời gian? Cho đến nay tôi vẫn rất muốn biết, thứ được gọi là “sinh vật bốn chiều tuyệt đối” trông như thế nào. Nó có đáng sợ không? Nó khủng khiếp không? Chắc tôi không bao giờ có thể biết được, cho dù đó có là thật. Khi viết đến đây, nhớ tới một câu mà Goethe từng nói: “Chân lý thuộc về nhân loại, sai lầm thuộc về thời đại.”

Chú thích 1: Trong vật lý, bốn chiều dùng để chỉ chiều dài, số lượng, nhiệt độ, thời gian, do Newton tổng kết. Chiều dài bao gồm: dài, rộng, cao, dung tích, vv...; số lượng bao gồm: chất lượng, số đếm, số lần, vv...; nhiệt độ bao gồm: nhiệt lượng, điện năng, điện trở, vv... Thời gian do Albert Einstein bổ sung thêm trên cơ sở của Newton, bao gồm: nhiệt dung, tốc độ, công suất, vv...

-Nấm dịch- (<https://www.ohay.tv/view/30-cach-to-tinh-lang-man-hon-ca-i-love-you/59f86b9961>)

Chương 5: Ba chú heo con – Phần một: Người anh trai không tồn tại

Có rất nhiều bệnh nhân tâm thần đều phải chịu đủ loại tổn thương tâm lý từ khi còn nhỏ. Trong mắt người trưởng thành, có rất nhiều nguyên nhân tổn thương không đáng gì cả, căn bản là không thành vấn đề. Nhưng trong mắt của trẻ em, ảnh hưởng mà môi trường xung quanh, hành vi của người lớn mang lại đều bị phóng đại lên nhiều lần, có những cái thậm chí còn bị bóp méo. Rất nhiều lúc, cũng chính vì thế, có những người có được những khả năng mà người thường không thể có được -ngay cả khi đó không phải là điều mà họ hy vọng.

Vì câu chuyện này hơi dài, tôi sẽ chia thành hai chương.

Bệnh nhân ngồi trước mặt tôi bây giờ là một người đàn ông to lớn thô kệch, vừa cao vừa to, ngũ quan trông rất góc cạnh, nhưng nói chuyện lại mềm mỏng khề khàng, khi mới tiếp xúc thường khiến tôi không kịp phản ứng. Nhưng sau nhiều lần quan sát, tôi nhận ra tôi nên gọi là “cô” thì thích hợp hơn. Tôi viết văn không hay, không thể hình dung được, nhưng hãy tin tôi đi, dùng “cô” là thích hợp nhất.

Tôi: “Thực xin lỗi, tuần trước tôi có việc bận nên không đến được, bạn ở đây đã quen chưa?”

Cô: “Ừm, vẫn ổn, chỉ là đêm đến hơi đáng sợ, nhưng may mà có anh trai.”

“Cô” cho rằng bản thân có một người anh trai. Trên thực tế thì không có -hoặc có thể nói là: đã mất từ lâu rồi, trước khi “cô” được sinh ra. Nhưng điều phiền phức là, sau khi “cô” biết hồi nhỏ mình có một người anh trai, dần dần tin chắc rằng mình có một người anh trai cực kỳ chăm sóc yêu thương mình, mà “cô” là em gái. Sau khi “cô” giết người bạn trai sống cùng mình, “cô” kiên trì nói là anh trai đã giúp “cô” giết.

Tôi: “Theo như bạn nói, anh trai bạn cũng đến rồi?”

Lời là do tôi nói, nhưng tôi vẫn có cảm giác như có một luồng khí lạnh từ từ hiện lên.

Cô cười: “Đúng thế, anh trai đối tốt với tôi nhất, vậy nên anh trai nhất định sẽ ở cạnh tôi.” Tôi: “Có thể nói cho biết giờ anh ấy đang ở đâu không?”

Cô: “Tôi không biết anh ấy đi đâu rồi, nhưng anh trai sẽ đến tìm tôi.”

Tôi cảm thấy lạnh sống lưng, không nhìn được nhìn xung quanh bốn bức tường xám xịt màu xám ??? sao 0 nghĩ ra được T___T

Tôi: “Tôi rất muốn biết , rốt cuộc là cô đã giết bạn trai, hay anh trai cô đã giết bạn trai cô, hay là anh trai cô bảo cô làm như vậy?”

“Cô” cúi đầu cắn môi yên lặng.

Tôi: “Chính bạn cũng biết đấy, việc này dù có nói thế nào, đều có trách nhiệm của bạn, thế nên tôi mới nói với bạn nhiều lần như vậy. Nếu bạn không nói, cứ kéo dài như vậy rất phiền phức. Nếu bạn không thể chứng minh anh trai bạn đã tham dự vào việc này, tôi nghĩ tôi sẽ không đến nữa, tôi thực sự không thể giúp được bạn. Bạn có muốn như vậy không?”

Tôi cố gắng dụ dỗ bằng ngữ khí mềm mỏng, chứ không phải là ép buộc. Cuối cùng “cô” cũng ngẩng đầu lên, nước mắt lăn xuống từ viền mắt: “Tôi không biết tại sao các anh lại không tin, tôi thực sự có một người anh trai, nhưng anh ấy không nói, như thể không ai có thể nhìn thấy anh ấy, tôi không biết tại sao lại như vậy, nhưng tôi cầu xin anh, xin anh hãy thực sự tin tôi được không?”

Nói xong “cô” bắt đầu khóc. Tôi tìm cả nửa ngày, không thấy khăn giấy đâu, vậy nên chỉ có thể nhìn “cô” ngồi đó khóc. Khi “cô” khóc, luôn là những tiếng rất nhỏ, ôm mắt khẽ thút thít.

Đợi “cô” khá hơn một chút, tôi tiếp tục hỏi: “Bạn có thể nói cho tôi biết làm sao anh trai bạn mới xuất hiện không? Cũng có nghĩa là khi nào anh ấy mới nói chuyện.”

“Cô” chậm chậm lau nước mắt nơi khóe mắt: “Trong đêm, khi chỉ có một mình tôi trong đêm anh ấy sẽ đến.”

Tôi: “Anh ấy đã nói những gì?”

Cô: “Anh bảo tôi đừng sợ, anh sẽ ở bên tôi.”

Tôi: “Trong giấc mơ của bạn ư?”

Cô: “Không thường xuyên, anh có thể vào trong giấc mơ của tôi, nhưng anh rất ít khi vào, nói như vậy không tốt.”

Tôi: “Ý bạn là, anh ấy thực sự xuất hiện bên cạnh bạn.”

Cô: “Ừm, bạn trai đã từng gặp anh trai tôi.”

Tôi: “Là nằm mơ hay nhìn thấy tận mắt?”

Cô: “Nhìn thấy tận mắt.”

Tôi cố gắng trấn tĩnh lại nhấn mạnh điều tra sự thật: Mẹ của bạn, tất cả họ hàng, láng giềng, đều khác miệng một lời nói rằng anh trai của bạn đã mất từ hai năm trước khi bạn được sinh ra. Bạn giải thích việc này thế nào?”

Cô: “Tôi không biết tại sao họ lại nói vậy.”

Tôi: “Ngoài bạn ra, nhà bạn còn có ai từng gặp anh trai?”

Cô: “Mẹ tôi gặp anh trai rồi, còn thường nói rằng anh tốt hơn tôi, không nghịch ngợm, không phải thế này thế kia, còn nói anh nghe lời hơn tôi.”

Tôi: “Nói với bạn lúc nào?”

Cô: “Khi tôi còn bé.”

Tôi: “Có phải mỗi khi bạn nghịch ngợm hoặc không nghe lời mới nói?”

Cô: “Tôi không nhớ rõ nữa, hình như không hẳn là vậy, nếu chỉ là lời nói khi tức giận, tôi đã nghe ra được.”

Tôi: “Câu chuyện “Ba chú heo con” là anh trai kể cho bạn ư?”

Cô: “Ừm, hồi bé tôi rất thích anh trai kể chuyện này cho tôi nghe.”

Không lâu trước lần trò chuyện này, đã từng thối miên “cô ấy” một lần, sau khi vào trạng thái, trong cả quá trình “cô” đều kể đi kể lại câu chuyện “Ba chú heo con”, không tiếp nhận bất kỳ câu hỏi nào, cũng không trả lời bất kỳ câu hỏi nào. Tự mình vừa kể vừa cười. Tôi đã nghe đoạn ghi âm rồi, ở bên trong như cất giấu một thứ gì đó, nhưng tôi không thể hiểu nổi tại sao. Bản ghi chép đó hiện đang nằm trong tay tôi.

Tôi: “Bắt đầu từ lúc nào anh trai bạn kể cho bạn nghe câu chuyện này?”

Cô: “Vào lần đầu tiên tôi gặp anh trai, khi ấy tôi vui lắm, anh trò chuyện cùng tôi, chơi cùng tôi, kể ‘Ba chú heo con’ cho tôi nghe. Nói rằng chúng cùng đấu với sói xám, rất đoàn kết, đặc biệt là heo út, rất thông minh...”

Cô bắt đầu mặc kệ mọi thứ mà kể câu chuyện này, khi nghe kể chuyện tôi vẫn luôn quan sát. Bỗng nhiên, dường như có thứ gì đó lóe lên trong đầu tôi, tôi cố gắng nắm bắt. Trong chớp nhoáng, hiểu rồi! Tôi đã bỏ lỡ một vấn đề rất quan trọng, lúc này tôi mới tỉnh ngộ triệt để. Sau khi nóng lòng lật xem những trang tư liệu đầu tiên, tôi nghĩ tôi đã biết chuyện này là thế nào rồi.

Đợi “cô” kể chuyện xong, tôi lại nói bừa vài câu rồi rời đi. Mấy ngày sau, tôi đã lấy được đoạn video quan sát “cô” cả ngày. Tôi nhanh chóng mở ra, vội vã chứng thực xem những gì tôi phán đoán có chính xác hay không. Hình ảnh hiện ra hai đêm trước đều rất bình thường.

Ở ngày thứ ba, khi “cô” đang ngủ say dường như có ai gọi dậy. “Cô” cố gắng dụi mắt, trước tiên ngẩn người ra một lúc, sau đó thì phấn khích ngồi dậy nhào về thứ gì đó, sau đó hai cánh tay “cô” ôm chặt lấy vai mình, mà đồng thời, biểu cảm trên mặt bỗng thay đổi.

Nhìn ra được đó là một người đàn ông, một người đàn ông hoàn toàn phù hợp với cơ thể tướng mạo đó, đó là anh ta.

Tôi châm một điếu thuốc, thờ dài một hơi. Những hình ảnh ở phía sau không còn quan trọng nữa, xem hay không xem không sao cả.

“Cô” không có giác quan thứ sáu, cũng không có cái đuôi quỷ quái nào cả, đương nhiên cũng không có người anh nói láo nào cả. Người anh trai không tồn tại của “cô”, chính là một nhân cách khác của “cô”.

Chương 6 Ba chú heo con –Phần sau: Đa nhân cách

Khoảng một tháng sau, tính cách “cô” trong cơ thể của bệnh nhân bỗng nhiên biến mất, mà còn dưới tình huống vừa bắt đầu trị liệu bằng thuốc.

Nhìn trên phương diện thời gian, tôi không cho rằng đó là hiệu quả của thuốc.

Tình huống này rất hiếm khi xảy ra, vậy nên tôi được yêu cầu đi gặp bệnh nhân một lần nữa. Tuy rằng tôi đã nhấn mạnh nhiều lần rằng tôi chưa từng đối mặt với anh ta, thế nhưng tôi vẫn ngồi trước mặt bệnh nhân -dù cho đó không phải cùng một người.

Qua mấy lần tiếp xúc với anh ta, tôi nhận ra anh ta là một người rất thông minh. Lý trí, bình tĩnh. Chỉ điểm này thôi cũng có thể nói, là sự bổ sung lẫn nhau với “cô ấy” đã biến mất. Còn có một điều là: anh ta biết rõ đây là đa nhân cách.

Vấn đề bây giờ tôi phải đối mặt là: Nếu như, “cô ấy” thực sự không tồn tại nữa thì dễ nói, bởi vì người phạm tội là đàn ông, vậy thì anh ta phải chịu sự trừng phạt của pháp luật. Nếu như “cô ấy” vẫn còn, bất kỳ một hình phạt nào đều nhằm vào hai người -ý tôi là hai nhân cách, nếu như vậy hình như không hợp lý lắm. Nguyên nhân nói như vậy là theo logic cá nhân của tôi trên phương diện tình cảm, nếu như cứ phải dùng pháp luật để nói, điều này cũng khó nói lắm, đối với vấn đề này, hầu hết các quốc gia đều trống không. Dù sao chẳng nữa điều tôi cần phải làm là: xác nhận sự thống nhất của anh ta, tiện cho việc định tội anh ta, chứ không phải thực sự phải tìm “cô ấy.”

Anh: “Đây là lần thứ 5 chúng ta gặp nhau phải không?”

Tôi tính toán một chút: “Đúng, lần thứ 5 rồi.”

Anh: “Anh còn cần xác nhận lại mấy lần?”

Tôi: “Ừm... chắc khoảng 2 đến 3 lần?”

Anh: “Lâu thế...”

Tôi: “Anh vội vã để pháp luật trừng phạt thế ư?”

Anh: “Đúng.”

Tôi: “Tại sao?”

Anh ta cười: “Vì tôi đã nhận thức sâu sắc được tội mà tôi đã phạm phải, tôi biết không thể vãn hồi được bất cứ điều gì, nhưng nội tâm của tôi rất đau khổ, vậy nên thật lòng mong chờ hình phạt dành cho tôi, để tôi nhanh nhanh thoát khỏi nỗi đau của việc hối hận. Nguyên nhân này có được không?”

Tôi không cười, lạnh lùng nhìn anh ta.

Tôi: “Đừng nghiêm túc như vậy, chẳng lẽ anh hy vọng tôi giả vờ bị tâm thần, sau đó thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật?”

Tôi: “Có lẽ anh sẽ không phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, anh có thể lợi dụng các bác sĩ và chuyên gia tâm lý luôn tận tâm tận chức, nhưng dù anh có thành công sống tiếp, sẽ có một ngày anh không thoát khỏi sự trừng phạt của lương tâm.”

Anh: “Sao lại giả làm thánh nhân? Tại sao các các anh không nhân cơ hội này mà giết chết tôi đi? Nói tôi tất cả đều bình thường, nói là tội phạm giết người điên cuồng không phải được rồi sao?”

Tôi: “Chúng tôi không phải thánh nhân, nhưng chúng tôi sẽ làm tròn bổn phận của mình, chứ không phải đưa ra kết luận dựa theo cảm xúc.”

Anh ta yên lặng. Qua một lúc, anh ta ngẩng đầu nhìn tôi: “Tôi đã giết con bé rồi.”

Tôi vẫn lạnh lùng nhìn anh ta, thế nhưng, cảm hận mạnh mẽ là toàn bộ cảm xúc của tôi khi ấy.

Anh ta đang nhìn tôi.

Mấy phút sau, tôi bình tĩnh lại. Bởi tôi phát hiện ra một vấn đề: Tại sao anh ta lại vội vã chịu sự trừng phạt của pháp luật? Có lẽ anh ta ý thức rõ tội của bản thân chắc chắn bị kết án tử hình, vậy tại sao lại mong chết như vậy?

Tôi: “Nói đi, động cơ của anh.”

Anh ta hé miệng cười: “Anh thông minh lắm, bị anh nhìn thấu rồi.”

Tôi không thông minh như anh ta nói, nhưng một chút phân tích logic như vậy vẫn cần phải có. Nếu như anh không giết cô, vậy thì họ cùng chung một cơ thể sẽ tạo thành đa nhân cách. Trường hợp “ca bệnh” đa nhân cách đặc biệt như vậy, chắc chắn sẽ là một nhân tố quan trọng trong việc định tội, mà kết quả tuyên án cuối cùng rất có thể sẽ có lợi cho anh ta.

Nhưng bây giờ anh ta đã giết cô, cũng có nghĩa là bất luận là thủ đoạn nào, nhân cách đã thống nhất, thống nhất rồi thì có thể độc lập không chế cơ thể này, thế nhưng sau khi thống nhất rồi, việc định tội của pháp luật chắc chắn sẽ bất lợi với anh ta, tại sao anh ta lại làm như vậy?

Để chết ư? Điều này đã đi ngược lại với lẽ thường. Nó cũng hoang đường như việc một người lòng mang đầy ý đồ tạo phản rồi gây chiến, rất may mắn đã cướp được thiên hạ nhưng không phải vì muốn làm hoàng đế mà là muốn hủy diệt triệt để quốc gia đó. Không những thế, về mặt kinh nghiệm mà nói, nếu không nhìn thấy động cơ, vậy thì điều chắc chắn là có một động cơ lớn hơn giấu ở một nơi sâu hơn. Đây là điểm cơ bản nhất mà tôi đang nghi ngờ.

Tôi: “Hãy nói tôi biết, động cơ của anh.”

Anh ta nhìn tôi chăm chú một hồi, thở dài một hơi: “Nếu tôi nói, anh có giúp tôi chết không?”

Tôi: “Tôi không thể nào đảm bảo với anh điều này, cho dù cả anh và tôi đều muốn, tôi cũng không thể làm vậy được.”

Anh ta nghiêm túc nhìn tôi, không còn cợt nhả nữa: “Anh biết tại sao tôi lại thích kể chuyện “Ba chú heo con” cho em ấy nghe không?”

Tôi: “Trong việc này có nguyên nhân gì sao?”

Anh ta trả lời thẳng câu hỏi của tôi: “Điều tôi sắp nói với anh, là sự thật. Tuy rằng anh có thể sẽ cảm thấy rất ly kỳ, nhưng tôi nghĩ là anh sẽ tin, vậy nên tôi chọn nói với anh. Nhưng trước đó, anh có thể tắt bút ghi âm không?”

Tôi: “Xin lỗi, tôi nhất định phải bật, lý do anh biết đấy.”

Anh thở dài một tiếng: “Được, tôi nói với anh, tất cả.”

Tôi cầm bút chuẩn bị ghi lại trọng tâm.

Anh: “Có lẽ anh chỉ thấy được tôi và em gái, nhưng tôi muốn anh biết rằng, chúng tôi từng có ba người. Người đầu tiên, đã chết rồi, không phải do tôi giết chết.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta.

Anh ta thoáng liếm môi rồi nói tiếp: “Tôi kể cho anh nghe câu chuyện “Ba chú heo con” phiên bản đời thực nhé: Có ba chú heo con sống trong một cung điện rất lớn, cuộc sống lúc ban đầu rất vui vẻ, mọi người ai nấy làm việc sở trường của mình, có một ngày hai trong ba chú heo đã phát hiện có một con quái vật đáng sợ bước vào cung điện.

Vậy nên hai chú heo đã cùng nhau đấu tranh với con quái vật đó, nhưng quái vật quá mạnh, một chú heo con đã bỏ mạng. Trước khi chết nó nói với người anh em cùng đấu tranh với mình, mong chú heo đó có thể đánh bại quái vật, bảo vệ bé heo nhỏ nhất. Lúc này heo út vẫn chưa biết sự tồn tại của quái vật.

Vậy nên chú heo còn sống sau trận chiến đã lợi dụng sự phức tạp của cung điện vờn nhau với quái vật, đồng thời còn phải bảo vệ heo út nữa, thậm chí vẫn còn giấu giếm sự tồn tại của quái vật. Cứ như vậy tiếp diễn còn được.

Thế nhưng, nó quá yếu, căn bản không thể nào đánh thắng nổi quái vật. Mà quái vật lại càng ngày càng mạnh. Về phần nó, không làm bất cứ công việc nào nữa, chỉ tập trung rượt nhau với quái vật. Đến một ngày, quái vật đã chiếm được căn phòng quan trọng nhất trong cung điện, tuy rằng đến cuối cùng vẫn bị dụ ra, thế nhưng căn phòng quan trọng nhất ấy đã bị phá hủy nghiêm trọng. Cung điện xảy ra vấn đề, mọi việc không thể nào giấu được nữa. Thế nhưng con heo nhỏ nhất quá ngây thơ, không hiểu tại sao mọi việc lại như thế, vậy nên chú heo vai gánh trọng trách ấy đã nói dối rằng cung điện đang sửa chữa, sắp không sao rồi. Nó vẫn cố hết khả năng để bảo vệ em gái, đồng thời cũng thường xuyên tranh thủ chút thời gian ngăn ngừa để đến thăm, an ủi heo út, không để em biết chân tướng tàn khốc...

Đây không phải phim hài... Cuối cùng, quái vật vẫn phát hiện ra chú heo nhỏ nhất, đã thế còn giết chết cô bé. Chú heo cuối cùng, cũng là duy nhất thế sẽ bất chấp mọi giá để trả thù, nó quyết định sẽ thiêu hủy cung điện đó, cùng đồng quy vô tận với quái vật... Đây chính là câu chuyện “Ba chú heo con” phiên bản đời thực.”

Tuy anh nhìn tôi với biểu cảm rất đối bình tĩnh, thế nhưng nước mắt rưng rưng không thể nào che giấu được vẻ bình tĩnh nguy tạo ấy.

Tôi ngồi đó, hoàn toàn quên mất rằng bản thân một chữ cũng chưa ghi, cứ ngồi đó thờ người ra nghe hết câu chuyện.

Anh: “Đây chính là động cơ của tôi.”

Tôi cố gắng để tư duy của mình tìm lại lý trí: “Nhưng em gái anh... nhưng cô ấy chưa từng nói rằng mình có hai người anh trai...”

Anh: “Lúc anh ấy chết, em gái còn rất nhỏ, còn chưa phân biệt rõ chúng tôi, hơn nữa chúng tôi lại rất giống nhau...”

Tôi: “Ờ... Điều này không hợp lý, không cần thiết phải phân liệt ra nhân cách giống mình.”

Anh: “Bởi vì anh ấy cô độc, bố chết vì say rượu, cũng không phải chuyện vinh quang gì, những người xung quanh không có ai đồng cảm, ngược lại còn cười anh ấy, vậy nên anh ấy đã tạo ra tôi. Anh ấy thề rằng tương lai sẽ đối với con mình thật tốt, nhưng anh ấy không đợi được, thế nên cô bé đơn thuần ấy mới xuất hiện sau tôi.

Tôi: “Quái vật mà anh nói, rốt cuộc là thế nào? Tôi không thể hiểu được tình huống... tình huống... nhân cách xâm lược? Không giải thích được.”

Anh: “Không biết, có một số việc mãi mãi không có đáp án... có lẽ đây là một cơn ác mộng.”

Bây giờ người không biết là tôi, tôi không biết nên nói gì.

Anh: “Tôi biết chuyện này nghe có vẻ rất buồn cười, tự mình ở bên chính mình, tự mình yêu thương mình, thế nhưng nếu anh là tôi, anh sẽ không cảm thấy buồn cười.”

Tôi cảm thấy miệng khô khốc, cổ họng hơi khản: “Ừm... Nếu... anh có thể khiến con quái vật đó xuất hiện là một tính cách, có lẽ chúng ta sẽ có cách điều trị...” Tôi biết những gì tôi nói rất không có sức thuyết phục.

Anh ta mỉm cười nhìn tôi: “Đó là con quái vật tàn nhẫn, hơn nữa tôi sẽ chỉ lựa chọn trả thù.”

Tôi: “Tất cả những điều này là thật ư?”

Anh: “Rất hoang đường phải không? Nhưng tôi cảm thấy: rất bi ai.”

Tôi gần như định an ủi anh ta: “Nếu là thật, tôi nghĩ có thể chúng ta sẽ có cách giải quyết thôi.” Tôi biết rõ những lời này nói ra thực sự rất mờ nhạt, nhưng tôi thực sự không biết ngoài những điều này còn có thể nói gì.

Không lâu sau đó, vào lúc tôi đang cố vắt óc nghĩ xem viết bản báo cáo này ra sao, thì hay tin anh ta đã tự tử.

Theo lời những người có mặt ở hiện trường khi ấy, không hề có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, anh ta bỗng liều mạng đâm đầu vào tường rất nhiều lần, cho tới khi máu tươi đầm đìa ngã bất động trên mặt đất.

Anh dùng cách của mình để nói với tôi rằng, anh không nói dối, cho dù anh ta có thực sự điên hay không.

Sau sự kiện này, luôn có một vấn đề bủa vây lấy tôi: Giới hạn thực sự rốt cuộc là như thế nào? Từ đầu đến cuối tôi vẫn luôn nhớ rõ câu nói cuối cùng anh lưu lại trong bút ghi âm của tôi: “Thật muốn được thấy bầu trời xanh thêm lần nữa.”

-Nấm dịch- (<https://www.ohay.tv/view/chung-ta-co-the-lua-loi-ma-noi-khong-lam-ton-thuong-nguoi-khac-duoc-khong/5c791d5ef1>)

Nội dung 7: Quán tính tiến hóa

Anh: “Tôi có nói là phủ định đâu, mà là liệu có thể thử hay không. Đương nhiên rồi, nếu có người không thích, vậy thì họ có thể tự lựa chọn. Có điều tôi giới thiệu phương thức sinh hoạt mới này, ai nói buộc phải sống theo quán tính chứ? Tôi cảm thấy không có gì là không thể cả, tại sao anh không thử xem thế nào?”

Giả sử anh sống ở vị trí giữa giao lộ lớn bốn phương tám hướng giao thông đều thuận lợi, mỗi ngày đi làm về anh đều đi theo một tuyến đường nào đấy, đó là vì anh đã quen rồi, đúng không? Anh nên thử về nhà theo một con đường khác. Có thể lối đi ấy có nhiều gái xinh hơn, cũng có thể có đĩa bay bay qua, có thể phong cảnh ven đường sẽ đẹp hơn...

Phương thức sinh hoạt cũng như vậy, anh nên thoát khỏi quán tính, thử một phương thức mới, đừng tuân thủ theo thói quen mà bản thân đã tạo thành. Thói quen chưa chắc đã tốt, hút thuốc không phải thói quen tốt... Hơn thế nữa những thứ ẩn dưới thói quen lại càng phức tạp. Ví như cuối tuần mọi người thường đến quán bar, có người sẽ nói đó là thói quen, thực chất là để trêu gái... thói quen chỉ là cái cớ, không phải là lý do đúng không? Thế nên tôi thực sự cảm thấy anh cần phải thay đổi thói quen đi.”

Tư duy logic, thế giới quan của vị bệnh nhân đang ngồi trước mặt tôi đây hoàn toàn không cùng một chiều không gian với tôi- điều tôi nói là góc nhìn. Anh ta đã dùng gần 3 giờ đồng hồ để bày tỏ suy nghĩ của mình, hơn nữa còn kiên quyết với niềm tin của bản thân –đồng thời còn có ý đồ thuyết phục tôi... tóm lại là một chứng hoang tưởng.

Tôi: “Điều vừa rồi anh nói tôi có thể chấp nhận, nhưng có vẻ như những điều anh muốn thay đổi còn phức tạp hơn nữa, đây không phải là việc của riêng một người, mà còn tác động đến toàn xã hội, thậm chí còn tác động đến nền văn minh của toàn nhân loại.”

Anh: “Nền văn minh của nhân loại làm sao nào? Cao quý lắm ư? Ai nói thế? Thần nói ư? Hay người nói? Con người thì đơn giản rồi, tôi còn tưởng là thần nói chứ!”

Tôi buồn bực nhìn anh ta.

Anh: “Anh thực sự nên thử xem sao, anh không thử làm sao biết được nó tốt hay xấu?”

Tôi: “Nghe anh nói này giờ về cơ bản cũng coi như tôi đã thử rồi? Anh đã nói nhiều lần lắm rồi.”

Anh: “Sao anh không thử thêm một bước nữa?”

Tôi: “Một đĩa thức ăn được bưng lên, tôi cần gì phải ăn hết mới đoán được đĩa thức ăn này đã thiu rồi.”

Anh: “Ừm... tôi đã hiểu bản khoăn của anh rồi... Thế này đi, tôi nói cho anh nghe từ căn bản nhé?”

Tôi cười khở gật đầu. Anh: “Trước tiên anh không cảm thấy cuộc sống của anh, xung quanh anh đều rất kỳ cục ư?”

Tôi: “Kỳ cục thế nào?”

Anh: “Anh phải đi làm, anh phải làm việc, anh ăn cơm trò chuyện tán tỉnh liếc mắt đưa tình với đồng nghiệp, sau đó anh tan làm, anh vội vã đi hẹn hò, về nhà hoặc đến quán bar, nếu không anh sẽ đánh bóng, hát hò, đi tắm... những điều này kỳ quặc lắm đúng không?”

Tôi: “Tôi vẫn chưa nghe ra kỳ quặc ở chỗ nào?”

Anh: “Vậy được, tôi hỏi anh: sao anh làm vậy?”

Tôi: “O’???” Nói thật bị hỏi như vậy tôi ngẩn ra.

Anh: “Bây giờ đã hiểu rồi chứ?”

Tôi: “Không hiểu lắm... tôi thấy đó là cuộc sống của tôi.”

Trên khuôn mặt anh ta là biểu cảm suy sụp, tôi cho rằng đó là biểu cảm mà tôi nên có mới đúng.

Anh: “Anh chưa thấy rõ bản chất. Tôi triển khai thuận theo manh mối này đi: Anh làm thế, bởi vì mọi người đều làm thế, đúng chứ? Tại sao mọi người đều làm thế? Bởi vì chúng ta sống trong xã hội, đúng chứ? Tại sao chúng ta sống trong xã hội? Bởi vì mấy nghìn năm nay đều như thế, đúng chứ? Thế tại sao mấy nghìn năm nay đều như vậy? Bởi vì từ mấy chục nghìn năm trước, chúng ta sống theo bầy đàn, tại sao phải sống theo bầy đàn? Bởi từng cá thể chúng ta không đủ mạnh, vậy nên chúng ta tập hợp lại cùng nhau bảo vệ lẫn nhau, cũng có thêm nhiều cơ hội sinh tồn. Một người vượn canh gác, những người vượn còn lại thì hái lượm, đánh cá gì gì đấy. Lúc này hổ đến, người vượn canh gác liền hú lên, mọi người nghe thấy tiếng hú thì không làm việc nữa, tất cả đều lên cây hết, an toàn rồi. Về sau mọi người cùng nghiên cứu ra vũ khí, ném đá gì đấy, giáo đá gì gì đấy, cung tên gì gì đấy, vì thế mọi người cùng đi săn, lúc này gặp phải hổ thì không còn trèo lên cây nữa, anh ném đá tôi bắn tên anh ta phi thương, to gan không chùng còn xông lên cắn một phát hoặc đá một cái...”

Anh đừng cười, tôi đang nói sự thật. Chúng ta, loài người, đã sống như thế đấy, bởi vì chúng ta từng nhỏ yếu, thế nên chúng ta tập hợp lại cùng nhau. Bây giờ chúng ta vẫn tập hợp cùng nhau, hoàn toàn là hành vi phá hoại! Cả cánh rừng đang yên lành, hết rồi, biến thành phố rồi, con người sống trong khu vực này đúng là an toàn, nhưng đã an toàn rồi sao còn túm tụm lại lung tung? Bởi quen túm tụm lung tung rồi. Tôi cảm thấy bây giờ loài người có nhiều vũ khí lợi hại như vậy, thì tách ra sống trong tự nhiên đi, sống trong rừng, sống trong thung lũng, sống ở nơi tự nhiên chút là được rồi, tụ tập với nhau làm gì? Tại sao cứ phải sống theo cái quán tính nguyên thủy đó? Không thể đột phá ư? Sống ở môi trường dã ngoại cũng tốt lắm, cũng đừng ăn gì cao sang, tự mình đi săn, ngày nào cũng ăn những món ăn dân dã, còn cao cấp ấy chứ...”

Tôi: “Như thế không phải phá hoại càng nghiêm trọng hơn ư? Mọi người đều chặt cây đốn rừng bừa bãi để xây nhà, giết động vật hoang dã lấy thịt ăn...”

Anh: “Ai bảo sống trong nhà?”

Tôi: “Thế sống ở đâu? Trên cây?”

Anh: “Được chứ, sống ở hang núi cũng được.”

Tôi: “Gặp phải dã thú thì sao?”

Anh: “Có vũ khí chứ, súng đạn gì đấy.”

Tôi: “Lấy đâu ra súng? Hết đạn thì phải làm thế nào?”

Anh: “Những người không từ bỏ sống theo bầy trong thành phố cung cấp.”

Tôi: “Không phải tất cả mọi người đều sống trong tự nhiên ư?”

Anh: “Sao con người anh lại cực đoan thế nhỉ? Ai bảo tất cả đều trở về với thiên nhiên chứ? Đây chính là hậu quả của việc vừa rồi anh ngắt lời tôi. Chắc chắn có những người không muốn sống như thế, những người không chấp nhận sống như thế sẽ tiếp tục sống trong thành phố. Bởi những người chấp nhận, những người tự động thay đổi thói quen trở về với hoang dã, giảm nhẹ áp lực cho những con người vẫn lựa chọn sống trong thành phố, thế nên, những người trong thành phố cần phải miễn phí cung cấp những nhu yếu phẩm cho những người hoang dã, những thứ như súng, thiết bị giữ nhiệt.”

Tôi: “Thế nên trở lại vấn đề chúng ta nói lúc đầu rồi?”

Anh: “Đúng! Chính là như thế, kêu gọi trong cả xã hội loài người, tất cả mọi người tự động tự giác bắt đầu lựa chọn, ai muốn về với thiên nhiên thì về, ai không muốn thì tiếp tục sống trong thành phố, tốt biết bao.”

Tôi: “Vậy anh chọn sống thế nào?”

Anh: “Tôi phụ trách phát động trước đã, đợi mọi người đều hưởng ứng rồi, tôi mới chọn xem sống thế nào, tôi nghĩ sẽ có nhiều người hưởng ứng lời kêu gọi này của tôi.”

Tôi: “Anh thấy làm vậy có ý nghĩa ư? Khi lựa chọn sẽ có rất nhiều yếu tố gây trở ngại.”

Anh: “Nhân tố gì? Khu vực? Chính trị? Đó đều là loài người tự hại chính mình, thế nên tôi mới kêu gọi lựa chọn, thay đổi quán tính tiến hóa cần phải vứt bỏ từ lâu. Nó quá lạc hậu rồi! Có khi tôi còn có thể cống hiến vì sự tiến hóa của nhân loại.”

Tôi: “Cống hiến thế nào?”

Anh: “Qua mấy trăm nghìn năm nữa, những người sống ngoài tự nhiên chắc chắn sẽ khác với những người sống trong thành phố, tiến hóa hoặc thoái hóa, như vậy thì loài người sống trên thế giới này sẽ chia thành hai loại, biết đâu lai giống còn ra loại thứ ba...”

Anh ta còn thao thao bất tuyệt. Tôi tắt bút ghi âm. Mệt mỏi nhìn anh ta ngồi đó phần khích liến thoắng không ngừng miêu tả về tương lai lai giống kia. Người bình thường rất khó nói liền mạch mấy tiếng đồng hồ mà vẫn giữ được tinh thần hưng phấn –Hiển nhiên rằng anh ta không phải là người bình thường.

Còn nhớ trước đó khi tiến hành điều tra, một người bạn thân cận nào đó của anh ta có đưa ra một đánh giá rất chuẩn xác : “Tôi thấy cậu ấy có tố chất làm giáo chủ tà giáo.”

-Năm dịch- (<https://www.ohay.tv/view/12-dao-ly-ve-cuoc-doi-ma-phu-nu-ngoai-30-nhat-dinh-phai-nho-ky/5a98032fa1>)

Chương 8: Khoan xương sọ – phần 1: Người tìm kiếm siêu năng lực

Vị này tự tìm đến cửa, hình như là họ hàng của bạn của bạn tôi, tóm lại là rõ rất nhiều ngõ vòng vèo tìm được đến tôi, kiểu quan hệ tương tự như “tôi là hàng xóm của bạn của em họ của siêu nhân”.

Anh ta ăn mặc đẹp đẽ, sạch sẽ gọn gàng, dáng vẻ như hơn 30 chưa đến 40 tuổi, nhìn có vẻ là kiểu người thông minh trí tuệ. Cảm giác có lẽ là người thành công trong sự nghiệp, dù sao cũng không thuộc lớp người chật vật vì cơm áo gạo tiền – ý tôi chỉ biểu cảm thần thái gì đó.

Mục đích anh ta tìm gặp tôi rất đơn giản... Nhưng về sau sự việc đã trở nên phức tạp rồi.

Xét thấy nội dung khá dài, nên cố ý chia thành hai phần.

Sau khi chào hỏi xong, anh ta dứt khoát mau lẹ đi vào vấn đề chính.

Anh ta: Anh có biết thuật khoan xương sọ không?”

Tôi: “Phẫu thuật não?”

Anh ta: “Đúng.”

Tôi: “Sao thế?”

Anh ta: “Tôi muốn làm, có điều không phải vì bệnh, mà là muốn làm.”

Tôi: “Ý anh là kiểu của mấy người yêu thích xăm mình nước ngoài à? Tôi khuyên anh đừng có làm.”

Anh ta: “Không phải kiểu đó, có liên quan đến thần học và tôn giáo.”

Trong đầu tôi hơi có chút ấn tượng, hình như ở giờ học môn nào đó có nói qua, những tài liệu liên quan cũng xem qua chút ít, nhưng rất ít, chỉ lướt qua thôi.

Tôi: “Châu Âu thời cổ đại?”

Anh ta: “Không sai, xem ra anh còn biết chút ít, rất nhiều người không biết.”

Tôi: “Thật ra những điều tôi biết cũng không nhiều...”

Anh ta: “Anh biết bao nhiêu?”

Tôi: “Chỉ biết rằng nó có liên quan đến tôn giáo. Dù sao cũng là khoan lỗ trên đầu, cũng có mở hần sọ...”

Anh ta: “Ừm, là vậy đấy. Thật ra thì phẫu thuật khoan xương sọ đã tồn tại từ mấy nghìn năm trước rồi, mở sọ bằng đủ cách, có khoan lỗ, có khoét bỏ một mảnh, còn có mở cả hộp sọ ra. Bởi mục đích ban đầu không có bất kỳ ghi chép nào, nên trong giới khảo cổ vẫn luôn khó lý giải, cho rằng có thể nhằm giảm đau đầu hoặc vì một xu hướng thời trang nào đó... Tuy nhiên, vào mấy thế kỷ trước ở Châu Âu có ghi chép về phương diện này, còn rất tường tận.”

Tôi: “Ừm, tôi biết là ở Châu Âu, nhưng anh nói bắt nguồn từ mấy nghìn năm trước... Cái đó có liên quan gì đến Châu Âu không? Chắc không có tài liệu lịch sử rõ ràng?”

Anh ta: “Không có, nhưng điểm mấu chốt của vấn đề không phải là cần có bằng chứng”

Tôi cười nói: “Không phải là anh định làm thật chứ?”

Anh ta không trực tiếp trả lời câu hỏi của tôi: “Tại sao làm vậy chắc anh cũng biết?”

Tôi: “Ừm, có ấn tượng, hình như nguyên nhân là vì tổ chức tôn giáo thời bấy giờ có chú ý thấy khi con người ở thời kỳ sơ sinh, xương sọ không đóng kín, có một khe hở rất lớn, cũng thường được gọi là ‘thóp’; khi con người trong kỳ thai nhi ở trong tử cung, não bộ sẽ không phát triển quá lớn, đó là để thuận lợi khi sinh, tránh dẫn đến khó sinh. Từ khi được sinh ra đến trước khi khép lại, đại não ở trạng thái phát triển nhanh nhất. Khoảng sau hai tuổi, cái khe đó mới từ từ đóng kín, vôi hóa, trở thành xương sọ bảo vệ đại não. Giữa phần xương đỉnh đầu của người lớn luôn có dấu vết khép lại.”

Anh ta: “Không sai, đúng là như thế.”

Tôi: “Sau khi khe hở ở xương sọ khép lại, não thất trở thành trạng thái khép kín, thể tích não sẽ không tăng lên nữa, bởi đã có áp lực nội sọ, máu sẽ không chảy về não bộ nhiều như trước nữa. Sau khi một số tổ chức tôn giáo chú ý tới điều này, họ đưa

ra giả thiết liệu rằng con người có thể khoan lỗ ở xương sọ, làm giảm áp lực nội sọ, để máu có thể chảy về não nhiều như giai đoạn sơ sinh, nhằm thực hiện ý đồ con người có thể khiến não sinh trưởng lần hai. Kết quả cho ra thuật giải phẫu này."

Anh ta: "Ừm, Trepanation, cũng chính là khoan xương sọ."

Tôi: "Anh tin cái đó sao."

Anh ta: "Sao không tin?"

Tôi hơi kinh ngạc: "Tôi nhớ là vỏ não và màng não của người trưởng thành không cho phép đại não to thêm nữa mà? Hơn nữa hộp sọ cũng chỉ to đến thế..."

Anh ta cười với vẻ rất tự tin: "Không sai, chất xương của người trưởng thành đã vôi hóa rồi, hộp sọ cũng chỉ to đến thế, dù có khoan lỗ thì dung tích não cũng thể tăng lên được. Nhưng khi áp lực nội sọ giảm, đại não có thể nhận được nhiều máu hơn, nhiều chất dinh dưỡng hơn so với ban đầu."

Tôi cảm thấy những lời anh ta nói không sai, nhưng không tán đồng: "Điều đó có ảnh hưởng trực tiếp đến việc tăng cường trí lực sao? Vấn đề này trước mắt chưa đủ căn cứ khoa học phải không?"

Anh ta: "Trước mắt, tất cả những ghi chép được biết, đều là những điều mà giới khoa học và giới y học không thể giải thích."

Tôi: "Anh... đã xem rồi?"

Anh ta: "Đúng."

Tôi có một cảm giác: Anh ta đã bị tà giáo tẩy não rồi, hoặc đã bị một vị bán tiên nào đó uống say rồi lừa bịp.

Tôi: "Gần đây anh có tiếp xúc với người nào của tà giáo không? Nhân dân cả nước đều biết rằng kỹ thuật đó là nói bừa."

Anh ta cười một tràng lớn: "Bản thân tôi nghiên cứu vấn đề này được 4 năm rồi, anh vui tính quá."

Tôi nói nghiêm túc với anh ta: "Cái đó rất nguy hiểm, nếu nhớ không nhầm, lúc trước ở Châu Âu có nhiều người làm phẫu thuật xong đều bị nhiễm trùng mà chết. Hơn nữa, dịch não tủy trong khoang sọ nhằm bảo vệ đại não, anh tùy tiện mở sọ ra có lẽ sẽ bị nhiễm trùng hoặc khiến đại não chịu tổn thương, như vậy thực sự rất nguy hiểm."

Anh ta cũng nhìn tôi với ánh mắt nghiêm túc: "Kiểu phẫu thuật thô sơ trong quá khứ sao có thể so được với y học hiện đại, ngoài ra tôi cũng không định làm quá to, chỉ cần mở một cái lỗ trên xương sọ là xong, nhỏ lắm, khoảng bằng đường kính ngón tay, sau đó sẽ phủ lớp da bên ngoài lên rồi khâu lại. Tôi chỉ muốn giảm áp lực nội sọ thôi."

Tôi: "Sau đó thì sao? Anh muốn có được thứ gì? Nói câu thật lòng tôi thấy anh đã rất thông minh rồi, thật sự."

Anh ta lại cười lớn, kiêu cười như có lực xuyên thấu cực mạnh: "Anh thật sự quá vui tính, thứ tôi muốn không phải điều đó."

Tôi: "Thế anh muốn thứ gì?"

Anh ta: "Một phần tương đối tư liệu tôi đang có trong tay có viết một tình trạng thế này: Trong những người từng làm Trepanation, có khoảng một phần ba, tức hơn 30% số người có được siêu năng lực sau khi làm phẫu thuật không lâu."

Tôi nhìn anh ta với sự nghi hoặc: "Ý anh là..."

Anh ta: "Một số người có thể nhìn thấy ma quỷ, linh hồn, một số người có thể biết trước tương lai, một số người thì có được một khả năng ngoại cảm nào đó, một số người có được những năng lực như lấy đồ vật dựa vào không khí, còn có người có được trí tuệ phi thường, thậm chí còn có ghi chép có người làm được cả giáo hoàng."

Trong ánh mắt luôn điềm tĩnh của anh ta lộ ra tia hưng phấn.

Tôi: "Việc này không đáng tin, những ghi chép của Châu Âu phần lớn đều là bịa đặt vô căn cứ nhằm mục đích tôn giáo, gì mà ma cà rồng đã giao chiến với loài người mấy năm kiêu kiêu thế, tôi không tin, anh tốt nhất cũng đừng có tin."

Anh ta không thèm đến tôi mà chất vấn: "Trong những người anh quen có người đã thử rồi ư?"

Tôi: "Không, không điên như thế."

Anh ta mỉm cười nhìn tôi: "Sắp có rồi."

Tôi không biết phải khuyên anh ta thế nào, nói cũng không nói lại được anh ta, anh ta đã nghiên cứu mấy năm rồi, về phương diện này chắc hẳn biết nhiều hơn tôi. Với lại tôi cũng không có bằng chứng có lợi nào để mà phản bác. Tôi chỉ có thể ở trạng thái nhấn mạnh nhiều lần nhưng không thể nào giải thích được, nói thật là, rất bất lực.

Tôi: "Sao anh phải nói với tôi những điều này? Sao phải đến tìm tôi?"

Anh ta: "Tôi không biết sau khi tôi làm xong Trepanation sẽ có phản ứng thế nào. Nếu như có, tôi mời anh tham gia nghiên cứu. Không chỉ một mình anh, còn có bác sĩ chuyên về não, bác sĩ chuyên khoa thần kinh, học giả lịch sử châu Âu, thậm chí có cả nhà dân tộc học, tôi đều nói chuyện qua rồi, đều sẽ hỗ trợ tôi. Sau khi tôi làm phẫu thuật xong, một khi có khả năng đặc biệt, các anh đều có thể tham dự sâu hơn, coi tôi là vật thí nghiệm cũng được. Đồng thời, tôi sẽ trả tiền cho các anh."

Nói thật tôi cảm thấy anh ta nên đi khám bệnh cho cẩn thận, thật đấy.

Tôi: "Có thể đến lúc đó tôi không giúp được gì cho anh, tốt nhất anh đừng làm, nếu anh là hai phần ba đó thì sao? Có phải mất công khoan lỗ không?"

Tôi: "Thế thì coi như tôi hiến thân vì khoa học đi?"

Nói xong lại là một trận cười to. Tôi khuyên anh ta hết nước hết cái, anh ta kiên trì làm, tôi cũng hết cách, xem ra anh ta đã quyết định chắc rồi. Về sau tôi cũng tìm đọc các tài liệu liên quan, được dịch rất ít, đều là tài liệu ngoại ngữ, tôi lấy một phần tài liệu đem đi tìm người dịch, sau đó đã đọc rồi, cảm thấy không đáng tin, đều do những tôn giáo không chính thống làm, có vẻ như chỉ có giới tà giáo Châu Âu mới làm cái này. Mà trông anh ta không phải là kiểu người khốn khổ vì cuộc sống, bất mãn nghiêm trọng với xã hội, vợ chạy theo người khác, đi làm bị đồng nghiệp chèn ép.

Tôi không hiểu một người đang yên đang lành tại sao lại đi giày vò bản thân như thế. Tôi cảm thấy có thể anh ta có bệnh. Khoảng một tháng sau, anh ta có gửi cho tôi một tin nhắn: Chiều nay làm phẫu thuật, chúc tôi may mắn đi!

-Nấm dịch- (<https://www.ohay.tv/view/15-nguyen-tac-ton-tai-trong-xa-hoi-se-khong-co-ai-noi-cho-ban-biet/5a95403dca>)

Chương 9: Khoan xương sọ - Phần sau

Chắc khoảng được ba tuần sau khi anh ta làm phẫu thuật khoan sọ? Tôi nhận được một cuộc điện thoại của anh ta, nói muốn gặp tôi ngay. Tôi nghe ra được ngữ khí khẩn thiết của anh ta, nên không từ chối. Nói thật là tôi cũng rất muốn biết anh ta làm phẫu thuật xong thì sẽ thế nào.

Thế nhưng, khi tôi gặp được anh ta, tôi biết, anh ta đã bị dọa cho sợ phát khiếp rồi.

"Như hình với bóng" tôi nhìn anh ta đi vào.

Khi anh ta vừa vào trong, tôi cảm thấy có gì đó bất thường. Phong thái bình tĩnh tự nhiên của anh ta không còn sót lại chút nào, tóc cũng giống như rơm rối tung bù xù, về mặt hoảng hốt. Nếu như buộc phải nói phong thái, có, phong thái của tội phạm trốn trại. Thêm nữa, ánh mắt của anh ta mang vẻ lo âu của người bệnh.

Tôi đẩy cửa ra để anh ta vào phòng: "Chào anh, sao lại vội vội vàng vàng thế? Bị tổ chức tà giáo nhắm trúng à?"

Anh ta nhìn xung quanh với vẻ bất an, trong mắt là sự hoảng sợ. Tôi không đùa nữa, sau khi ổn định chỗ ngồi, lấy luôn bút ghi âm ra bật lên.

Tôi: "Anh...vẫn ổn chứ?"

Anh ta: "Tôi không ổn, xảy ra vấn đề rồi."

Thấy anh ta vội vã móc thuốc lá ra, biết không thể ngăn được, tôi đứng dậy ra mở cửa sổ.

Anh ta: "Tôi làm Trepanation rồi."

Nhìn theo tay anh ta vén tóc lên, có thể thấy được trên trán anh ta có một đường rạch hình cung, trông như mới cắt chỉ chưa lâu. Ở mặt bên của miệng vết thương hình cung đó, một miếng da ước chừng to bằng đường kính ngón tay cái của người trưởng thành hơi lõm vào trong, nói thật trông không rõ lắm.

Tôi: "Sau đó?"

Anh ta: "Mới đầu không có gì, hơi đau, sợ nhiễm trùng uống thuốc chống viêm mấy hôm, sau đó tôi hy vọng có kỳ tích xảy ra, tuần đầu tiên không có chuyện gì cả, nhưng sau đó đã có chuyện kỳ quái xảy ra, tôi đã tìm gặp nhà dân tộc học, anh ta đã làm ít bùa cho tôi treo ở đầu giường, nhưng vô ích. Tôi sợ lắm rồi, nên tìm gặp anh."

Tôi: "Anh đã gặp bác sĩ chuyên khoa thần kinh và bác sĩ chuyên khoa não chưa?"

Anh ta: "Nếu là người khác sẽ không thấy được, họ sẽ không tin, thế nên tôi tìm gặp hai anh trước." Chắc ý anh ta là tôi và nhà dân tộc học kia.

Tôi: "Được rồi, anh hãy nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì kỳ lạ rồi."

Anh ta: "Không phải kỳ lạ, mà là kinh dị."

Tôi đợi anh ta nói. Anh ta hít mạnh một hơi thuốc: "Tôi có thể nhìn thấy ma."

Tôi: "...ở đâu?"

Anh ta: "Nơi nào ánh sáng không chiếu tới là có."

Tư duy và logic ngôn ngữ hỗn loạn của anh ta hiện giờ khiến tôi rất đau khổ: "Anh có thể nói hoàn chỉnh là chuyện gì không?"

Phải mất một lúc anh ta mới có thể bình tĩnh lại: "Khoảng một tuần trước, không biết làm sao tôi bỗng tỉnh lại vào giữa đêm, cảm thấy trong phòng còn tôi ra còn có kẻ khác nữa. Mới đầu chưa mở mắt ra chưa thấy rõ, sau đó tôi nghe thấy tiếng động, khiến tôi tỉnh hẳn."

Tôi: "Tiếng động như thế nào?"

Anh ta: "Tiếng xé cái gì đó." Anh ta lại châm thêm một điếu thuốc nữa - tiện thể nói thêm một câu, trong cả quá trình hầu như anh ta không ngừng hút thuốc."

Tôi: "Lúc ấy tôi không hề mơ hồ, tôi thấy rất rõ có thứ gì ở bên giường tôi, tan biến dần, cho đến khi biến mất."

Tôi: "Anh có nhìn rõ đó là thứ gì không?"

Trong mắt anh ta ánh lên tia khiếp sợ tột cùng: "Là một bóng người gầy gò, hình như đang xé nội tạng của mình ra lòi ra ngoài, còn rất mạnh tay nữa... tôi không thấy rõ ngũ quan, khủng khiếp lắm, tôi không xong rồi..."

Tôi cảm thấy anh ta sẽ sụp đổ ngay tức khắc, vội đứng dậy lấy cho anh ta cốc nước, anh ta uống một hơi cạn sạch, ánh mắt đờ đẫn.

Tôi: "Ngày nào cũng thế à?"

Rất rõ ràng anh ta không để ý đến câu hỏi của tôi: "Ngày hôm sau tôi vội tìm gặp nhà dân tộc học, anh ta nói là hung thần nào đấy, sa đó làm cho tôi mấy lá bùa. Nói là treo lên đầu giường thì sẽ không việc gì nữa."

Tôi không dám ngủ, ngồi trên ghế sofa đợi. Sau đó buồn ngủ quá không chịu nổi, nhắm mắt vào ngủ một lúc, đợi đến khi tôi mở mắt ra, cái thứ đó lại hiện ra, ngồi xổm ngay ở nơi ánh đèn không chiếu đến ngoài cửa. Từng chút từng chút kéo mạnh những thứ trong bụng mình ra ngoài... lấy can đảm hét lên với nó, nó ngẩng đầu lên cười với tôi, tôi thấy một hàm răng nhỏ nhọn hoắt của nó...."

Tôi: "Là mặt người à?"

Anh ta: "Không biết, tôi nhìn không rõ."

Tôi: "Hay anh dọn ra ngoài ở đi? Tạm thời đừng ở trong nhà nữa."

Anh ta nhìn tôi với vẻ tuyệt vọng: "Vô ích, những ngày này tôi đã thử rồi, khách sạn, nhà bạn, trong xe, đều vô ích, người khác cũng không nhìn thấy! Rõ ràng là ở đó mà vẫn không nhìn thấy! Hơn nữa, không cần đến đêm, ban ngày ở những chỗ tối nó cũng có mặt, nó theo tôi đi khắp nơi. Chỉ cần là chỗ tối, nó sẽ hiện ra, từ từ, không ngừng mó nội tạng của nó ra ngoài, tôi thực sự không chịu nổi cái tiếng móc nội tạng ra xé tan đó..."

Tôi: "...Ừm...anh đã thử trò chuyện hoặc tiếp xúc với nó chưa..." Lời này nói ra ngay cả tôi cũng cảm thấy rất vớ vẩn.

Anh ta: "Nó trong suốt, những thứ tôi ném sang cũng xuyên qua tất cả..."

Tôi thấy mồ hôi lạnh trên mặt anh ta túa ra như nước chảy.

Tôi: "Nhưng không phải thứ đó không hại anh sao?"

Anh ta: "Nó sắp móc hết nội tạng ra rồi, dạo gần đây nội tạng bị lòi ra lúc tối đã rất ít rồi, tôi thấy được tay nó tìm trong bụng rất lâu. Những lúc không tìm thấy, là nó lại ngẩng đầu lên nhìn tôi chăm chăm..."

Cổ áo của ta đã ướt đẫm mồ hôi, người trông cũng yếu lắm, dường như đang vật lộn để ngồi vững: "Tôi không xong rồi..."

Vừa nói anh ta vừa tuột tay làm rơi cốc nước, người thuận theo ghế ngã vật xuống co quắp. Tôi vội vàng vòng qua đỡ anh ta.

Tôi sợ hãi, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Nhất định đừng có chết trong phòng làm việc của tôi. Có lẽ tôi là một kẻ ích kỷ? Hoặc nhát gan, nhưng lúc đó tôi đã nghĩ như vậy đấy..... Vài giờ sau anh ta ngủ mê man trên giường bệnh, tôi hỏi bạn tôi, cũng là bác sĩ của bệnh viện mà tôi đưa tới: "Anh ta bị suy nhược à?"

Bác sĩ: "Ừm, đường huyết thấp, ngủ không đủ giấc... người khoan xương sọ mà cậu nói là anh ta

à?" Tôi: "Ừm, đúng."

Bác sĩ: "Sao lúc đó cậu không bắt vào điều trị đi?"

Tôi: "Lúc đó anh ta còn bình thường hơn cả cậu đấy, mình bắt thế nào?"

Bác sĩ: "... Nếu không thì cứ quan sát đi đã, nhưng trước trưa mai phải trả lại giường bệnh."

Tôi: "Ừm, không thành vấn đề, để mình nghĩ cách."

Chiều tối ngày hôm đó, người bạn giới thiệu anh ta với tôi đã đến rồi, bạn của bạn cũn gđến. Tôi hỏi đư ợc số đ iện thoại của người nhà anh ta. Tối đó người thân ở cùng anh ta, ba người! Ít hơn anh ta không chịu.

Buổi tối về đến nhà tôi gọi đ iện cho một người bạn khác chuyên làm về chỉnh hình, đại khái nói xong tình hình hỏi xem có thể b ị tở trên xương sọ cho bệnh nhân không. Cậu ấy nói tốt nhất hãy hỏi người làm phẫu thuật khoan xương sọ trước đã, làm vậy mới đ ảm bảo. Nếu là dùi thì dễ b ị tở hơn chút, nếu là gọt từng mảng một thì phiền phức hơn, nhưng vẫn b ị tở đ ược.

Ngày hôm sau tôi lại đến bệnh viện, nghe nói anh ta ồn ào cả đ êm, hết khóc lại run. Tôi mất công cả nửa ngày cuối cùng cũng hỏi đ ược số đ iện thoại của bác sĩ đã làm phẫu thuật khoan sọ cho anh ta.

Sau đó tôi chạy ra ngoài để gọi đ iện thoại - bởi tôi rất muốn chửi cho người đó một trận, vì tiền mà việc gì cũng dám làm!

Nhưng tôi không chửi đ ược, bởi ở đầu bên kia đ iện thoại người bác sĩ làm phẫu thuật đó đã khẳng đ ịnh với tôi rất rõ ràng và chắc chắn: "Tôi bị anh ta b ám mãi không tha mới phải làm phẫu thuật, nhưng cân nhắc về vấn đề an toàn, tôi không khoan xương sọ anh ta, sau khi làm xong miệng vết thương ngoài da, cạo mỏng tở xương sọ mà thôi, khoan lỗ gì chứ, anh cho rằng tôi không sợ xảy ra chuyện ư..."

Sau khi cúp đ iện thoại, tôi quyết đ ịnh giúp bệnh nhân đ ổi một bệnh viện khác trị đ úng bệnh cho anh ta.

Trong thời gian tôi trở lại, tôi có nhớ tới một câu chuyện: Một cổ nhân họ Diệp, rất thích rờng*... Cũng cùng lúc này, một vấn đề từng quẩn lầy tôi rất lâu, một lần nữa lại quấy nhiễu rồi: Rờng cuộc đâu mới là sự thật?

Không thể không nói rằng, tôi cảm thấy thật ra bản thân cũng là một "kẻ tâm thần", chỉ là tôi lý trí hơn mà thôi. Tôi luôn cho rằng thế giới tồn tại vì tôi, bởi sau khi tôi biến mất, thế giới ở trong mắt "tôi" cũng sẽ biến mất, và mọi chuyện xảy ra trong đời tôi đã đ ược sắp xếp tỉ mỉ, tất cả những điều không may đều mang tính tất yếu...

Với tôi họ không mắc bệnh tâm thần, chỉ là họ sống trong thế giới quan của mình mà thôi.

*Người họ Diệp mà tác giả nhắc tới là Diệp Công, nhân vật trong câu thành ngữ "Diệp Công thích rờng", hàm ý chỉ những kẻ luôn ba hoa về một thứ tự nhận là mình thích, nhưng trên thực tế lại không thực sự hiểu về điều đó, khi điều đó xuất hiện thì lại sợ hãi, hoảng loạn. Nguồn gốc của câu thành ngữ này bắt nguồn từ một câu chuyện ngụ ngôn.

Chuyện kể rằng cách đây khoảng hai nghìn năm trước, vào thời Xuân Thu, ở Trung Quốc, có một người đàn ông tên Diệp Công cực kỳ thích rỗng, mọi vật dụng đều có họa tiết rỗng, từ quần áo đến tường nhà cột nhà đều vẽ rỗng, trạm rỗng; đi đến đâu cũng thể hiện sở thích đó ra, rỗng thật trên trời biết được thì cảm động lắm, bèn bay xuống nhân gian tìm gặp Diệp Công. Khi thấy rỗng thật, Diệp Công mặt mày tái mét, sợ hãi cực độ, cuống cuống bỏ chạy... thì ra thứ Diệp Công thích là hình vẽ rỗng chứ không phải rỗng thật...

Đặc biệt thanh minh: Trong chương 8, chương 9 của cuốn sách này có nhắc tới giải thích chi tiết về thuật tkhoan xương sọ (Trepanation), mục đích và thống kê số liệu đạt được "siêu năng lực" khi làm phẫu thuật này, tất cả đều lấy từ những ghi chép, tư liệu lịch sử Châu Âu, nhưng điều cần được nói rõ ở đây là, tất cả những tư liệu đó đều là những ghi chép không chính thức (có ghi chép từ dân gian, có cả những nội dung lừa bịp cực đoan tôn giáo nghiêm trọng). Những bạn đọc có hứng thú và khả năng phiên dịch có thể tự tìm đọc, xác nhận thông tin (Người viết sẽ không giới thiệu sách ở đây). Đặc biệt nhấn mạnh là: người viết không tán đồng loại phẫu thuật này và cái gọi là "năng lực" có được sau khi làm phẫu thuật, bạn đọc chớ tin vào loại phẫu thuật này cũng như "năng lực" mà nó mang lại. Nếu có ai vì đọc cuốn sách này mà muốn thử thuật khoan sọ (Trepanation), vậy thì tất cả hậu quả không liên quan gì đến người viết cuốn sách này. Xin thanh minh tại đây.

-Nấm dịch- (<https://www.ohay.tv/view/nhung-cach-day-con-dung-dan-nhat-dang-de-moi-bac-phu-huynh-doc-it-nhat-5-lan/5a1bad934d>)

Chương 10 Tận cùng của sinh mệnh

Có một bệnh nhân tâm thần như thế, cả ngày không làm gì hết, chỉ mặc một thân áo mưa màu đen, giơ một cái ô hoa ngời xồm trong góc tối ẩm ướt, chỉ ngồi xồm như thế, bất động hết ngày này đến ngày khác. Bắt anh ta đi anh ta cũng không phản kháng, hễ có cơ hội là lại mặc một thân trang phục đó mở ô trở lại vị trí ban đầu, khá cố chấp. Rất nhiều bác sĩ và chuyên gia tâm thần đến, dày vò mấy ngày mà một câu trả lời cũng không có. Thế nên mọi người đều từ bỏ, nói bệnh nhân tâm thần đó hết thuốc chữa rồi.

Một hôm, một chuyên gia tâm lý đã tới, ông không hỏi gì cả, chỉ mặc đồ giống bệnh nhân, cũng bật một cái ô hoa, cùng ngồi xồm ở đó với bệnh nhân, cuối cùng cũng có một ngày, người bệnh nhân đó đã chủ động mở miệng. Anh ta lặng lẽ sáp đến gần chuyên gia tâm lý, thấp giọng hỏi: "Anh cũng là nấm à?"

Đây là một mẩu chuyện cười tôi đã nghe từ rất lâu về trước, buồn cười không? Tôi không thấy vậy. Việc tương tự như vậy tôi đã làm rồi, đương nhiên, tôi chẳng phải chuyên gia tâm lý gì cả, cũng không chắc mình có thể chữa khỏi cho bệnh nhân đó, nhưng tôi cần được chị thừa nhận thì mới có thể hiểu được góc nhìn của chị. Chị ấy từng là một giáo viên, về sau bỗng nhiên thay đổi. Mỗi ngày ngoài việc ăn cơm đi ngủ đi vệ sinh thì ngồi xồm trước đám sỏi đá hoặc hoa cỏ nghiền cứu tỉ mỉ, thậm chí còn có lúc nằm bò ra đó thấp giọng thầm thì - với bất cứ thứ gì chị đang đối diện khi ấy, có thể là đá, có thể là cây, cũng có thể không là gì cả, nhưng chị cứ cố chấp

như vậy, đã mấy năm liền không nói một câu nào với bất kỳ ai, chỉ một mình chuyên tâm làm những điều đó, chồng con sốt ruột đến phát điên lên được thì chị cũng không đếm xỉa tới.

Sau nhiều lần tính toán trò chuyện thất bại, bên cạnh chị có thêm một người nữa, cùng làm những việc giống chị, đó là tôi. Khác với chị là: Tôi giả vờ, tay cầm bút ghi âm bất cứ khi nào cũng sẵn sàng bật lên.

Mười mấy ngày đó rất khó sống, cứ không có việc gì là tôi lại chạy tới giả vờ nghiên cứu hoa hoa cỏ cỏ, đá sỏi cây cối. Nếu cứ thế này mãi, tôi đoán chẳng mấy thì tôi cũng nhập viện.

Nửa tháng sau, chị đã chú ý đến tôi, còn ngạc nhiên như vừa mới phát hiện ra.

Chị: "Anh đang làm gì đấy?"

Tôi vờ như vừa thấy chị: "A? Sao phải nói với chị? Thế chị đang làm gì?"

Chị không ngờ tôi hỏi lại thế, ngẩn ra giây lát: "Rốt cuộc là anh đang làm gì?"

Tôi: "Tôi không nói cho chị biết." Nói xong tôi lại tiếp tục giả vờ hứng thú dạt dào nhìn ngọn cỏ héo úa trước mặt.

Chị sáp đến bên cạnh tôi, cũng nhìn ngọn cỏ kia. Tôi vờ như vẻ thần bí lăm lăm lấy tay che lại không cho nhìn.

Chị ngẩng đầu nhìn tôi: "Cái này tôi đã xem rồi, chẳng có gì ghê gớm cả. Đằng kia hay hơn nhiều."

Tôi: "Chị xem không hiểu, này không giống đâu."

Chị hỏi tôi với vẻ đầy tò mò: "Không giống thế nào?"

Tôi: "Không nói cho chị biết!"

Chị: "Nếu anh nói cho tôi biết không giống thế nào, tôi sẽ nói với anh những thứ tôi biết."

Tôi giả vờ ngây thơ nhìn chị, khi đó tôi thấy biểu cảm của mình chẳng khác gì thằng đàn.

Tôi: "Thật ư? Cơ mà những thứ cô biết chắc không hay bằng những thứ tôi biết."

Biểu cảm trên mặt chị giống như nhìn một đứa trẻ con mà nhin cười: "Anh sẽ không thiệt đâu, thứ tôi biết là bí mật lớn đấy, tuyệt đối hay hơn của anh! Thế nào?"

Tôi biết chị quyết chắc thế rồi, thái độ chị nói chuyện với tôi rõ ràng là đang dỗ dành tôi, điều tôi cần chính là để chị có cảm giác hơn người.

Tôi: "Nói lời giữ lời?"

Chị: "Giữ lời, anh nói đi."

Tôi buông bàn tay đang che lại: "Chị xem đi, ở ngọn cỏ này có treo con sâu, nên ngọn cỏ này mới hơi héo, thật ra là tại sâu ăn đấy."

Chị nhìn tôi tỏ vẻ không đồng ý: "Này có gì đâu, điều anh biết chẳng là gì cả."

Tôi không phục hỏi vặn lại: "Thế thì những điều chị biết cũng không có gì ghê gớm cả."

Chị cười khế: "Điều tôi biết là việc ghê gớm đấy, còn chưa có ai phát hiện ra đâu!"

Tôi vờ vịt không có hứng thú cúi đầu tiếp tục nhìn ngọn cỏ héo kia, và cả con sâu không tồn tại đó nữa (mồ hôi).

Chị khoe khoang nói: "Cái anh nói cấp quá thấp, không phải là sinh mệnh cao cấp."

Tôi: "Thế nào là sinh mệnh cao cấp?"

Chị cười với vẻ thần bí: "Nghe tôi nói cái này, anh sẽ bị dọa cho sợ đấy!"

Tôi nửa tin nửa ngờ mà nhìn chị.

Chị kéo tôi ngồi tại chỗ: "Anh biết chúng ta là người chứ?"

Tôi: "..."

Chị: "Mới đầu tôi không thấy gì cả, sau đó tôi nhận ra, con người chưa phải là cao cấp. Chắc anh cũng biết rất nhiều nhà khoa học vẫn đang tìm kiếm những hành tinh tương tự như Trái Đất? Vì sao nào? Vì muốn tìm những sinh vật tương tự như con người."

Tôi: "Cái này tôi đã biết từ lâu rồi!"

Chị cười: "Anh đừng vội, nghe tôi nói đã. Mới đầu tôi không hiểu, sao lại phải tìm những sinh vật tương tự với con người chứ? Biết đâu những sinh vật trên hành tinh đó đều giống như người máy, biết đâu họ là sự sống được hình thành từ nền tảng nguyên tố Silic, anh có biết sự sống của con người được hình thành từ nền tảng nguyên tố nào không?"

Tôi: "Nguyên tố Cacbon chứ gì, này ai cũng biết hết!"

Chị: "Ồ? Anh biết khá nhiều đấy... Mới đầu tôi nghĩ, những nhà khoa học đó thật ngốc, cứ phải giống với sự sống trên trái đất mới là sự sống sao? Quá ngu ngốc rồi. Có điều, về sau tôi đã vỡ lẽ ra, nếu người ngoài hành tinh trên tinh cầu đó không giống với loài người, người ngoài hành tinh không hít khí Oxy, không ăn những thực phẩm có chứa Carbohydrate, mà hít vào axit sulfuric, ăn nhựa là sống được, thế thì chúng ta khó mà trao đổi được với họ."

Thế nên, các nhà khoa học không ngu, trước tiên họ cần tìm được môi trường sống tương tự với trái đất, mọi người đều hít oxy, đều uống nước, ăn cải thảo, thế mới có điểm chung, hình thái cơ bản của sự sống tương đồng nhau, mới có khả năng hiểu nhau, phải không?"

Tôi nhìn chị với vẻ xem thường: "Đây chính là phát hiện của chị ư?"

Chị kiên nhẫn giải thích: “Đương nhiên không tính là phát hiện của tôi, nhưng tôi đã nghĩ sâu hơn, sự sống vốn đã có nhiều phương thức như thế, có lẽ những thứ xung quanh ta cũng là sự sống, chỉ là ta không biết chúng là sự sống mà thôi, thế nên tôi bắt đầu nghiên cứu chúng, tôi cảm thấy mình có thể tìm được những hình thức mới của sự sống trên trái đất.”

Tôi: “Vậy chị đã tìm ra những sự sống nào rồi?”

Chị cười với vẻ thần bí: “Kiến, biết chứ? Đó chính là hình thức không giống chúng ta!”

Tôi: “Xù! Trẻ con cũng biết kiến là côn trùng!”

Chị: “Nhưng, mọi người đều không biết thực ra kiến là tế bào.”

Tôi: “Hả? Tế bào gì cơ?”

Chị: “Thế nào, anh không biết chứ gì? Tôi nói cho mà nghe: thật ra kiến đều là một loại tế bào của sự sống. Tôi gọi đó là ‘tế bào phân tán’.

Thật ra kiến chúa chính là đại não, kiến lính là hệ thống đề kháng của cơ thể, kiến thợ đều là tế bào, cũng là miệng, cũng là tay, dùng để tìm thức ăn, dùng để chuyển đồ, dùng để duy trì đại não.

Là đại não, kiến chúa còn kiêm cả cơ quan sinh sản. Khi các kiến thợ tập trung lại cùng vận chuyển, thực ra chính là máu đang vận chuyển chất dinh dưỡng, kiến thợ kiêm rất nhiều vai trò, còn phải bồi dưỡng những tế bào mới sinh – chính là kiến con.

Tín hiệu truyền đạt giữa các con kiến dựa vào các vật chất hóa học, đúng chứ? Con người cũng thế, anh không cần chỉ huy tế bào của anh, các tế bào tự giải quyết với nhau! Đã rõ chưa?

Thật ra kiến là một kiểu hình thức của sự sống, không phải là những côn trùng đơn giản. Anh đã nuôi kiến bao giờ chưa? Chưa nuôi chứ gì. Anh nuôi vài con kiến, chẳng được mấy ngày sẽ chết ngay, cho dù ngày nào cũng cho ăn cũng phải chết, bởi vì đã mất đi sự chỉ huy của đại não.

Anh buộc phải nuôi nhiều con, chúng mới sống được. Giống như việc nuôi một cơ quan của cơ thể người, chỉ là dễ sống hơn các cơ quan của cơ thể người. Chúng ta nhìn kiến, sẽ thấy kiến đang trèo, thực tế là sao? Về cơ bản là ta không xem toàn diện! Kiến, chỉ là tế bào, cả đàn kiến mới là một sự sống hoàn chỉnh! Sự sống phân tán!”

Tôi cảm thấy rất thần kỳ, nhưng tôi còn muốn biết nhiều hơn: “Mỗi thế à?”

Chị: “Không chỉ có thế đâu, đá rất có thể cũng là sự sống, chỉ là hình thức khác biệt thôi, chúng ta luôn nghĩ sự sống là có mắt mũi tay chân, thực ra hòn đá cũng là một loại sinh mệnh. Trông chúng có vẻ không cử động, thật ra cũng sẽ cử động, chỉ là

quá chậm thôi, thế nhưng chúng ta không cảm nhận được, cử động của chúng là bị động, gió thổi này, nước xô này, động vật đá lên này, đều có thể cử động được. Thế nhưng hòn đá không muốn cử động, bởi chúng cử động lung tung thì sẽ chết.”

Tôi: “Hòn đá thì chết thế nào?”

Chị: “Mài mòn ấy, mài mòn hết thì chết.”

Tôi: “Chị phải chứng minh hòn đá là sự sống trước đã, mới có thể chứng minh được hòn đá sẽ chết?”

Chị: “Đá bị mài mòn rồi, bụi rơi ra có thể là đất, có thể là cát, trái đất được tạo thành từ chính những yếu tố này phải không? Chất dinh dưỡng trong lòng đất có thể trồng được lương thực, trồng được rau, con người và động vật đều ăn rồi... Ăn thịt cũng thế, chỉ là nhiều hơn một thủ tục!

Rồi thì con người chết rồi sẽ biến thành tro, hoặc là chôn rồi thối rữa, rồi lại thành cát thành đất thành chất dinh dưỡng, rồi những hạt cát có chứa chất dinh dưỡng và đất tập hợp lại với nhau thành đá, đá chính là sinh mệnh.”

Tôi: “Tập hợp lại với nhau thì trở thành sinh mệnh ư?”

Chị nhìn tôi với vẻ nghiêm túc: “Đại não chính là thịt, sao lại có tư duy?”

Tôi đứng hình. Chị đắc ý cười: “Không biết phải không? Tập hợp lại với nhau, chính là sự sống! Con người là thế, sinh mệnh phân tán của kiến là thế, hòn đá cũng thế, cát và đất tập hợp lại với nhau, sẽ có tư duy, chính là sinh mệnh! Hòn đá nghe không hiểu lời chúng ta nói, cũng không cho rằng chúng ta là sinh mệnh.”

Nhìn từ góc nhìn của nó, động tác của chúng ta quá nhanh, sinh ra quá nhanh, chết đi quá nhanh. Anh lấy đá xây nhà, đá chưa cảm nhận được sự thay đổi, căn nhà mấy trăm năm có thể bị sập từ lâu, những hòn đá cũng thành đá bình thường từ lâu, bởi vì với đá mấy trăm năm chẳng đáng gì. Từ góc nhìn của đá, chúng ta chính là đứng yên tại chỗ cả đời, chúng cũng không thấy được ta, quá ngắn ngủi!”

Tôi trợn mắt há mồm.

Chị ung dung nhìn tôi: “Thế nào? Anh thua rồi chứ? Bây giờ tôi muốn trao đổi với đá, nghiên cứu xong cái này, tôi sẽ tìm xem có sinh vật nào coi con người như hòn đá hay không. Có lẽ ở ngày trước mắt ta, nhưng ta lại không thấy.”

Nói xong chị tươi cười đắc ý, rồi lại ngồi xổm xuống cạnh một hòn đá quan sát tỉ mỉ.

Tôi không còn giả vờ nghiên cứu ngọn cỏ kia nữa, đứng dậy rồi lặng lẽ đi, sợ làm phiền đến chị.

Sau đó chắc cũng có khoảng một tháng gì đó? Tôi đều để ý đến những hòn đá ven đường. Sinh mệnh dài lâu của đá, trong mắt con người, dường như không có kết thúc.

-Năm dịch- (<https://www.ohay.tv/view/tai-sao-phu-nu-khong-duoc-gheo/5c638b1ed9>)

Chương 11 : Động vật săn mồi

Về cơ bản anh ta đã bị cố định trên ghế, ghế đã được gắn chặt trên sàn.

Anh ta: "Sao lại làm phân tích nữa? Có một người thôi à?"

Tôi: "Tôi không phải chuyên gia làm giám định cho anh, qua vài ngày nữa sẽ có nhóm chuyên gia."

Anh ta: "Ồ, chỉ nói chuyện không à?"

Tôi: "Đúng."

Anh ta: "Nói gì? Động cơ giết người? Tôi đã nói rồi không có động cơ."

Biểu cảm của anh ta rất sung sướng tự đắc.

Giết người, từ ngữ kinh hồn bạt vía như thế, qua miệng anh ta lại nhẹ nhàng như thể ăn cơm đánh bài.

Tôi lại lật xem tài liệu, anh ta đã giết tất cả 22 người. Trai gái già trẻ đều có cả - bao gồm cả trong tù. Hơn nữa, phần lớn đều không có động cơ.

Tôi quyết định thay đổi góc độ để hỏi. Tôi: "Anh đã giết động vật bao giờ chưa?"

Anh ta: "Thế thì nhiều lắm."

Tôi: "Lần đầu tiên đã giết loài động vật nào?"

Anh ta: "Chó."

Tôi: "Tại sao?"

Anh ta: "Nó sửa tôi."

Tôi: "Không có nguyên nhân nào khác?"

Anh ta hơi xoay người trên ghế: "Có."

Tôi: "Nguyên nhân gì?"

Anh ta: "Tôi cảm thấy con chó đó cũng coi thường tôi."

Tôi: "Cũng? Là sao?"

Anh ta: "Có thể cho tôi điều thuốc không?"

Nhân viên công tác ở cạnh châm một liều thuốc rồi đưa cho anh ta, anh ta miễn cưỡng nhấc tay lên đón lấy, nhọc công cúi đầu xuống hút thuốc. Tôi đợi.

Anh ta: "Hồi bé tôi béo lắm, bạn học đều chê cười tôi. Gọi tôi là lợn béo, gọi tôi là trường thôn thôn mỡ lá, tôi giả vờ không sao, thật ra trong lòng hận chúng nó chết được, nhưng chúng nó đông người tôi không đánh lại được, tôi đều phải nhịn. Sau đó đi qua nhà bạn học, chó nhà họ sửa tôi, tôi biết con chó đó thấy chủ của nó coi thường tôi, nên nó cũng coi thường tôi, nửa đêm lấy thòng lọng siết cổ con chó đó lại, lôi đến bờ sông rồi giết."

Tôi: "Giết thế nào?"

Anh ta: "Lấy dao thái thức ăn nhà tôi băm nát đầu chó."

Tôi: "Bắt đầu từ đó có ý nghĩ giết người?"

Anh ta: "Không, ban đầu khiến người dính đầy máu, cảm thấy rất buồn nôn. Về nhà, trong lúc giặt quần áo, tôi thấy màu máu rất tươi tắn, rất đẹp, màu đỏ đỏ vẽ không ra, nhìn màu đỏ đỏ bị nước xả trôi, lộ ra màu da của bàn tay mình, tôi cảm thấy trong lòng cực kỳ dễ chịu."

Tôi: "Trong lòng dễ chịu?"

Anh ta: "Ừm, sau đó tôi đã lén lút kiếm những con vật khác để giết. Tôi không thích giết gà, cảm giác lông gà không thích, cũng không khoái."

Tôi: "Đã giết rất nhiều động vật? Có những loài nào?"

Anh ta: "Thế thì nhiều lắm, mèo, chó, lợn con, chuột, khỉ gì gì đó."

Tôi: "Khỉ? Kiếm ở đâu được?"

Anh ta: "Mua."

Tôi: "Này cũng có bán?"

Anh ta: "Đầy ra đấy, chẳng qua anh không biết thôi."

Tôi: "Đều vì thấy máu dễ chịu ư?"

Anh ta: "Mới đầu thì là thế, về sau thì không phải thế nữa, tôi phát hiện, sau khi mổ bụng ra, cảm giác thấy nội tạng trôi ra rất tốt. Tôi mua khỉ là để chuẩn bị cho việc giết người, về sau nhận thấy thực ra không giống. Để làm thực nghiệm, rồi đã giết hai con khỉ. Đều là giết từ từ."

Tôi: "Hành hạ đến chết ư?"

Anh ta: "Hành hạ đến chết? Như thế gọi là hành hạ đến chết? Dù sao cũng chơi mấy ngày rồi mới giết. Bởi vì khỉ quá đắt, một phát giết ngay không chơi được?"

Tôi: "Sau đó thì bắt đầu giết người?"

Anh ta: "Đúng, bắt đầu giết từ tay bạn học năm đó chê cười tôi."

Tôi: "Hãy miêu tả sơ qua về động cơ và suy nghĩ của anh."

Anh ta: "Tôi đã nói rất nhiều lần rồi... Hồi đó tốt nghiệp tiểu học lâu lắm rồi, sau này tôi gầy rồi, lúc tôi gặp lại người bạn học đó, cậu ta không nhận ra tôi. Tôi đi theo cậu ta những mấy ngày, sau đó vào một buổi tối giả vờ tình cờ gặp trên đường, cực kỳ nhiệt tình kéo cậu ta đi ăn cơm, ban đầu cậu ta khá vui vẻ, được ăn không ai không vui chứ, sau đó chúc cậu ta uống say, tôi giả vờ đưa cậu ta về nhà, đưa cậu ta đến một đồng đồ nát tôi đã chọn trước đó."

Tôi: "Đồng đồ nát gì?"

Anh ta: "Nhà hầm của tòa nhà bị phá dỡ và di dời, cả tòa nhà lớn tất cả không còn mấy hộ dân, tầng hầm có tới mấy tầng. Tôi kéo hẳn xuống tầng thứ ba của nhà hầm, vốn định xuống dưới nữa, có nước, không xuống được nữa. Tôi trói hẳn trên đường ống lớn, giội nước cho hẳn tỉnh lại, rồi lấy đồ bịt miệng hẳn lại, nói với hẳn hồi bé tôi hận cậu ta thế nào, cậu ta liền khóc. Tôi vốn muốn chơi thêm một lúc, nhưng cảm thấy không an toàn, nên mỗ bụng ngay. Lúc đó không nghĩ gì cả, chỉ cảm thấy cực kỳ hả giận."

Tôi: "Anh đã giết mấy người bạn học đã chê cười anh lúc trước?"

Anh ta: "Tôi chỉ tìm thấy 4 người, 3 nam 1 nữ."

Tôi: "Lúc giết người anh không sợ ư?"

Anh ta: "Mới đầu bị dọa hết cả hồn, ruột cứ như một con rắn béo nhảy xò ra, tôi tưởng già vẫn sống, sau quen rồi, nhưng không có máu..."

Tôi: "Ý tôi là pháp luật."

Anh ta: "Chưa từng nghĩ tới. Sau có nghĩ đến, cùng lắm thì xử bản tôi."

Tôi: "Sau khi anh giết những bạn học mà mình tìm được, điều gì thúc giục anh giết những người khác?"

Anh ta: "Cảnh sát truy bắt tôi tôi mới giết."

Tôi: "Những người khác thì sao?"

Anh ta: "Vui mà, những lúc giết động vật đã không thỏa mãn được tôi. Chỉ có thể giết người."

Tôi: "Anh đã giết tổng cộng ba cảnh sát đúng không? Anh gày thế kia, sao có thể đánh lại được cảnh sát? Lúc đó anh béo à?"

Anh ta: "Lúc đó không béo, tôi đã gày thế này nhiều năm rồi, động cơ của cảnh sát là bắt tôi, tôi không chạy được thì động cơ là giết anh ta, mục đích của hai chúng tôi không giống nhau. Lại nói, đã giết nhiều người rồi, một nhát dao là có thể giải quyết được, nhanh lắm, không cần đánh nhau."

Tôi: "Về mặt tâm lý, anh không hề có cảm giác tự trách sao? Người nhà của những người anh đã giết phải làm sao?"

Anh ta: "Không liên quan đến tôi... Anh ăn thịt, anh còn nghĩ đến người nhà của lợn phải làm thế nào ư?"

Tôi: "Điều này giống nhau sao?"

Anh ta: "Đương nhiên rồi, giống như anh ăn thịt, không ăn khó chịu. Với tôi mà nói, giết người là việc cần làm mỗi ngày, không giết khó chịu."

Tôi: "Anh thực sự không hề nghĩ đến sao? Một lần bắt an cũng không có ư?"

Anh ta nhìn tôi được một lúc: "Từng có một lần."

Tôi: "Đó là khi nào, nghĩ thế nào?"

Anh ta: "Có một lần khi tôi giết một phụ nữ, trước khi cô ta chết cứ mãi nhìn tôi chăm chăm, cuối cùng hỏi tôi, tại sao lại làm thế. Mới đầu tôi không thèm để ý, sau tôi nằm mơ thấy cô ta, khi tôi tỉnh lại liền nghĩ: Đúng thế, sao tôi làm thế mới thấy thoải mái? Tại sao lại không giống với mọi người chứ. Mấy tháng đó tôi đều không giết người, tôi cứ luôn nghĩ tới điều này, sau đó tôi đã nghĩ thông suốt rồi."

Anh ta: "Nghĩ thông suốt điều gì?" Anh ta: "Tôi nhớ hồi bé có xem một chương trình TV, có thể là thế giới động vật, tôi nhớ không rõ nữa. Nội dung quay về một loài vật, quên mất là động vật gì, rất gầy, rất dài, bụng đã lép kẹp, con vật đó đã xông vào trong bầy đàn của đủ loài động vật, đã giết rất nhiều động vật, nhưng nó không hề ăn, chỉ không ngừng săn bắt, không ngừng giết."

Tôi: "Đó là ấn tượng của anh à? Có loài động vật đó sao?"

Anh ta: "Ừm, cũng có thể. Sau đó cứ giết mãi cho đến lúc hoàng hôn, nó mệt rồi, dưới nắng chiều thỏa mãn quay về, bụng vẫn lép kẹp, nhưng nó rất thỏa mãn. Giống như các anh đi đến sàn nhảy disco, đi đến quán bar, đi hát karaoke, đi ăn cơm vậy, cảm giác hài lòng thỏa mãn. Hình ảnh ấy cho đến bây giờ tôi vẫn nhớ rõ. Nhớ đến chuyện đó, tôi đã nghĩ thông suốt rồi, không có lý do gì cả, không có gì phải áy náy hết, trời sinh tôi đã muốn đi giết. Tại sao sư tử, hổ, sói lại săn bắt những loài động vật khác giết chết ăn thịt? Bởi trời sinh chúng vốn là động vật ăn thịt; sư tử, hổ không biết tại sao mình lại là sư tử, tại sao lại là hổ; chỉ là làm theo bản tính trời sinh. Tôi cũng vậy, tôi đã nghĩ thông suốt rồi, tôi không cần thiết phải suy nghĩ tại sao mình lại làm thế, tôi chỉ cần làm là được rồi. Đó chính là bản tính trời sinh của tôi, tôi chính là một con vật săn mồi."

Biểu cảm của anh ta vô cùng bình tĩnh, thản nhiên. Tôi nghĩ mình không còn gì để hỏi nữa, tôi cũng có thể đoán trước được về sau nhóm chuyên gia sẽ đưa ra định nghĩa như thế nào.

Tôi đoán mấy ngày sau các chuyên gia sẽ có chung một cảm giác với tôi: một cơn ớn lạnh buốt thấu xương tủy, sự rét buốt ấy quán lấy từng cái xương, từng khớp xương, lớp da giá lạnh quấn chặt lấy cơ thể, cho dù ở dưới cái nắng gay gắt của mùa hè cũng khiến người ta thấy rợn cả tóc gáy, kinh hãi không thôi.

Cảm giác ấy sẽ tồn tại lâu dài, túm chặt lấy tim không buông, đồng thời sẽ dần dần giữ chặt, cho đến khi vắt cạn giọt máu cuối cùng ra khỏi tim, cả cơ thể sẽ không còn lấy một hơi ấm... Không phải ác mộng, không phải phim điện ảnh, không phải tiểu thuyết, là nỗi khiếp sợ đến từ đáy lòng tồn tại sờ sờ trong cuộc sống.

Tôi nghĩ, trên thế giới này, có lẽ không hề có địa ngục, nhưng kẻ đang ngồi trước mặt tôi đây chắc chắn là ác quỷ.

-Nấm dịch- (<https://www.ohay.tv/view/ban-hay-noi-xem-vi-sao-mot-co-gai-nhat-dinh-phai-co-gang/599143dbe1>)

Chương 12 Vị của táo

Anh mất tích khoảng gần một tháng, người nhà không tìm thấy anh, bạn bè họ hàng không tìm thấy anh, không ai biết anh đã đi đâu.

Đợi đến khi cảnh sát phá cửa nhà anh, phát hiện anh đang trần như nhộng ngồi trên sàn ngậy ngốc nhìn những người đang xông vào nhà. Thế nên, vài ngày sau, tôi ngồi ở trước mặt anh....

Anh: “Khi biết họ cho là tôi có bệnh, tôi buồn chết mất.”

Tôi: “...”

Anh: “Đây quả thật là lỗi của tôi, tôi chỉ nói gần một tuần, nhưng tôi chưa hoàn hồn, một tháng...”

Tôi: “Một mình anh ở trong nhà đã làm những gì thế?”

Anh ta cười gian: “Nếu tôi nói tôi không làm gì cả, anh có tin không?”

Tôi: “Anh thực sự không làm gì ư?”

Anh ta nghĩ nhanh: “Trông có vẻ thế.”

Tôi: “Sao lại nói vậy?”

Anh ta: “Ừm, ... đại não của tôi rất bận, nói vậy anh có hiểu được không?”

Tôi: “Một phần.”

Anh: “Tôi đang phóng thích tinh thần.”

Tôi phản ứng lại chút: “Ý anh là ngồi thiền gì đó ư?”

Anh: “Không không không, không phải cái đó, hoặc nói là không giống lắm, tôi không nói rõ được, nhưng mà, từ mấy năm trước, tôi đã bắt đầu như vậy rồi.”

Tôi: “Đã bắt đầu như thế nào?”

Anh: “Anh đừng vội, để tôi nói cho anh nghe từ đầu. Ban đầu tôi tình cờ đọc được việc Đạt Ma quay mặt vào tường 9 năm tham thiền* (có ý kiến cho là 10 năm), tôi rất tò mò, ông ấy đã làm những gì? Ngồi liền một mạch trước cửa hang động nhiều năm như thế? Rốt cuộc đã lĩnh ngộ được những gì? Điều này khiến tôi cực kỳ tò mò, tôi là một người tò mò, rất muốn biết.”

Tôi: “Anh tin vào thiền tông? Có ý định xuất gia?”

*Tín đồ Phật giáo ngồi yên suy ngẫm lĩnh hội đạo Phật gọi là tham thiền

Anh: “Không không, tôi thấy, tôi nói là tôi thấy nhé, xuất gia gì đó chỉ là hình thức thôi, thực sự không cứ phải là hình thức nào. Muốn tin Phật thì tin Phật là được, muốn tham thiền thì cứ tham thiền đi, ai nói đi làm thì không được tin Phật? Ai bảo nhất định phải ở trong chùa mới có thể thanh tâm quả dục? Tín ngưỡng, Tín ngưỡng, bản thân mình còn không tin, vào trong chùa có ý nghĩa gì không?”

Trở lại vấn đề chính, thấy trong sách có nói, mấy người xưa đó hơi tí là lên núi tu hành, phần lớn là đi một mình... Đưa theo phụ nữ vào cùng không tính nhé, đây là vấn đề tác phong sống rồi...

Phần lớn là một mình, sau khi ở trong núi mấy năm rồi đi ra ai cũng cực kỳ cao siêu; còn có tiểu thuyết kiếm hiệp cũng tham khảo điều này, hơi một tí là bé quan, không làm gì cả cứ thế nhốt mình lại...

Có điều, người xưa trâu bò hơn chút, tu luyện ra từ trong núi còn có thể cưỡi gió mà đi..."

Tôi cười nói: "Chắc hẳn có yếu tố khoa trương của nghệ thuật? Trong thơ ca còn viết 'Tóc trắng ba ngàn trượng' kia."

Anh ta: "Ừm, đúng, nhưng tôi không muốn bay, tôi chỉ muốn biết rốt cuộc cảm giác ấy sẽ ra sao thôi."

Tôi: "Sau đó anh liền..."

Anh ta: "Đúng, sau đó, 4 năm trước tôi đã bắt đầu rồi."

Tôi: "4 năm trước?"

Anh ta: "Đúng thế, có điều ban đầu không lâu như thế, hơn nữa mỗi năm chỉ có một lần. Lần đầu tiên còn chưa tới 4 ngày, về sau càng ngày càng lâu hơn."

Tôi: "Cuối cùng anh đã nói đúng vấn đề rồi."

Anh ta cười: "Tôi phải nói rõ động cơ với anh, nếu không anh lại nghĩ tôi mắc bệnh thần kinh."

Tôi: "Bệnh tâm thần."

Anh ta cười đến cực kỳ vui vẻ: "Ồ, ra thế, lần đầu tiên tôi chọn thời gian nghỉ phép năm. Trước đó chuẩn bị sẵn nước, cùng rất nhiều bánh mìn thầu trắng to bự, sau đó nói với bố mẹ là tôi đi công tác, ở nhà một mình tắt điện thoại, rút dây điện, khóa cửa, cuối cùng thì đóng cầu dao." Tôi: "Đóng cầu dao?"

Anh ta: "Tôi sợ mình không nhịn được mà xem TV gì gì đó, nên đã đóng luôn cầu dao. Sau đó tôi không làm gì cả, cứ thế ở lì trong nhà. Không đọc sách xem báo xem tạp chí, không làm bất cứ việc gì, không trò chuyện, khát thì uống nước, đói thì ăn bánh mìn thầu không có bất cứ mùi vị nào, buồn ngủ thì ngủ, tỉnh thì dậy. Nếu như có thể, thì không mặc quần áo. Tóm lại là cắt đứt mọi mối liên quan đến văn minh hiện đại hết mức có thể, gì cũng không làm, nằm đứng chạy ngồi trồng cây chuối thế nào cũng xong, tùy ý."

Tôi tò mò nhìn anh ta.

Anh ta: "Khi mới bắt đầu, chắc khoảng 24 giờ đầu, hơi hưng phấn, trong đầu loạn hết cả lên, cái gì cũng nghĩ tới, nhưng mới được nửa ngày, là thấy chán luôn, không biết nên làm gì, tôi bèn đi ngủ. Tỉnh lại trong đêm, không có điện, cũng không cần

thiết phải bật đèn, dù sao cũng không làm gì cả. Lúc đó rất muốn xem có ai nhắn tin đến cho tôi hay gì gì đó, tôi đã nhìn được. Cứ thế ngây ngốc đến rạng sáng, cảm thấy đỡ hơn chút, trong đầu bắt đầu nghĩ tới những việc ban đầu không nghĩ đến.”

Tôi: “Những việc nào thế?”

Anh ta: “Đều là những việc chán ngắt, ví như hồi bé bị bố đánh như đòn gì gì đấy. Đêm hôm sau là khó trải qua nhất, lúc ấy đầu óc cực kỳ thanh tỉnh, nhưng chính vì thế nên mới nhầm chán gấp nhiều lần. Hơn nữa, bắt đầu nhớ đến mùi vị của đủ loại món ngon – bởi mồm miệng đã trống rỗng đến mức suy sụp, không phải đói, mà là thèm.

Thực ra 48 giờ trước là khó trải qua nhất, bởi rảnh rỗi ngồi không nhưng lại không thể nào bình tĩnh được.”

Tôi: “Không ăn gì ư?”

Anh ta: “Không muốn ăn, bởi bánh mìn thầu và nước trắng không có mùi vị gì cả. Nói anh nghe một chuyện mà có thể anh không thể nào hiểu được: Tôi mơ hồ một hồi cảm giác như đang ăn ngô luộc uống coca, lúc tỉnh dậy cảm thấy trong miệng đều là vị coca và ngô luộc, thật đấy, anh đừng cười, thật đấy, đã thèm đến mức sinh ra ảo giác rồi.”

Tôi: “Thế sao anh vẫn còn kiên trì?”

Anh ta: “Đây mới được hai ngày thôi, hơn nữa, tôi cảm giác như có thứ gì đó hiện ra.”

Tôi: “Hiện ra thứ gì cơ?”

Anh ta: “Anh đừng vội nghe tôi nói đã, lúc sắp được 48 tiếng, mờ mờ mịt mịt cảm giác dường như có điều gì đó rất thú vị, nhưng sau tôi buồn ngủ, liền ngủ luôn. Sau khi tỉnh dậy tôi nhận thấy có gì đó đã thay đổi. Tôi cảm nhận được sự tồn tại của cảm giác, quá chân thật, không phải kiểu tưởng như thật mà không phải đâu.”

Tôi: “Cảm giác gì?”

Anh ta: “Không phải là cảm giác gì, mà là cảm giác thực sự tồn tại. Cảm giác là thứ rất kỳ diệu, khi anh bị nhấn chìm bởi thông tin từ các cảm quan khác đem tới, anh sẽ không thể nào cảm nhận được sự tồn tại của cảm giác, ít nhất là nó không rõ ràng. Thật ra cảm giác giống như một lớp sương mỏng ở phía bên ngoài cơ thể. Mỗi khi ta tiếp xúc với một nhân vật mới hay một sự vật mới, cảm giác cũng sẽ thăm dò giống như xúc giác – sau đó sẽ phản hồi thông tin cho bản thân theo cách trực tiếp nhất. Nhớ lại có những lúc bản thân ta đối diện với những người xa lạ, ngay từ đầu rất dễ dàng gán cho đối phương một cái nhãn, nếu như cái nhãn ấy là một đánh giá cực tồi tệ, nó sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến thái độ, hơn nữa còn duy trì rất lâu, đó chính là ấn tượng do cảm giác tạo ra.

Mỗi khi ta để ý đến một ai đó, xúc giác của cảm giác sẽ chạm tới đầu tiên – dù cho đó có là một người qua đường xa lạ.

Anh đã bao giờ gặp phải tình huống ấy chưa? Đối mặt với người lạ hoặc mỉm cười hoặc không để ý? Đó là do cảm giác tạo ra.

Trực tiếp tạo ra. Đương nhiên, đối phương cũng sẽ thăm dò bạn bằng xúc giác của cảm giác.

Trên thực tế sau khi tôi tự nhốt mình lại 48 tiếng, tôi vẫn luôn nghiền ngẫm về sự tồn tại của cảm giác, vốn đã ngạc nhiên còn ngạc nhiên hơn thế. Bởi vì, cảm giác đã bị sắc, hương, vị, rồi mọi thứ áp chế quá lâu, theo tôi thấy cái thế giới vốn đã rèn đến hỗn loạn này, có thể ý thức rõ ràng được sự tồn tại của cảm giác thật không dễ dàng gì – hoặc là nói, rất dễ? Chỉ là rất ít người chịu làm.”

Tôi do dự giây lát rồi hỏi: “Lúc ấy anh đã tỉnh rồi ư?”

Anh ta: “Thực sự tỉnh rồi, mà còn tỉnh từ lúc chưa mở mắt ra, thế nên cảm giác nhạy cảm lạ thường, hoặc là nói, thông tin mà cảm giác đưa tới cho tôi rõ ràng lạ thường? Chắc là vậy.

Hỏi bé anh đã bao giờ gặp tình huống giống như thế này chưa: Đáng ra ngủ dậy rồi nhưng anh chưa tỉnh ngủ, nhưng anh đã bắt đầu làm những việc như đánh răng rửa mặt rồi, còn ra khỏi nhà rồi, sau đó chợt tỉnh hẳn – thì ra trước đó còn chưa tỉnh ngủ! Thực ra là bởi cảm giác đã đi trước.”

Tôi: “Hình như từng gặp, có điều tôi thấy đó là tưởng tượng hoặc mơ ngủ...”

Anh ta: “Không đúng không đúng, không giống đâu, chắc chắn là không giống. Mức độ thực tế đó đã vượt quá tưởng tượng và mơ ngủ rồi. Năm đầu tiên tôi chỉ ngộ ra cảm giác, nhưng như thế đã hay lắm rồi.

Mấy năm sau đó bản thân tôi đã tự khép mình lại khoảng một tuần, về cơ bản là không có vấn đề gì.”

Tôi: “Nhốt mình một tuần?”

Anh ta: “Hả? Ha ha, đúng, là nhốt mình một tuần. Nhưng mà, những thứ sau khi cảm giác, càng thú vị.”

Tôi cũng mỉm cười nhìn anh ta. Anh ta: “Thông thường 4,5 ngày sau khi nhốt mình xong, cảm giác cũng bị phai nhạt dần, bởi không tiếp xúc được những thứ mới lạ, giai đoạn sau, có thể sẽ vượt qua cảm giác.

Nguyên nhân tôi nói có thể, là bởi tôi không thể xác định được sau đó là gì. Thế nên trước hết tôi tạm định nghĩa là sự tồn tại của tinh thần đã. Thứ hiện ra sau cảm giác chính là tinh thần.

Đương nhiên tôi không có ý định dịch chuyển đồ vật hay bản thân muốn bay lung tung, nhưng láng máng cảm nhận được sự tồn tại của tinh thần thực sự rất có ý nghĩa, cụ thể là gì tôi rất khó biểu đạt rõ ràng, nói theo cách phổ biến thì là chỉ có thể hiểu ý nhưng không thể diễn tả được bằng lời, nói đơn giản hơn là có những chuyện tôi vốn không biết.

Thêm nữa, điều tôi nói là không biết có thể bao gồm tất cả. Ví như khi tôi lật lại mọi điều trong quá khứ lọc hết một lượt thì sẽ hiểu ra đôi chút, những chuyện vốn nhìn không thấu cũng sẽ thấu, những việc nghĩ không rõ ràng cuối cùng cũng thông suốt, thái độ ngang ngạnh cố chấp cũng đã hòa hoãn hơn nhiều... Đại khái là thế...

Thái độ đó rất thú vị... cái kiểu mã bắt do cương để mặc tinh thần rong ruổi ấy... ừm... hình dung thế nào đây? Dùng trạng thái? Có lẽ thế...

Rốt cuộc cứ như thế kéo dài bao lâu tôi không rõ, có thể là mười mấy tiếng, hai mấy tiếng hoặc là lâu hơn, khái niệm thời gian đã nhạt nhòa dần, điểm này cực kỳ rõ ràng!”

Tôi: “Không thể hình dung rõ ràng hơn ư?”

Anh ta: “Ừm, về cơ bản là không nói rõ được, dù sao tôi đã hình dung đại khái cho anh rồi. Thực ra lần này tôi vốn lên kế hoạch hai tuần, không ngờ lại lâu thế...”

Nhưng lúc họ vào, tôi đã láng máng cảm nhận được sau tinh thần còn có thứ gì đó, điều đó càng khó nói rõ hơn, đúng là lơ mơ một cái là biến mất luôn.

Mới đây còn cảm thấy rất thần kỳ, sau đó không bao giờ tìm lại được nữa... Ngoài ra còn có một điểm nữa, có thể vận động ít cũng liên quan, vào lúc bản thân tôi ở trạng thái tinh thần, một ngày chỉ ăn có một ít, không dễ đói, ha ha, thật đấy.”

Tôi: “Thứ ở phía sau tinh thần, anh láng máng cảm nhận được gì.”

Anh ta: “Không biết, tôi còn đang nghĩ... Cái đó, không dễ nói... cho tôi thêm thời gian có thể tôi sẽ biết.

Có điều, tôi thực sự đã hiểu ra rất nhiều, thực ra các vị cao nhân như Đạt Ma nào đó quay mặt vào tường nhiều năm cũng rất có khả năng, mà cũng không cảm thấy nhàm chán. Có phải anh thấy tôi rất nhàm chán không?”

Tôi: “Không thấy thế, những điều anh nói rất thú vị.”

Anh ta: “Thật à?”

Tôi thản nhiên nhìn anh ta: “Đương nhiên là thật.”

Anh ta lại ranh mãnh mỉm cười: “Vậy thì tôi sẽ nói cho anh biết một bí mật. Mỗi lần bế quan tôi đều chuẩn bị một quá táo, coi như sự bắt đầu của việc “quay trở lại”.

Tôi: “Táo? Ăn à?”

Anh ta: “Ừm, nhưng là ăn vào lúc cuối.”

Tôi: “Táo? Mùi vị thế nào?”

Anh ta lim dim mắt nhớ lại với vẻ đầy say mê: “Khi tôi quyết định kết thúc, lấy ra một quá táo đã chuẩn bị từ trước, rửa sạch táo, nhìn những hạt nhỏ li ti trên vỏ táo cảm thấy rất xa lạ, nghệt ra một lúc, rồi thử cắn xuống...”

Tôi đoán hầu hết mọi người đều không biết mùi vị thực sự của táo đâu!

Để tôi nói anh biết: Khi dùng răng tách bỏ vỏ táo, hương vị tươi mát ban đầu vốn nhàn nhạt phá vỡ điểm giới hạn, bắt đầu lan tỏa dần trong miệng, hương vị dần trở nên đậm đà. Theo miếng táo dần dần bị nhai vụn, nước quả tràn rớt bắn tóe trên đầu lưỡi, tuyệt đối ngang tàng và điên cuồng hạ gục mùi vị khô khốc... Từng hạt nhỏ li ti trong thịt quả tranh giành chen lấn nhau nứt vỡ, tỏa ra càng nhiều càng nhiều hương vị của táo. Vỏ táo thịt táo bị nghiền thành những mảnh vụn rất nhỏ phiêu du theo răng lưỡi, đem hương vị chuyển đến từng góc ngách trong khoang miệng như thể đánh xung kích.. Vị thơm mát của táo cùng nước quả trượt xuống nơi sâu thẳm trong cổ họng... Trời ơi... Nụ vị giác vừa mới được gột rửa dường như đang thành kính truyền đạt thông tin tới đại não...

Tất cả các giác quan, sau khi trải qua những ngày bị lãng quên ấy, được thống trị bởi tinh thần, cảm giác, đồng hành cùng một quả táo, kéo nhau trở lại! Chẹp chẹp, bây giờ nhớ lại tôi không nhịn được mà chảy nước miếng."

Thấy được vẻ xúc động bộc lộ trong lời nói của anh ta, thực sự đã gọi lên sự thèm muốn của tôi với táo.

Tôi không nhịn được mà nuốt nước miếng: "Anh đã thử loại quả nào khác chưa?"

Anh ta lại nuốt nước miếng: "Chưa thử, lần nào tôi cũng nghĩ: lần sau thử loại quả khác! Nhưng cứ đến lúc đó lại cực kỳ thèm cảm giác kích thích mà táo đã đem lại cho tôi... thật thế, nói một câu cực kỳ không có tiền đề: Vì táo anh cũng thử xem, hai ngày là được."

Miêu tả của anh ta đã ảnh hưởng đến tôi: "Sau đó thì sao?"

Anh ta ngậy ra giây lát rồi mới thôi mong nhớ táo mà trở lại bình thường:

"Sau đó? Ừm, sau đó có cảm giác như tìm lại chính mình, không vì cảm giác như đi vào cõi thần tiên của những ngày ấy mà có ý định từ bỏ thể xác, mà càng kiên định chế ngự thể xác. Đó là sự thực khiến tôi làm gì cũng có cảm giác chân thực. Là thống nhất, là rõ ràng. Tôi cảm thấy, tinh thần bị đi lưu đầy, đã tìm thấy rồi."

Hôm ấy khi về nhà, tôi đã cố ý mua mấy quả táo, tôi đã đặt một quả trong số đó trên bàn rất lâu. Để tự chất vấn bản thân: Tôi có thực sự biết mùi vị của táo không?

-Nấm dịch- (<https://www.ohay.tv/view/dieu-chinh-xac-ma-mot-co-gai-25-30-tuoi-can-lam-la/59f2201569>)

Chương 13 Nô lệ sinh hóa

Đây là một ca bệnh khá điển hình. Mỗi ngày anh ta rửa tay N lần, nếu không có ai ngăn cản anh ta sẽ tắm N lần, hơn nữa nhất định phải dùng đủ loại chất diệt khuẩn để tắm rửa. Rửa bất chấp mọi giá. Chính là ý: Có hại cho sức khỏe hay không không quan trọng, cứ lấy ra dùng đã rồi nói sau.

Khi tiếp xúc với anh ta tuyệt đối không được ho, không được hắt hơi, nếu không anh ta sẽ nhảy ra – không phải nói quá đâu, thực sự là nhảy ra đấy, sau đó trốn đi. Điểm này khiến tôi rất đau đầu. Mới đầu cho là chứng sạch sẽ hay chứng rối loạn

ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng, về sau mới biết, còn phức tạp hơn thế.

Tôi: “Tay anh đã bị tróc da nghiêm trọng rồi, không đau à?”

Anh ta cúi đầu nhìn nhìn: “Hơi hơi.”

Tôi: “Thế mà còn liều mạng rửa? Anh cảm thấy bản lắm ư?”

Anh ta: “Vấn đề không phải bản.”

Biểu cảm khi anh ta nhìn người khác luôn nghiêm túc và trang nghiêm, chưa từng thay đổi.

Tôi: “Thế anh muốn rửa sạch cái gì?”

Anh ta: “Vi khuẩn.”

Tôi: “Anh cũng không nhìn thấy, hơn nữa cũng không thể rửa hết được.”

Anh ta: “Không nhìn thấy nên mới liều mạng rửa.”

Tôi: “Anh biết bản thân đang liều mạng rửa.”

Anh ta: “Ừm.”

Dường như chủ đề đã rơi vào thế bí, anh ta chỉ trả lời một cách rất bị động, không muốn chủ động nói rõ ràng. Tôi quyết định đổi một cách khác.

Tôi: “Anh cảm thấy tôi có cần rửa không?”

Anh ta: “... Nếu anh thích rửa, thì rửa.”

Tôi: “Ừm... Nhưng mà, rửa thế nào?”

Anh ta càng nhíu mày dữ hơn: “Anh vẫn ổn chứ? Rửa tay tắm rửa anh không biết? Nếu anh không thể tự làm vệ sinh cá nhân, tầng dưới có khu dành cho bệnh nhân nội trú, có y tá chăm sóc.”

Tôi: “Ồi... Ý tôi là: tôi mong muốn rửa sạch vi khuẩn giống như anh.”

Anh ta vẫn nhìn tôi với vẻ nghiêm túc: “Không rửa sạch được, từ lúc được sinh ra cho đến khi chết đi, không thể nào rửa sạch được.”

Tôi: “Thế nhưng anh...”

Anh ta: “Mục đích của tôi với anh không giống nhau.”

Cho đến giờ đây là lần đầu tiên anh ta chủ động phát ngôn, vì để ngắt lời tôi... Tôi cảm thấy anh ta rất tinh táo, thế nên quyết định hỏi theo cách trực tiếp hơn.

Tôi: “Mục đích rửa của anh là gì?”

Anh ta: “Rửa hết vi khuẩn.”

Xong, lại nữa rồi, điều này khiến tôi rất buồn bực. Ngay tại lúc tôi tưởng lần này coi như thất bại, vậy mà anh ta đã chủ động mở miệng.

Anh ta: “Anh có xem phim không?”

Tôi: “Xem chứ, anh thích xem phim à?”

Anh ta: “Anh đã xem Ma trận chưa?”

Tôi: “Matrix? Xem rồi, khá thú vị.”

Anh ta: “Thật ra chúng ta chính là nô lệ.”

Tôi: “Anh muốn nói là, bộ phim đó là thật sao?”

Anh ta: “Đó là phim khoa học viễn tưởng, là giả. Nhưng chúng ta thực sự là nô lệ.”

Tôi: “Chúng ta là nô lệ của thứ gì?”

Anh ta: “Vi khuẩn.”

Tôi: “Anh có thể nói rõ hơn không? Tôi chưa hiểu. Sao con người có thể là nô lệ của vi khuẩn được?”

Anh ta mắt bình tĩnh nhìn ngó tứ phía (nói một câu, trong căn phòng này không có ai khác ngoài chúng tôi, cửa vẫn đang đóng), hạ thấp giọng xuống và nói:

“Điều tôi nói với anh, là chân tướng. Anh nghe xong sẽ hết sức kinh hãi, nhưng mà, anh không thể nào thoát được, giống như tôi vậy. Tuy trong phim bao giờ cũng đều vui vẻ, thế nhưng, hiện thực vốn tàn khốc. Vận mệnh của nhân loại chính là như vậy.”

Tôi: “Buồn thảm đến mức đó ư?”

Anh ta: “Anh biết trái đất được bao nhiêu năm rồi không?”

Tôi: “Ý anh là hình thành? Ừm... Hình như là 4,6 tỷ năm.”

Anh ta: “Ừm, thế anh có biết sinh vật đa bào đã tồn tại trên trái đất bao nhiêu năm không?”

Tôi đang cố gắng tìm kiếm trong đại não danh từ về kỷ cổ đại đáng thương: “Ừm... tôi nhớ niên đại đó, là kỷ Cambri đúng chứ? Nhưng bao nhiêu năm trước thì quên rồi..”

Anh ta: “Năm trăm triệu năm trước, nhiều nhất không tới 1 tỷ năm. Trước đó tất cả đều trống rỗng, không ai biết trước đó đã xảy ra những gì.”

Tôi: “Ồ... thật đáng tiếc...”

Anh ta: “Anh biết nhân loại đã xuất hiện được bao nhiêu năm không?”

Tôi: “Cái này tôi biết, thời đại của nhân loại, chính là thời đại đười ươi khoảng hơn một trăm nghìn năm trước.”

Anh ta hơi nghiêng người hướng về phía tôi: “Đã rõ rồi?”

Tôi: “...Không rõ.”

Anh ta: “Con người tiến hóa chỉ mất có ngàn ấy thời gian, kỷ cambri đến trái đất hình thành, hơn 3 tỷ năm thì không có gì? Trống rỗng ư?”

Tôi: “Anh nói là...”

Anh ta: “Không phải tôi nói, mà là thực tế! Cho dù ở thời kỳ mấy trăm năm trước khi trái đất hình thành là môi trường không khí và không ổn định, chúng ta cứ nói nhiều lên, 1 tỷ năm, được rồi chứ? Vậy hơn 2 tỷ năm còn lại, thì không có gì sao? Nhất định có, chính là vi khuẩn.”

Tôi: “Ý anh là vi khuẩn... đã tiến hóa thành người... người vi khuẩn?”

Anh ta: “Suy nghĩ của anh hạn hẹp quá, người chỉ là một từ, là một cách gọi của tôi. Anh nghĩ mà xem, sao vi khuẩn lại không thể tiến hóa? Cứ phải đa bào mới được tính là tiến hóa? So với con người, khả năng sinh tồn của vi khuẩn mạnh hơn rất nhiều đúng không? Cách thức sinh sản của vi khuẩn là tự sao chép, đơn giản hơn con người rất nhiều đúng không?”

Tiến hóa tiến hóa, thật ra sinh vật đa bào thoái hóa! Trở nên yếu hơn, phức tạp hơn, trở nên kén chọn môi trường sống, đây được coi là tiến hóa?”

Tôi: “Nhưng có ý thức cá nhân mà?”

Anh ta: “Sao anh biết vi khuẩn không có ý thức cá nhân? Tế bào não có ý thức cá nhân từ đâu? Theo như cách giải thích hiện tại là tập trung lại với nhau phóng tín hiệu điện, tín hiệu hóa học. Nếu như đó là cái gốc cơ bản để tạo ra ý thức, thế thì vi khuẩn cũng có thể làm được. Số lượng của vi khuẩn nhiều hơn tế bào não rất nhiều lần đúng chứ? Nhiều vi khuẩn tập trung lại với nhau, đạt đến một số lượng nhất định, sẽ xảy ra sự thay đổi về chất. Sự tiến hóa của sinh vật cần nhất không phải là môi trường, mà là thời gian. Môi trường khắc nghiệt chỉ là tương đối, đối với vi khuẩn mà nói chẳng đáng gì cả, thời gian 3 tỷ năm, đủ để vi khuẩn tiến hóa rồi!”

Tôi: “... Nền văn minh của vi khuẩn...”

Anh ta: “Nền văn minh của vi khuẩn, chắc chắn là không giống với chúng ta, những thứ mà chúng ta cho là vật chất, đối với vi khuẩn mà nói không có ý nghĩa gì hết. Chúng ta không thấy, không sờ được vi khuẩn, nhưng đồng thời ở ngay cạnh ta, chúng có nền văn minh của riêng mình. Nền văn minh vượt qua phạm vi hiểu biết của chúng ta.

Nếu anh đã từng đọc sách về sự tiến hóa của sinh vật, chắc hẳn anh biết được kỷ Cambri là thời kỳ bùng nổ của các loài sinh vật, có thể nói rằng khi ấy sự tiến hóa của sinh vật vượt qua cả tốc độ ánh sáng, rất nhiều nhà khoa học đều không thể lý giải nổi sao bỗng nhiên lại xuất hiện nhiều sinh vật đa bào đến vậy.

Sau đó nhanh chóng tiến hóa thành các loài động vật phức tạp hơn, bọ ba thùy, thực vật hải dương nguyên thủy, động vật không xương sống, tảo. Thật là có sự bùng nổ sinh vật ư? Tôi đã nói rồi, tiến hóa cần nhất là thời gian, sự bùng nổ sinh vật đó là trùng hợp?

Ví như anh đang đi bộ trên phố, gió thổi đến một tờ giấy, là vé số, vừa khéo bay vào tay anh, anh tóm lấy, mà ngày hôm sau lúc anh xem TV thì phát hiện ra, đó là một tờ vé số trúng giải độc đắc. May mắn không? Nếu so với bùng nổ kỷ Cambri, đó chỉ

là ăn cơm đi ngủ, không được tính là trùng hợp, nó quá bình thường.”

Tôi cố gắng để hiểu những gì anh ta nói: “Vật sinh vật xuất hiện thế nào?”

Anh ta: “Vi khuẩn tạo ra. Sinh vật đa bào buộc phải cộng sinh với vi khuẩn mới có thể sống, trong cơ thể anh nếu như không có vi khuẩn giúp anh phân giải thực phẩm, ngay cả một quả trứng anh cũng không thể tiêu hóa nổi. Người mà không có vi khuẩn, sẽ không sống được. Đừng nói người, hiện nay trên thế giới có loài sinh vật nào mà không như vậy? Tại sao chứ?”

Tôi: “Hình như đó gọi là sự cộng sinh của sinh vật?”

Anh ta: “Cộng sinh? Không đúng, tại sao vi khuẩn lại tạo ra động vật đa bào? Bởi vì, chúng ta là nhà máy sinh học của nền văn minh vi khuẩn, chúng ta có thể sản sinh ra những chất dinh dưỡng cần thiết – chẳng hạn như đường, để nuôi sống vi khuẩn.”

Tôi: “Nhưng loài người có thể giết chết vi khuẩn?”

Anh ta: “Đúng, không sai, nhưng thứ anh giết được là cá thể vi khuẩn, anh không thể nào giết chết được tất cả vi khuẩn. Hơn nữa, vi khuẩn sinh sản theo cách tự sao chép đúng không? Anh giết bản sao của vi khuẩn thì có tác dụng gì? Vi khuẩn vẫn có mặt ở khắp nơi.

Nếu thực sự có một ngày vi khuẩn cảm thấy chúng ta uy hiếp đến sự tồn tại của vi khuẩn, cùng lắm thì giết chúng ta. Chiến tranh với vi khuẩn, thậm chí con người không thể nhìn thấy. Vũ khí có tác dụng gì? Anh còn không biết bản thân mình đã bị xâm lược rồi.

Khủng long đã thống trị trái đất 2 tỷ năm, cũng có thể đã có nền “văn minh khủng long” của mình từ lâu, nhưng bất thành linh đã bị diệt vong, rất có thể vì các vi khuẩn cho rằng văn minh khủng long uy hiếp đến mình nên đã hủy diệt. Đối với vi khuẩn mà nói, lại xây dựng một nền văn minh mới quá là đơn giản. Dù sao cũng đều bị vi khuẩn nô dịch.”

Tôi: “Anh nói là vi khuẩn nô dịch chúng ta ư?”

Anh ta: “Vi khuẩn để mặc chúng ta phát triển, nhân loại có trình độ văn minh hay không, về cơ bản chúng không bận tâm, nếu phát hiện chúng ta uy hiếp đến nền văn minh của vi khuẩn, thì sẽ xử hết chúng ta, dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, chỉ tấn công nhằm vào nhân loại, những sinh vật khác vẫn tồn tại. Có lẽ sau này còn có nền văn minh của mèo hay nền văn minh của dán, đối với vi khuẩn mà nói chả sao hết, tất cả lặp đi lặp lại.”

Nhìn anh ta nghiêm túc, sần muện nhìn tôi mà nói hết một mạch, tôi muốn phản bác, nhưng dường như không nói rõ được.

Anh ta dè dặt hỏi tôi: “Tôi muốn đi rửa tay.”

Tôi ngây ngốc ngồi ở đó. Tôi biết những điều anh ta nói đều xây dựng trên cơ sở một giả thiết, nhưng lại dựa vào một phần thực tế.

Thế nên lý luận kiểu này khiến người ta vô đầu bút tai rất đau đầu. Mấy ngày sau, khi tôi đang nghe đoạn ghi âm này, tôi đã nghĩ thông suốt rồi.

Vấn đề không nằm ở chỗ anh ta đã nghĩ quá nhiều hay những người khác nghĩ quá ít. Mà là với chúng ta mà nói, những điều chưa biết thực sự quá nhiều.

Nếu như cứ phải dùng từ nô dịch, vậy thì chúng ta đều bị những điều chưa biết nô dịch. Cho đến một ngày cuối cùng chúng ta cũng đã nhìn thấu, nhìn rõ tất cả mọi việc. Chỉ là, không biết rốt cuộc ngày đó còn cách bao xa.

-Nấm dịch- (<https://www.ohay.tv/view/da-ngheo-con-kem-coi-con-gai-tot-dua-vaodau-de-lay-anh/592305a103>)

Chương 14 Mãi mãi, mãi mãi

Mỗi lần trước khi tiến hành điều tra, theo thói quen tôi luôn tìm gặp người nhà bệnh nhân để tìm hiểu xem tình hình hiện tại như thế nào. Người nhà chưa nói hết tôi đã biết rồi, đây là kiểu khiến người ta đau đầu nhất. Bởi với trình độ kỹ thuật điều trị hiện tại mà nói, về cơ bản trường hợp ấy không thể giải quyết được, chỉ có thể trông mong vào vận may, rất buồn khổ. Nói chuyện phiếm với bà ấy một lúc, tôi cảm thấy đầu óc của bà cụ khá tỉnh táo, tinh thần cũng vẫn tốt, nhưng mà có đôi lúc nói chuyện không được mạch lạc cho lắm.

Tôi: “Cháu nghe nói dạo này tinh thần cô tốt hơn nhiều rồi.”

Bà cười: “Người đã sống tới ngàn này tuổi rồi, cũng không còn đẹp nữa, tinh thần không tốt nữa thì có phải biến thành mù phù thủy già không? Ha ha.”

Tôi: “Bệnh năm ngoái của chú nhà ... đã tốt hơn chưa ạ?”

Bà: “Tốt thì tốt hơn nhiều rồi, dạo ở trong bệnh viện khiến cô lo lắng không yên. Cô lớn tuổi rồi, cơ thể không còn khỏe nữa, cũng không chịu nổi giày vò nữa, không buông được. Nhưng còn may không bị làm sao, ông ấy đã đỡ hơn nhiều rồi, nhưng thường xuyên bị hụt hơi khó thở, bây giờ đang nghỉ ở trong phòng.”

Tôi thoáng liếc qua căn phòng trống rỗng ấy: “Không sao đâu, Văn Đào (con trai trưởng của bệnh nhân) bạn, bảo cháu thay anh ấy đến thăm cô, tiện mang đồ tới luôn.”

Bà: “Cô biết người trẻ tuổi các cháu nhiều việc phải làm, bây giờ áp lực lớn như thế...Mấy đứa chúng nó dạo này chăm về nhà lắm, chắc không yên tâm về hai vợ chồng già này, thật sự vẫn khỏe chán, con cháu bận việc của con cháu, dành thời gian đến chơi là chúng tôi vui rồi.”

Tôi: “Cô ơi, cháu hỏi cô một việc: Cô còn nhớ năm ngoái vào thời gian này cô đang làm gì không?”

Bà cụ tự lẩm nhẩm, cau mày suy nghĩ cẩn thận. Bà nhìn tôi với vẻ hoài nghi:

"Năm ngoái? Thời gian này? Chắc là đón chú cháu ra viện rồi... Nhưng những việc sau đó sao cô lại không nhớ ra được nhỉ?"

Tôi: "Năm ngoái ra viện lúc nào ạ?"

Bà: "Đầu tháng 5..."

Đầu tháng 5, người nhà bệnh nhân nói cha họ đã qua đời trong khoảng thời gian đó. Theo mô tả của người nhà bệnh nhân vào mấy ngày trước: "Năm ngoái bố tôi đã qua đời, chúng tôi ai cũng buồn, người buồn nhất là mẹ tôi.

Đã mấy lần mẹ tôi khóc đến suýt chết... Một năm nay mấy anh chị em chúng tôi đều thường xuyên đưa vợ con về nhà với bà, nhưng bà cụ vẫn chưa trở lại bình thường được, lần nào cũng nói đến đổ mắt...

Mấy ngày trước tôi lại về nhà, lúc mở cửa tôi thấy sắc mặt mẹ rất tốt, tôi đã rất vui mừng, nhưng sau khi vào đến cửa nhà tôi cùng người nhà đều sợ hoảng hồn.

Di ảnh của bố tôi đã bị gỡ đi, chén trà mà bố hay dùng vẫn được bày ở đó, mẹ tôi còn bảo tôi trò chuyện với bố, mẹ đi làm cơm, tôi nhìn khắp nhà, trong nhà chỉ có mình mẹ tôi, chúng tôi có nói thế nào mẹ cũng giống như không nghe thấy...

Lúc ăn cơm, trên bàn cơm luôn bày dư ra một bộ bát đĩa, mẹ tôi còn không ngừng gấp thức ăn vào bát, nói chuyện với chỗ ngồi trống không ấy...

Sau đó tôi đã hỏi rất nhiều người, người ta đều nói linh hồn của bố tôi quay lại ám mẹ tôi, chúng tôi không tin, tình cảm của hai ông bà luôn rất tốt, năm ấy cùng nhau đi du học, cùng nhau về nước, về sau lại cùng nhau đấu tranh biểu tình...

Tuy rằng trong đời sống hàng ngày cãi vã đấu võ miệng cũng có, nhưng tuyệt đối không có mâu thuẫn, đã bao năm rồi...

Tôi nghi rằng mẹ tôi không chấp nhận được hiện thực, tinh thần có chút..."

Thế nên, về sau dưới sự ủy thác của người nhà, tôi đã đến nhà bệnh nhân.

Tôi: "Đúng rồi, tầm này năm ngoái, tháng 6, cô không nhớ ra đang làm gì ạ?"

Bà nghĩ ngợi một lúc, nét mặt như bất chợt hiểu ra: "Đúng rồi! Cô nhớ ra rồi, năm ngoái là kỷ niệm 40 năm ngày cưới của vợ chồng cô. Đợt đó chúng tôi còn bận bảo hện đồng nghiệp cũ tổ chức một buổi liên hoan nho nhỏ, thế nhưng sức khỏe của chú yếu quá, không làm được."

Tôi: "Vậy cô có gọi điện báo cho đồng nghiệp cũ hủy hện không ạ?"

Bà: "Cô làm sao để ý đến việc đó được chứ, còn bận chăm sóc chú kia, nên cô đã bảo con trai lớn gọi điện rồi. Cô nói sao cô không nhớ ra đấy! Một năm nay chỉ chăm sóc chú, ngày nào cũng là việc này, đương nhiên là không nhớ ra rồi, cô vẫn nói sao giờ trí nhớ cô lại kém thế chứ..."

Tôi nhìn bà với tâm trạng nặng trĩu, không biết phải mở miệng thế nào. Đồ đạc, sắp xếp mọi thứ trong nhà đều là những đồ dùng hàng ngày cho hai người dùng: cốc, dép lê, kính lão...

Bà nhìn tôi với ánh mắt an ủi: “Cô không sao, bao năm nay sức khỏe cô tốt lắm, bây giờ chăm sóc ông ấy cũng coi như đáp trả ân tình. Năm ấy du học ở nước ngoài, cô lạ nước lạ cái cứ ốm luôn, đều là ông ấy hầu hạ cô, cô đã cảm động lắm, không ngờ đến bây giờ ông ấy lại đòi nợ. Ha ha ha.”

Nói chuyện một hồi, bà rất tự nhiên cho là chồng vẫn còn sống, tôi thử nói rõ, nhưng vừa không có cơ hội, cũng không nhẫn tâm mở miệng.

Sau đó bà cụ bảo năm nay kỷ niệm 41 năm ngày cưới, không định mời mọi người nữa, tự ở nhà chúc mừng.

Tôi: “Cô ơi, dạo này về đêm cô có ngủ ngon không?”

Bà: “Vẫn ổn, dạo này đều ngủ ngon, một giấc ngủ đến sáng. Thường ngày cô bị suy nhược thần kinh, hơi có động tĩnh gì là tỉnh dậy ngay.”

Tôi: “Còn chú thì sao ạ?”

Bà: “Ông ấy vẫn thế, người mà trời có nổi sấm cũng không tỉnh, ngủ đến sáng... Dạo này cũng không tỉnh lại giữa đêm đọc sách, nhưng lại không cãi vã với cô nữa... Những cuốn sách của ông ấy...”

Mấy hôm nay cô không tìm thấy đâu, chắc quên ở bệnh viện rồi? Bệnh viện...”

Tôi: “Chú có nói chuyện với cô không?”

Bà: “Nói chứ, chậm rì rì, thời gian nói một câu đủ để cô đun sôi một ấm nước rồi, ha haha... Đúng rồi, để cô đi thêm nước cho ông ấy, cháu đợi một lát.”

Tôi: “Vâng... Cháu có thể xem không cô?”

Bà đứng dậy: “Được, đến đây, ông ấy quen ngồi ở trên ghế lớn trong phòng ngủ.”

Tôi đi vào cùng bà, cái ghế mà bà nói trống không, trên ghế có để một chiếc áo khoác, một cuốn sách. Bà giới thiệu tôi với cái ghế, sau đó bắt đầu nói với cái ghế những chuyện vụn vặt trong cuộc sống, tình cảnh rất quý dị, thế nên tôi chầm chầm lui ra ngoài.

Nhà hai phòng kiểu cũ thế này chỉ có hai phòng thêm một cái sảnh nhà rất nhỏ, tôi chỉ có thể trở lại căn phòng còn lại. Tôi để ý thấy bên cạnh cái ghế mà bà cụ ngồi khi nãy có một chồng thiệp dày, tiện tay cầm lên lật xem, trông có vẻ là những tấm thiệp mà hai cụ đã tặng nhau suốt bao năm nay, sinh nhật, năm mới, tết, kỷ niệm ngày cưới, vv.

Ngay lúc tôi chuẩn bị đặt về chỗ cũ, tôi thấy tấm thiệp trên cùng, ngày viết thiệp là năm ngoái. Nét chữ trên tấm thiệp đẹp đẽ, xinh xắn, xem ra là chữ của bệnh nhân.

Sau khi xem xong, tôi lấy tấm thiệp đó đi. Khi bà cụ đi ra từ trong phòng, tôi đã thay đổi ý định, trò chuyện thêm vài câu rồi đứng dậy xin phép ra về.

Mấy hôm sau tôi đã hẹn người nhà bệnh nhân, cố hết khả năng gặp họ cùng lúc, sau khi kể rõ tất cả tình huống khách quan và phán đoán của tôi, nói với họ suy nghĩ của tôi, vấn đề có đưa vào bệnh viện điều trị hay không, tôi hy vọng họ suy nghĩ thêm, cá nhân tôi cho rằng chủ yếu cần nghỉ ngơi điều dưỡng.

Sau đó đã trả lại tấm thiệp ấy cho họ. Sau khi mấy người họ truyền nhau xem, đều yên lặng, chỉ khẽ gật đầu.

Tối đó ở nhà, tôi tìm sổ, rồi lại xem lại một lượt mấy dòng chữ tôi đã chép ra từ tấm thiệp.

Sau khi quen với việc đắm mình trong phân tích logic và phân biệt lý lẽ, tôi chưa bao giờ cảm thấy tình cảm ấy vậy mà quan trọng đến thế. Tôi biết tình cảm rất nhỏ bé, vừa không huy hoàng, cũng không lừng lẫy, chỉ là một đoạn ngắn ngủi, nhưng lại khiến tôi xúc động. Tôi cũng biết phần này có vẻ rất nhàm chán, rất khô khan, rất bình thường, không có thể giới huyền diệu và những tư tưởng mới lạ đầy màu sắc. Nhưng tôi vẫn cố chấp thử dùng những câu chữ vụng về và vốn từ nghèo nàn của mình, tùy hứng viết ra chương này, xin dùng nó để kỷ niệm tình cảm chân thành tha thiết của đôi vợ chồng già ấy, và lấy những dòng chữ được viết trên tấm thiệp làm kết thúc cho phần này.

Nguyên văn:

Nhấn cưới trên tay sẽ không còn sáng nữa. Váy cưới trong tủ áo đã đóng bụi từ lâu. Dung nhan của chúng ta đã chậm chậm già nua. Nhưng tâm tình ấy, vẫn như xưa không mấy may thay đổi. Cảm ơn từng ngày người đã tặng cho tôi. Chính vì người, tôi mới có dũng khí nói “mãi mãi, mãi mãi”.

-Năm dịch- (<https://www.ohay.tv/view/tu-vung-tieng-trung-co-ban-ve-ky-thuat-dien-co-khi-va-tu-dong-hoa/5b7fc07427>)

Chương 15 Thế giới chân chính

Cô: “Đây cũng là việc mà không lâu trước đây tôi mới nghĩ thông suốt. Anh biết tại sao có những lúc, đối mặt với những sự việc rất rõ ràng nhưng lại khiến ta khó mà phân tích được, không dám đưa ra kết luận không?”

Thật ra là bởi tư duy đã ảnh hưởng đến sự phán đoán của con người. Ở trong trạng thái tư duy dẫn tới việc con người không nhìn rõ bản chất, làm nhiều khả năng phán đoán.”

Tôi: “Nhưng điều này có quan hệ trực tiếp gì với những việc cô làm không?”

Rất nhiều người xung quanh bệnh nhân này đều hình dung rằng cô đã bị “nhập” rồi.

Bạn trai vì thế bỏ cô mà đi, người nhà cho là cô đã hết thuốc chữa, bạn bè đều bắt đầu xa lánh cô... Nguyên nhân xảy ra việc này, là vì mấy năm trước cô bắt đầu mô phỏng người khác.

Ban đầu, những người xung quanh cô cảm thấy hay ho thú vị, về sau thấy rất đáng sợ, bởi dường như cô đã mô phỏng giống như đúc. Ngoài đặc tính sinh lý, ánh mắt, động tác, ngữ khí, thói quen, hành vi, cử chỉ, không có điểm nào là không giống. Điều này khiến những người xung quanh cô thấy sợ hãi.

Mượn dùng lời mô tả của bạn trai cũ của cô: “Hồi đó cô ấy luôn mô phỏng người già, không phải là làm cho người khác xem, là mô phỏng mọi lúc mọi nơi, thậm chí tôi còn tưởng mình đang sống với bố. Hơn nữa, đáng sợ nhất là, ánh mắt cô ấy nhìn tôi... Đó không phải là cô ấy. Tôi cảm thấy cô ấy đã bị nhập rồi. Bản thân tôi cho rằng mình không nhát gan, nhưng chia tay là nhân lúc cô ấy không có nhà, sau đó tôi dọn đi không khác gì bỏ trốn. Dọn ra ngoài rồi, mới gọi điện nói với cô ấy... Tôi cảm thấy giọng nói của cô ấy khi nhận điện thoại, là một ông già...”

Nhưng điều khiến tôi có hứng thú không phải là nội dung huyền bí gì, mà là một vấn đề khác, những thứ mà người ta nói là “nhập vào cô”, đều là người sống.

Cô: “Có quan hệ trực tiếp, lúc này tôi đã nói rồi, sao con người có thể không có tư duy?”

Tôi nhấn mạnh thêm lần nữa: “Cô xem, là thế này, tôi không tiếp xúc với cô quá lâu, cũng không hiểu rõ tình hình. Đương nhiên, tôi biết được một số việc từ người khác, nhưng không phải tự mình đã tiếp xúc với cô, cho đến hiện tại, hơn một tiếng đồng hồ. Thế nên...”

Cô: “Thế nên, anh hy vọng tôi nói rõ hơn?”

Tôi: “Đúng, điều này cũng có ích cho cô.”

Cô cười: “Cho tôi? Có ích gì?”

Tôi: “Nếu cô không để tôi làm rõ sự việc, sau này cô sẽ phải đối mặt với một loạt các cuộc kiểm tra và đánh giá, mất thời gian không nói, về mặt tâm lý...”

Cô: “Tôi rõ rồi, tôi cũng biết anh muốn nói gì rồi... Là vấn đề đó. Nhưng mà, tôi sẽ cố hết khả năng nói cho anh từ đầu, nếu anh vẫn chưa hiểu, tôi cũng hết cách, nhưng tôi sẽ cố hết sức có thể.”

Tôi: “Được, cảm ơn cô.”

Cô là kiểu phụ nữ ăn nói rất sắc sảo.

Cô: “Ừm... Từ đâu thì được coi là bắt đầu nhỉ? Như vậy đi, lời tôi vừa nói anh cứ để sang một bên chưa vội nghĩ đến, tôi hỏi anh một việc: anh có từng nghĩ rằng thế giới mà anh nhìn thấy, có lẽ vốn không phải như thế?”

Lời của cô khiến tôi sửng sốt, vấn đề này lâu nay vẫn luôn quấy nhiễu tôi.

Cô: “Nói đơn giản thế này đi. Chắc anh biết mắt người có cấu tạo hình cầu, tinh thể hình cầu. Căn cứ theo nguyên lý thấu kính, hình ảnh của vật chiếu lên võng mạc là hình lộn ngược, nhưng đại não đã tự động giải quyết vấn đề này, não trái điều khiển

tay phải, não phải điều khiển tay trái. Như vậy là vấn đề được giải quyết rồi, nhưng về mặt bản chất, thế giới trong mắt chúng ta là thế giới đảo ngược.

Tôi: “Ừm, là vậy.”

Cô: “Xuất phát từ đây tôi đã nghĩ rất nhiều, đây là ban đầu. Những điều mà sau đây tôi nói với anh, cần anh cố gắng hết khả năng để mở ra trí tưởng tượng của bản thân.”

Tôi: “...Được, tôi sẽ cố hết sức...”

Cô: “Chúng ta tiến thêm một bước nữa: Bởi vì, mỗi người trong chúng ta đều có suy nghĩ, vậy nên khi chúng ta nhìn nhận sự việc, thực sự đã thêm vào đó ý thức chủ quan của bản thân. Cũng có nghĩa là, anh cho là tươi mới, trong mắt tôi chưa chắc đã tươi mới, anh thấy màu đỏ, có lẽ tôi cảm thấy nó hơi vàng; anh nếm thấy ngọt, sau khi tôi nếm xong cảm thấy hơi chua; anh cho rằng rất xa, rất có thể tôi cảm thấy không xa lắm; anh cho rằng điều đó rất nghệ thuật, tôi lại thấy nó quá dung tục. Nói như vậy anh có hiểu không?”

Tôi: “Ý của cô là: trải nghiệm, trình độ, học thức, kiến thức, tri thức, những nhân tố khách quan này đã ảnh hưởng đến việc chúng ta nhìn nhận bản chất của sự vật?”

Cô: “Anh nghĩ sự việc quá vòng vo rồi. Những điều anh nói như trải nghiệm này, rồi thì kiến thức, đều mang tính khách quan, những điều khách quan đó đã ảnh hưởng đến anh, là tư tưởng của anh, thế nên cuối cùng đã hình thành nên quan điểm chủ quan của anh. Khi anh biết càng lúc càng nhiều, so với người khác anh càng khác biệt. Trên thực tế, ai cũng càng ngày càng khác mọi người.

Tôi: “Là vậy sao?”

Cô: “Là vậy đấy, thế giới mà mỗi người trong chúng ta nhìn thấy, sẽ sai lệch mỗi lúc mỗi lớn, nhưng sẽ có cái được gọi là giá trị quan để cân bằng sự chủ quan của chúng ta.

Tôi: “Ừm... hình như vậy...”

Cô: “Về sau nghĩ tới đây tôi bắt đầu tò mò, thế giới trong mắt người khác, trông như thế nào?”

Tôi: “Tôi hiểu rồi, đây chính là nguyên nhân ban đầu khiến cô mô phỏng người khác đúng không?”

Cô: “Không sai, ban đầu tôi đã nghĩ đến rất nhiều cách, cuối cùng vẫn chọn cách góc nhất này, cũng chính là điều mà chúng ta vẫn hay nói: nhìn bằng góc độ khác.

Có điều, thay đổi góc độ như vậy, phức tạp hơn rất nhiều. Bởi vì thứ cần xem xét bằng góc độ khác không phải là một sự việc, mà là cả thế giới!

Mới đầu, tôi từ từ quan sát những chi tiết nhỏ của người khác trước, sau đó ghi nhớ những đặc trưng của những chi tiết ấy, sau đó nữa thì bắt đầu thử mô phỏng người khác, trải nghiệm xem tại sao đối phương là làm thế. Nói trắng ra là biến thành

ngưòi mà anh mô phỏng.

Thời gian mô phỏng lâu rồi, sẽ hiểu được trạng thái tâm lý của người được mô phỏng, tiến thêm một bước, sẽ học được cách nhìn nhận sự việc bằng con mắt của đối phương, nếu như nắm bắt tốt, thậm chí còn có thể biết được đối phương đang nghĩ gì.”

Tôi: “Hơi giống diễn viên... nhưng, biết đối phương nghĩ gì thì có hơi khó tin.”

Cô: “Không hề, tôi biết bạn bè có nhiều người không hiểu gì về tôi thấy tôi đáng sợ, cái gọi là nhập xác chỉ là kiếm cơm, thực ra phần nhiều là bởi tôi biết họ nghĩ những gì, thế nên họ cảm thấy tôi đáng sợ. Có điều khi ấy tôi đã đến gần với sự mô phỏng ở cấp cao hơn rồi.”

Tôi: “Là mô phỏng giống hơn ư?”

Cô: “Không, là mô phỏng tinh thần. Khi không cũng biết suy nghĩ của đối phương. Bởi khi mô phỏng người khác lâu rồi, bắt rất chuẩn những đặc trưng nhỏ nhất ấy, vậy nên việc đoán được trạng thái tâm lý của đối phương đơn thuần là tiềm thức. Không cần hành vi mô phỏng cũng có thể nhìn thấu. Anh có cho rằng đây là vi thuật hay pháp thuật không?”

Tôi: “Nói vậy thì, không cảm thấy.”

Cô: “Đúng thế đó, nếu dành thời gian mấy năm liên tục làm vậy sẽ thấy rất đơn giản, chẳng qua là đã quá quen thuộc với việc chú ý, nắm bắt, thể nghiệm các chi tiết nhỏ nhất, lĩnh hội ánh mắt, tính mục đích của hành động, quen rồi sẽ không cảm thấy có gì thần kỳ cả.

Có điều, làm đến trình độ mô phỏng tinh thần, tôi thấy cần phải có năng khiếu nhất định. Tức là nói, nếu sinh ra anh đã có khả năng quan sát tinh tế, thêm nữa rất nhạy bén, sẽ còn nhanh hơn.”

Tôi: “Vậy thì mệt mỏi lắm.”

Cô: “Không, điều đó rất thú vị, khi anh bắt đầu dùng ánh mắt của người khác để nhìn, anh sẽ thấy một cách bản chất hơn. Anh cũng sẽ đến gần hơn với bản chất của thế giới này.”

Tôi: “Nhưng đó chỉ là dùng ánh mắt của người khác để nhìn, không phải cô nói phải thấy được thế giới thực sự sao?”

Cô cười: “Không sai, nhưng tôi đã nói rồi, đây là một cách rất ngu ngốc, thực tế là quanh co một vòng lớn, nhưng tôi không nghĩ ra được cách nào hay hơn. Tôi không có ý định đi theo con đường tín ngưỡng tôn giáo.”

Tôi: “Cô nói cô biết được người khác nghĩ gì, cô có biết tôi đang nghĩ gì không?”

Cô: “Không biết, bởi đang nói rõ với anh về việc này, nên tôi vẫn luôn ở trong tư duy của bản thân. Nhưng...”

Cô ngừng giây lát. “Nhưng tôi biết anh luôn nghi ngờ bản chất của thế giới này.”

Tôi ngó người.

Cô: “Thần kỳ? Tôi không thấy thế, chỉ là tôi vừa thấy ánh mắt của anh có chút thay đổi mà thôi. Vấn đề đó, đã quấy rầy anh rất lâu sao?”

Tôi gạt đầu sau đó mới ý thức được: vì trí của tôi và cô hình như đã đảo ngược rồi: “Cô rất cừ...”

Cô khẽ cười: “Không đến mức đó, chúng ta quay lại vấn đề nhé?”

Tôi: “Được, nhưng cô đã nắm bắt được mô phỏng tinh thần ở một mức độ nào đó, tại sao còn mô phỏng hành vi?”

Cô: “Anh có biết tôi bị gọi là “nhập xác” từ khi nào không?”

Tôi: “Điều này họ không nói.”

Cô: “Vào năm tôi bắt đầu mô phỏng người có tuổi.”

Tôi: “Mô phỏng người cao tuổi có gì khác ư?”

Cô: “Trong những truyền thuyết dân gian luôn nhắc tới một loài vật nào đó tu luyện bao nhiêu năm thì thành tinh đúng không? Trên thực tế tôi cho rằng không cần tu luyện, sống đủ một số năm nào đấy sẽ thành tinh luôn, là vì đã từng trải. Anh có nhận ra không, sống càng lâu, càng nhiều trải nghiệm, tư duy của con người càng sâu, càng xa.”

Tôi: “Là vậy ư?”

Cô: “Cứ nghĩ mà xem, một con vật, sống dưới môi trường tự nhiên tàn khốc như thế giới hoang dã kẻ yếu làm thịt cho kẻ mạnh ăn, sống đến mấy trăm năm, không thành tinh mới lạ đấy! Có gì chưa từng thấy? Có gì chưa từng gặp? Có gì không biết? Có khi thực sự có đấy, chỉ là nhân loại đã không thể nào thấy được nữa, bởi vì chúng đã sống quá lâu rồi, kinh nghiệm đã quá phong phú rồi, ma núi, thần núi, thần sông gì đó mà ngày xưa vẫn nói, không chừng đều là những loài động vật hoang dã đã sống lâu năm. Nếu như con người sống được bảy tám trăm năm, khẳng định là ai ai cũng là lão yêu tinh! Tôi nói thế không phải là tuyên truyền mê tín dị đoan, tôi chỉ muốn nhấn mạnh tính quan trọng của sự từng trải và trải nghiệm.”

Tôi: “Thế nên cô đã cố ý mô phỏng hành vi cử chỉ của người già?”

Cô: “Ừm, là vậy... Anh có thuốc lá không?”

Tôi lấy thuốc ra đưa cho cô ấy.

Cô châm thuốc hít. một hơi: “Xin lỗi, tôi không hay hút thuốc...”

Trên thực tế tôi rất vui vì cô có thể thoải mái khi đối diện với tôi.

Cô: “Khi tôi mô phỏng những người già đó, đã phát hiện ra bản thân đang tiến gần đến những bản chất mà tôi vẫn muốn biết.”

Tôi: “Cô hãy nói xem...” Cô: “Thế giới, rốt cuộc là thế nào.”

Tôi: "Tôi đã hiểu ý của bạn rồi, bạn lựa chọn làm theo cách vòng vo này, mục đích thực sự không phải là phỏng đoán người khác hoạt động thuần dùng ánh mắt của người khác để nhìn thế giới, mà là để nhìn thế giới này khi không mang theo bất kỳ ý thức chủ quan nào, đúng chứ?"

Cô cười: "Tôi tốn mất thời gian mấy năm, bị người khác nói mình điên, ma nhập, mà chỉ đơn giản thế ư? Tôi nói cho anh biết, những điều tôi hiểu được, không phải thế." "Tôi không cười, đợi cô nói tiếp."

Cô: "Số đông người già đều khiến tôi thất vọng, bởi vì họ có đủ kinh nghiệm mang tính khách quan, nhưng kinh nghiệm mang tính chủ quan có lẽ chưa đủ, theo tư duy đó vẫn chưa có được thái độ thoát tục mà tôi muốn."

Bởi hầu hết những người cao tuổi, khi gặp phải chuyện gì vẫn có cảm xúc rất mãnh liệt, nhưng cơ thể không cho phép có phản ứng mãnh liệt, thế nên có lúc tính cách của họ sẽ rất quái gở... Mẹ tôi chính là như thế."

Nếu không tin, anh cứ dùng băng gạc quấn chặt tất cả các khớp trên cơ thể, cứ để như vậy một tuần thử xem, anh cũng sẽ cực kỳ buồn bực... Nhưng điều tôi muốn không phải thế, điều tôi muốn là thái độ thoát khỏi thế tục để nhìn thế giới, tôi không biết nên làm thế nào."

Tôi: "Ý cô là, cô đã rơi vào tình thế bế tắc rồi ư?"

Cô cắn môi: "Không sai, nhưng, không lâu sau đó, tôi phát hiện tôi lại tiến thêm một bước, bởi vì vào đúng lúc tôi tưởng rằng đã lãng phí mất công sức mấy năm, tôi bỗng hiểu ra."

Tôi: "Bạn đã có được trạng thái thoát tục rồi ư?"

Cô: "Còn hơn thế."

Tôi: "Lẽ nào nói, nhìn với ánh mắt hoàn toàn không mang tư duy và ý thức chủ quan vẫn không thể thấy được thế giới chân chính?"

Cô: "Đúng thế, đó không phải là thế giới chân chính."

Tôi: "Thế rốt cục đâu mới là?"

Cô dập diếu thuốc, cười nói: "Nếu anh nhìn với ý thức cá nhân, theo như những gì tôi nói trước đó, những gì anh thấy thực sự là chính anh, đúng chứ? Anh đã từng nghĩ chưa? Điều cần phải làm thực sự, không phải từ phải từ bỏ tất cả, không phải không không mang theo bất kỳ thái độ nào để nhìn nhận, đó không phải là thoát tục, đó là lạnh nhạt, như tục ngữ nói: là không còn tình người nữa, về cơ bản là không thể thấy được trạng thái đó, nhiều nhất chỉ là không để ai vào mắt mà thôi, cách nhau xa lắm."

Tôi: "Nhưng bạn nói lâu như vậy, rốt cuộc là làm sao mới có thể nhìn thấy?"

Cô mỉm cười với vẻ đắc ý: "Muốn nhìn thấy thế giới chân chính, thì phải dùng mắt của trời để nhìn trời, dùng mắt của mây để nhìn mây, dùng mắt của gió để nhìn gió, dùng mắt của hoa lá cỏ cây để nhìn hoa lá cỏ cây, dùng mắt của sỏi đá để nhìn sỏi đá, dùng mắt của biển cả để nhìn biển cả, dùng mắt của động vật để nhìn động vật, dùng mắt của người để nhìn người."

Tôi chăm chú lắng nghe, cứ nhìn cô như một kẻ ngốc, nhưng đại não của tôi đang ở trạng thái sục sôi. Cuối cùng cô lại nói một câu nói đùa trứ danh:

"Nếu đến một ngày anh thấy tôi điên, thật ra là anh điên."

Hôm đó khi rời đi, tôi cảm thấy mình như đang choáng váng, nhìn gì cũng thấy giống như là thế, nhưng dường như không phải thế. Bởi những điều cô nói quá kỳ lạ, đều chưa từng nghe đến. Tôi phải thừa nhận là quan điểm và logic của cô ấy cực kỳ hoàn thiện, hơn nữa còn triệt để hạ gục tôi rồi. Tôi nghĩ, chắc sẽ có ngày, cô ấy thấy được thế giới chân chính thôi?

-Nấm dịch - (<https://www.ohay.tv/view/cung-mot-nhiem-vu-mot-nguoi-thang-chuc-mot-nguoi-thi/5888c77aa8>)

Chủ đề chính: #thiên_tài_bên_trái (/tag/thiên_tài_bên_trái) Theo dõi

#thiên_tài_bên_trái (/tag/thiên_tài_bên_trái)

#kẻ_diên_bên_phải (/tag/kẻ_diên_bên_phải) #cao_minh (/tag/cao_minh)

#sách_hay (/tag/sách_hay) #sách_tâm_lý (/tag/sách_tâm_lý)

#cảm_động (/tag/cảm_động) #kinh_dị (/tag/kinh_dị) #kỳ_bí (/tag/kỳ_bí)

#tâm_linh (/tag/tâm_linh) #tâm_lý (/tag/tâm_lý)

#khoa_học_viễn_tương (/tag/khoa_học_viễn_tương)

#thần_đồng (/tag/thần_đồng) #bệnh_nhân_tâm_thần (/tag/bệnh_nhân_tâm_thần)

#thuật_khoan_hộp_sọ (/tag/thuật_khoan_hộp_sọ)

#sinh_vật_bốn_chiều (/tag/sinh_vật_bốn_chiều) #ác_quỷ (/tag/ác_quỷ)

#nô_lệ_sinh_hóa (/tag/nô_lệ_sinh_hóa) #nấm_dịch (/tag/nấm_dịch)

Bình luận về bài viết này

Đăng bình luận

22 bình luận

-

Song Eun Ra . (/profile/tieu-linh-bach-9261d) 1 ngày trước

Hay quá chị ơi ! Đây là lần thứ 10 em đọc

↑ 0 ↓ 0 ↶
-

Vân Bích . (/profile/vanbich27729) 1 tuần trước

Hay quá

↑ 1 ↓ 0 ↶
-

hyungie . (/profile/hyungie) 1 tháng trước

chị nắm làm hay lắm ạ, em đọc mà mở mang đc nhiều kiến thức hơn. cảm ơn chị vì đã dịch ạ

↑ 1 ↓ 0 ↶

☺ Xem trả lời
-

Nhi Truong . (/profile/nhitruong20381) 3 tháng trước

Nấm ơi, hình như bị thiếu mấy chương đúng ko

↑ 0 ↓ 0 ↶

☺ Xem trả lời
-

Tiểu Miên Tích . (/profile/53829) 1 năm trước

Hay quá ạ

↑ 1 ↓ 0 ↩

🗨 Xem trả lời

Linh Hoàng . (/profile/linhhoang67739) 1 năm trước ...

Nội dung sát vs sách chính chứ ạ?

↑ 0 ↓ 0 ↩

🗨 Xem trả lời

Bạch Tường Vy . (/profile/bach-tuong99650) 1 năm trước ...

Bạn dịch hay quá , rất muốn đọc thêm bài của bạn !

Mình có xem qua bản dịch đầy đủ hết các chương nhưng...(không chắc là của nxb)

. Dịch theo văn phong ngôn tình (đọc rất bực mình) không diễn tả được hết ý nghĩa....

↑ 0 ↓ 0 ↩

🗨 Xem trả lời

Dyan . (/profile/dyan41231) 1 năm trước ...

Câu chuyện thứ hai làm tôi nghi ngờ về nhân sinh rồi. Tinh thần lực của tác giả phải gọi là cực mạnh. Nấm à.... Chúng ta cần bàn về nhân sinh!

↑ 1 ↓ 0 ↩

🗨 Xem trả lời

blue_wind . (/profile/blue_wind) 1 năm trước ...

Những kẻ điên nếu đạt tới 1 số lượng nào đó thì sẽ trở thành người bình thường :v

↑ 0 ↓ 0 ↩

🗨 Xem trả lời

Đang tải nội dung cho bạn

